BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – Jİ BO AVAKIRINA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN



Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 102 ► 1 Mart / Adar 1996 ► 30.000 TL.

8 MART • ADAR'96

Dünyayı istiyoruz... Dünyayı kazanacağız!

içindekiler







Değerli Okurlarımız;
Bu sayımızda Kürtçe sayfalara yer veremiyoruz.
Özür dileriz.

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN



Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Hakim sınıfların hiçbir formülü halk için çözüm değil!

Çözüm devrimde, Bolşevizm'de!

24 ARALIK seçimlerinden buyana iki ayı aşkın süre geçti. Bu iki ayı aşkın sürede, hakim sınıf partileri yeni bir hükümet arayışı içine girdiler. Onlarca hükümet formülü üretildi.

Önce, ANAYOL sürüldü piyasaya. Burjuva medyanın önemli bir bölümü, seçim sonuçlarını "Halkımız birbirinden ideolojide ve siyasette pek farkı olmayan merkez sağın iki partisini birleştirmek istiyor" biçiminde yorumladı. Büyük patronların örgütü TÜSİAD da gazete ilanlarıyla bu yoruma katıldı; açıkça ANAYOL hükümeti talep etti. Kuşkusuz bu yorumlar aynı zamanda isteklerin ifadesiydi.

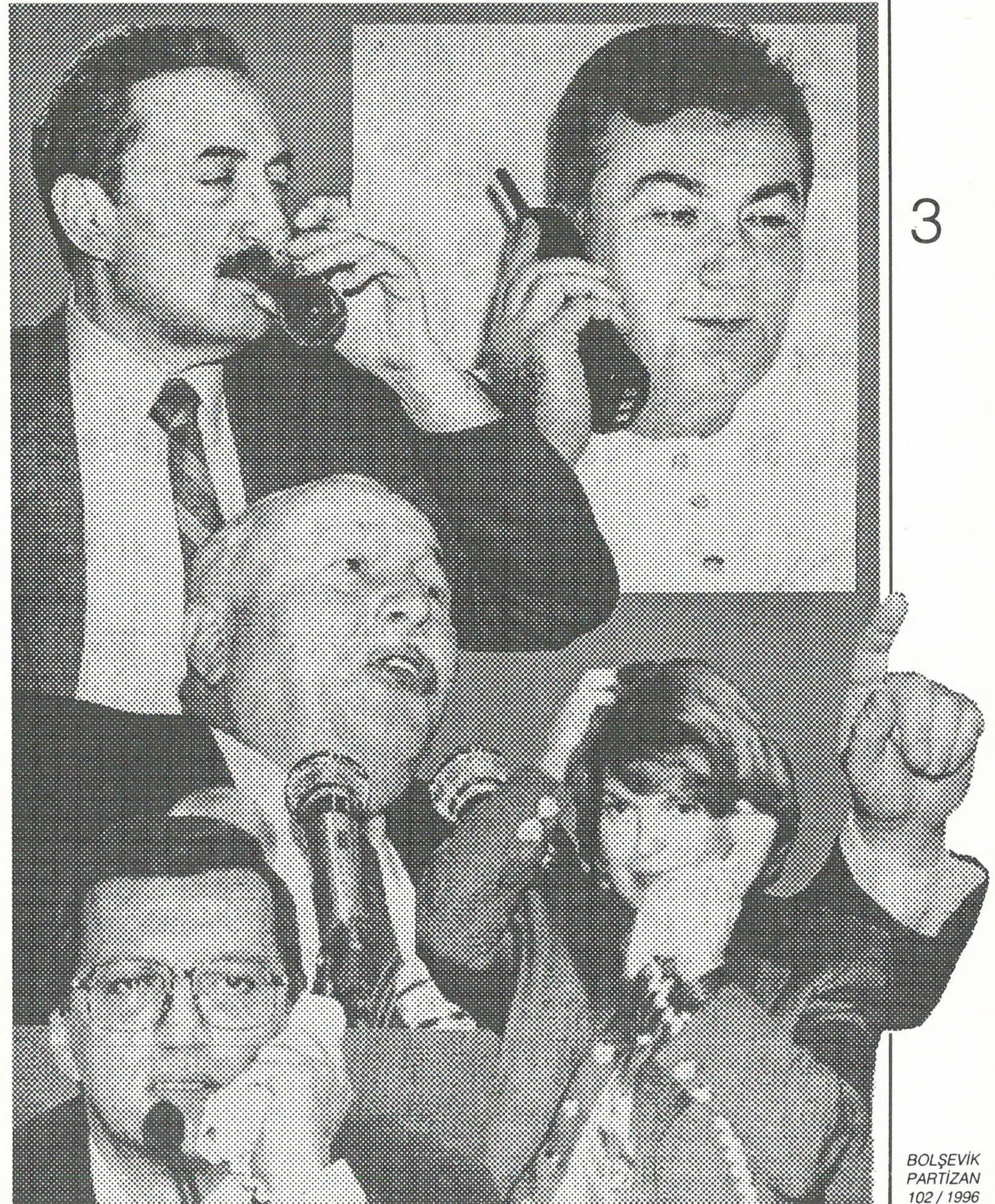
ANAYOL hükümeti için eksik olan güvenoyları ise CHP veya DSP'nin, veya her ikisinin desteğiyle sağlanmak isteniyordu. ANAYOL'a hatta merkez solu da katma talep ve istekleri dile getiriliyor, ANAYOL-SOL fomülü üretiliyordu. CHP ve DSP, ANAYOL'a eklenti olarak hükümete katılma konusunda birbirlerini "göreve davet" ediyor, kendilerinin muhalefette daha kolay güç toplayacaklarını hesaplıyorlardı.

Refah Partisi ise her türlü koalisyona açık olduğunu ifade ediyordu. Hakim sınıf sözcülerinin küçük bir bölümü de Refah Partisi'nin hükümet dışında kalmasının, onun daha fazla güçlenmesine yarayacağı gerekçesiyle, Refah'lı bir koalisyondan yana tavır takınıyordu.

İki ayı aşkın sürede, üç Başbakan adayı bir sürü hükümet kurma görüşmesi yürüttüler. Önce seçimlerden %21 oyla çıkan "en büyük parti" RP Başkanı Erbakan'a verildi Başbakanlık görevi. Nafile turlardan sonra Erbakan görevi iade etti. Çünkü diğer burjuva partileri Erbakan'la, RP'li bir koalisyona yanaşmadılar.

Ardından başbakanlık görevi, DYP Başkanı Tansu Çiller'e verildi. O, RP'siz bir dizi koalisyon modelini denedi. Ve fakat kendi Başbakanlığında ısrarı, ANAP'ın da Çiller'in Başbakanlığına karşı çıkması sonucu, görevi iade etmek zorunda kaldı.

Üçüncü olarak sıra Mesut Yılmaz'a geldi. O, önce Çiller'siz ANAYOL ve azınlık hükümetleri modellerini denedi. Bunlardan bir sonuç çıkmayınca, bu kez Refah Partisi ile koalisyon görüşmelerine girdi. Bu koalisyon görüşmelerinde, seçim sırasında birbirlerine demedik laf bırakmayan bu iki partinin temsilcileri, bir dizi ilke konusunda olduğu gibi, "arpalıkların paylaşılması"nda, bir dizi detay noktasında da









anlaşmaya vardılar. O kadar ki, örneğin TRT, Anadolu Ajansı, Basın Yayın Genel Müdürlüğü gibi, güya tarafsız bürokratlarca yönetilen kimi kurumların bile bu iki parti arasında dönüşüme tabi tutulmasında anlaşılmasına kadar ilerledi pazarlıklar.

ANAREFAH'ın kurulmasının artık gerçekleşeceği bir noktada, gerek dıştan, gerekse iç kamuoyunda böyle bir hükümete tepkiler seslendirilmeye başladı. Bu arada gerek REFAH'ın radikalleri, gerekse ANAP'ın "liberalleri" de rahatsızlıklarını dile getirdiler. Erbakan tabanını sakinleştirebilmek için, kendisinin değil, kendisiyle konuşanların değiştiğini açıklamak zorunda kaldı.

Yılmaz ise, ANAREFAH koalisyonunun kendisi ve ANAP için zararlı olacağını gördüğü noktada, geri dönmeyi yeğledi. Erbakan'la, Yılmaz'ın yapılan pazarlıkları sonuca bağlayacakları son görüşmede ipler koparıldı. Görünürdeki anlaşmazlık, bakanlıkların paylaşılması konusundaydı.

ANAP, kendisi REFAH'tan %20 az milletvekiline sahip olmasına rağmen, koalisyonda özellikle ekonomik alandaki tüm bakanlıkları istiyor, bunu koalisyonun şartı olarak dayatıyordu. Refah'ın böyle bir koalisyon anlaşmasına yanaşması, onda büyük çalkantılara yol açardı. Sonunda ANAREFAH olmadı.

Şimdi Yılmaz yeniden ANAYOL'un kurulabilmesi için çabalıyor.

Gelinen yerde, hakim sınıfların önünde artık iki alternatif var: Ya, "sol" destekli ANAYOL veya DYP/ANAP'ın birbirlerini karşılıklı destekledikleri dönüşümlü azınlık hükümetleri kurulacak, ya da erken seçim en kısa zamanda gündeme gelecek.

Çok kısa sürede yapılacak erken seçimin tabloda önemli bir değişiklik getirmeyeceği bilindiğinde, ANAP ve DYP'nin şimdiye kadarki pürüzleri aşıp, bir formülde anlaşması normal gelişme olacaktır. Bu arada iki ayı aşkın süre halk güzelce oyalanmış, dikkatler aslında halk açısından hiç de önemli olmayan "hükümet kurma" çalışmalarına çekilmiş, esas dertlerin üzeri örtülmüştür.

Neden, hakim sınıfların bu hükümet kurma çalışmaları halk açısından hiç de önemli değildir, diyoruz? Hükümetin kim tarafından kurulduğu hiçbir şey farketmiyor mu? Refah'lı bir hükümet, sınıf mücadelesi açısından diğerlerinden daha kötü değil mi? CHP/DSP gibi partilerin içinde yer aldığı bir hükümet, yine sınıf mücadelesi açısından daha iyi olmaz mı?

Bu sorulara doğru cevap verebilmek için, bugün halk yığınlarının önünde duran en önemli sorunların ne olduğuna ve bunlar konusunda burjuva partilerinin çözümlerinin ne olduğuna bakmak gerekir.

Nedir bugün işçilerin, köylülerin, emekçilerin en önemli sorunları? Bunlara bakalım...

TEMEL SORUNLARA YAKLAŞIMDA, YOKTUR BİRBİRİNDEN FARKLARI!

* Bugün Kuzey Kürdistan'da yaşanan bir savaş var: Türk hakim sınıfları, faşist TC devleti, Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, haksız, gerici, vahşi, barbar bir savaş yürütüyor.

Kürt köyleri bombalanıyor, yakılıyor, yıkılıyor, boşaltılıyor. Açıkça devletten yana tavır takınmayan Kürt köylüleri cezalandırılıyor, göçe zorlanıyor. Kuzey Kürdistan'da faşist zulmün katmerlisi hüküm sürüyor. Savaş, PKK'nın 15 Aralık'ta tek taraflı ilan ettiği ateşkese rağmen, PKK'nın TC'nin sınırlarını değiştirmek diye bir sorunu olmadığını açıklamasına vb. rağmen, TC tarafından tek taraflı olarak sürdürülüyor.

Bugün bu parlamentoda yeralan partilerden hiçbirinin Kuzey Kürdistan'da

yürüyen bu haksız savaş bağlamında, bugünkü devlet siyasetini değiştirecek bir önerisi, planı, programı yok. Kurulacak hükümet, hangi hükümet olursa olsun, bu savaş, TC açısından önümüzdeki dönemde de sürdürülecek.

PKK'nın önerdiği, PKK veya kabul edilen başka Kürt temsilcileriyle, TC temsilcilerinin oturup pazarlık edeceği bir "siyasi çözüm" de, hiçbir partinin programında yok. O halde, bu can alıcı noktada hangi hükümet kurulursa kurulsun, özde değişecek bir şey yoktur.

Ulusal bilince sahip Kürtlere TC'nin yeni hükümetlerinin de önümüzdeki dönemde öngördüğü kandır, zulümdür, göçtür, katliamdır. Kuşkusuz demagojide ve uygulamada ufak tefek farklılıklar olabilir. Ve fakat bunlar işin özüne ilişkin değildir. Örneğin REFAH'lı bir hükümet, Kuzey Kürdistan bölgesinde önemli bir tabana sahip olan ve sanki düzendışı imiş gibi görünen bu partinin teşhiri, diğerlerinden özde bir farkının olmadığının görülmesi açısından "hayırlı" olurdu.



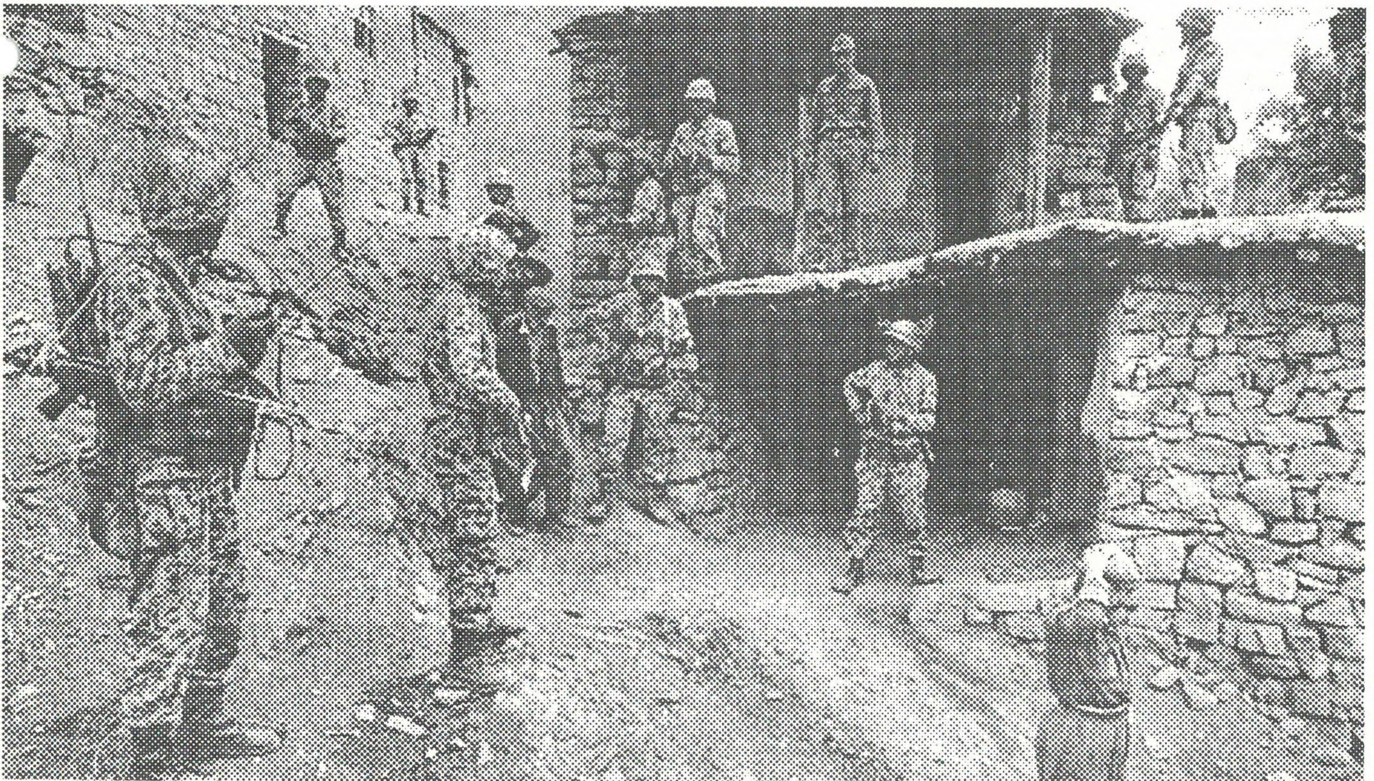
* Bugün, Kuzey Kürdistan-Türkiye emekçileri açısından en önemli sorun, emekçiler tarafından yaratılan zenginliğin paylaşılmasında ortaya çıkmaktadır.

Ülke, "gelir dağılımı" açısından dünyanın en "adaletsiz" ülkelerinden biridir. Zenginliğin yaratıcıları olan ve ülke nüfusunun büyük çoğunluğunu (%80) oluşturan emekçilerin gelirden aldığı pay %30 civarında iken ve bu pay sürekli küçülürken; geçimlerini kâr, faiz, rant ile "temin eden", yani emekçileri sömüren asalakların gelirden aldığı pay sürekli yükselmektedir.

Bir yanda büyük bir yoksulluk, öbür yanda görgüsüz bir zenginlik gelişmektedir. Yoksullar, daha da yoksullaşırken, zenginler, daha da zenginleşmektedir.

Bugün parlamentodaki partilerin hiçbiri, bu temel sorunda, bugünkü siyaseti kökten değiştirecek bir plana, programa sahip değildir. Hangi koalisyon içinde, hangi hükümet kurulursa kurulsun, bu hükümetler patronların, toprak beylerinin, rantiyelerin, tefecilerin, kan emicilerin, emekçilerin sırtından geçinenlerin, asalıkların hükümeti olacaktır.

Kuşkusuz, kendine "sol" yaftası takan partiler ve "adil düzen" türküleri söyleyen REFAH, diğerlerine göre daha fazla "yoksul yanlısı" edebiyat





yapar. Ve fakat fark bu kadardır. İş gerçek siyasete gelince, işletilecek olan siyaset "pazar ekonomisi"nin siyasetidir, sömürü siyasetidir.

* İşçi sınıfı açısından en büyük sorunlar işsizlik sorunudur, sigorta sorunlarıdır, emeklilik sorunlarıdır vb. Hakim sınıfların hiçbir hükümeti bu sorunlara köklü çözüm getirmez, getiremez. Çünkü bunlar sistemin kendisiyle ilintili sorunlardır.

* Köylülüğün kredi borçları gibi, taban fiyatı gibi, tarım girdi fiyatlarıyla ürün fiyatları arasında, ürün fiyatları aleyhine gelişen dengesizlik gibi sorunları bağlamında da, bugünkü parlamentodan çıkması mümkün hiçbir hükümet, andaki hükümetten ve öncekilerden özde değişik bir şey yapmaz, yapamaz.

* Memurlar, hizmetliler, emeklilerin hem maaşlar, hem de sürekli kısıtlanan hakları konusunda, emeklilik ve sigorta sorunları konusunda, hangi hükümet işbaşına gelirse gelsin –seçim öncesi dönemler haricinde– "kemerleri sıkma" ve "fedakarlık isteme" dışında yapacağı bir şey yoktur. Seçim öncesinde kaşıkla verilenler ise, seçim ertesinde kepçeyle geri alınır.

* Kadınların eşitliği ve kurtuluşu konusunda erkek egemen sistemin hiçbir partisinin özde diğerlerinden farkı yoktur. Şimdi REFAH, düzenin diğer partileri tarafından, özellikle kadın hakları bağlamında öcü gibi gösterilmektedir. REFAH, bu bağlamda gerçekten de diğerlerinden daha gerici pozisyonlardadır. Fakat diğerlerinin bu konuda Refah'a göre "ilerici"liği, körler içinde tek gözlünün kral olmasına benzer bir ilericiliktir.



Kaldı ki, bugünkü parlamento kompozisyonunda, içinde REFAH'ın yer alacağı bir koalisyon hükümetinin, içinde REFAH'ın yer almayacağı bir hükümetten çok değişik bir siyaset izlemesi de mümkün değildir.

* Gençlerin en başta gelen eğitim sorunlarının çözümünde de bugünkü parlamentodan çıkacak hükümet, hangi hükümet olursa olsun, izleyeceği siyaset özde aynı olacaktır.

Eğitim giderek daha açık bir biçimde "parayı veren düdüğü çalar" sistemine oturmaktadır. Okullar, esasta ırkçı-faşist yetiştirme yuvaları olarak kullanılma durumundadır. Bugünkü parlamentonun hiçbir partisi, bu durumu değiştirecek, yaygın, parasız, demokratik bir eğitimi sağlayacak bir plana, programa sahip değildir.

* Bu parlamentodan çıkacak hangi hükümet olursa olsun, izleyeceği siyaset, 1982 faşist anayasasına uygun bir siyaset olacak, o anayasada öngörüldüğü biçimiyle, faşist devletin "vatanı ve milleti ile bölünmezliği", siyasetin çıkış noktası olacak; devlete karşı sorumluluklar, vatandaş hakkının önünde gele-

cektir! Güya yasak olan sansür uygulanacak, devletin hoşuna gitmeyen görüşler yasaklanacak; kitaplar, dergiler toplatılacak, yazarlar zindanlarda süründürülecektir. Yine "kaybolmalar", "gözaltında kazaya uğramalar, intiharlar", sokak ortasında kurşunlamalar sürecektir.

* Bu parlamentodan çıkacak hangi hükümet olursa olsun, izleyeceği dış politikada, hakim sınıfların temel doğrultusu değişmeyecektir. Bu temel doğrultu, komşulara karşı yayılmacı, fırsatçı, Batı emperyalizmine karşı teslimiyetçi bir doğrultudur. Hakim sınıf partileri arasında, bu noktada Batı emperyalizmine karşı tavır bağlamında en azından söylemde bazı farklar vardır.

REFAH, en azından söylemde, dış politikada temel tercihini "islam dünası"ndan yana yaptığını açıklamaktadır. Fakat, o islam dünyası denenin de, emperyalist güçlerle ilişkisinin ne olduğunu en açık gösteren turnusol kağıdı Körfez krizi ve savaşı olmuştur.

Kaldı ki, yine içinde REFAH'ın da yer alacağı bir koalisyonun, dış politika alanında önemli bir siyaset değişikliği yapmasına bugünkü parlamento kompozisyonunda imkan da yoktur.

...

İşte biz bütün bu nedenlerle, şimdi iki ayı aşkın süredir hakim sınıfların siyaset gündemini belirleyen hükümet kurma çalışmalarının halk için önemli olmadığını söylüyoruz.

Bu çalışmaların hakim sınıflar açısından esas önemi ise, arpalıkların paylaşılması noktasındadır. Her parti, devlet iktidarı imkanlarından kendi savunduğu çıkar grupları adına en azami biçimde yararlanmak amacındadır. Onun içindir yürütülen kavga!

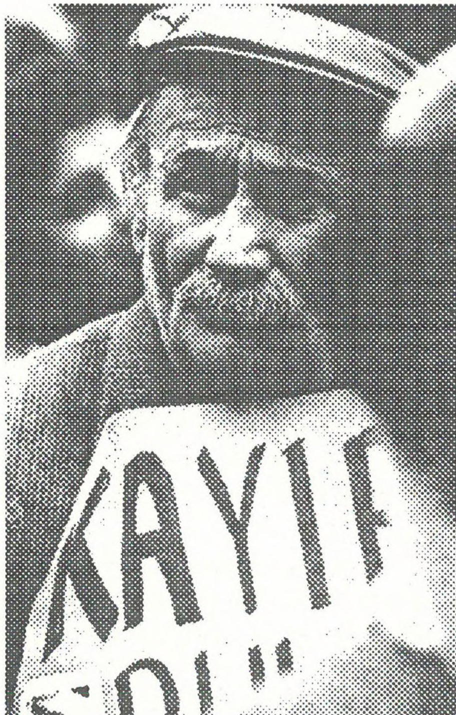


Bu kavgada, özellikle merkezin iki kanadındaki partiler arasında da ayrıca kimin diğerini yutacağı konusu işleri zorlaştırmaktadır. Deyim yerinde ise, "göze göz, dişe diş" bir mücadele yürümekte, taraflar birbirlerini altetmek için her türlü numaraya başvurmaktadır. Bu kavga, onlar açısından gerçekten de önemlidir. Ama halk açısından bir değeri yoktur!

Hakim sınıfların REFAH dışındaki partileri, seçim kampanyalarını bir noktada, REFAH'ın önlenmesi üzerine kurdular. Refah gelirse, laiklik gider öcüsüyle, yığınlar Refah tehlikesine karşı, düzeni savunmaya çağrıldı. Bu bağlamda, hem REFAH'ın düzendışı gösterilmesi büyük sahtekarlıktır, hem de REFAH öcüsüne karşı düzeni savunmaya çağrı sahtekarlıktır.

Bu düzen, bir avuç asalağın sömürü üzerine kurulu, faşist düzenidir. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin bu düzeni savunmak diye bir görevi yoktur. Tersine; işçiler, köylüler, emekçiler açısından bu düzen devrimle yıkılması gereken hedeftir. İşçilerin, köylülerin,







emekçilerin şiarı şudur: **"Ne islamcı, ne de kemalist faşizm! İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü!"**

* * *

Bugün ülkemizde, sosyalizm, devrimcilik vb. adına konuşan birçok akım, iş somut siyasete geldiğinde, yığınları kötüler arasında daha az kötü olanı tercih etme noktasında zorluyor. Buna "yüksek siyaset" deyip, çözüm devrimdedir diyenleri ve hep bunu vurgulayıp, yığınları devrim için örgütleme faaliyeti yürütenleri "sekterlik"le vb. suçluyorlar.

Biz Bolşevikler, hakim sınıf partileri ve onların siyasetleri arasında farklar olduğunu biliyoruz. Ve fakat özsel olmayan bu farklar hiçbir şart altında, işçileri-köylüleri, hakim sınıf partilerinin bir bölümü aleyhine, diğerlerini desteklemeye çağıran bir siyaseti haklı çıkarmaz. Biz böyle kuyrukçu siyasetleri kökten reddediyoruz.

Biz işçilere, köylülere, emekçilere hakim sınıf partilerine ve onların siyasetlerine karşı, kendi bağımsız sınıf siyasetlerini geliştirme çağrısı; düzeni yıkmak için, Sosyalizm'in yolunu açmak için, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'nü kurmak için mücadele çağrısı yapıyoruz. BOLŞEVİK PARTİ işçilere, köylülere, emekçilere tek kurtuluş yolunu, DEVRİM yolunu gösteriyor.

Kimileri bunu "somut" bulmayabilir. Onlar somut olmak adına reformizmin, legalizmin batağına batabilir. Onlara diyeceğimiz tek şey, "yolunuz açık olsun, yalnız elinizi işçi sınıfından, emekçilerden çekin!" olur.

MİLLİYETÇİLİĞİN KIŞKIRTILMASINA DİKKAT! PANZEHİR: PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Hangi ülkenin burjuvazisi olursa olsun, onun içteki krizi aşmak için kullandığı taktiklerden biri de, dışta saldırganlık, milliyetçiliğin kışkırtılması temelinde emekçi yığınların kandırılması, "ortak milli hedefler"(!) temelinde birleştirilmesidir. Bu siyaset, gerçekte birbiriyle bir alıp veremediği olmayan değişik milletlerden emekçilerin haksız savaşlarda birbirine kırdırılmasına kadar ilerletilebilir.

Şimdi Türkiye'de hakim sınıflar içte hem ekonomik alanda, hem de siyasi alanda oldukça sıkışmış durumdadırlar. İçte Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş bağlamında, bu savaşı eleştiren sesler ve siyaset değişikliği talepleri artmaktadır. Ekonomik alanda, daha 1996 bütçesi bağlanmamıştır ve büyük açıklar sözkonusudur. Kapıya yığılmış borçlar, faizleri fena sıkıştırmaktadır. İşçilerin, memurların, gençlerin basit hak talepleri temelindeki eylemlilikleri artmaktadır vb.

İşte bu ortamda milliyetçiliğin körüklenmesi, dikkatlerin "ortak milli menfaatlere" çekilmesi, hakim sınıflar açısından elzemdir. Ve onlar bunu yapıyorlar ve yapacaklar. Onların bunu yapabilmesi için dış ortam da müsait. Türk hakim sınıfları, anda Bulgaristan dışındaki bütün komşularla kavgalı durumdadır.

Emperyalizm anda, gerek dünya çapında, gerekse Ortadoğu'da, değişen güç dengelerine bağlı olarak yeni düzenlemelere gitme durumundadır. Bu düzenlemeler, anda Ortadoğu'daki kimi savaş alanlarında, savaşın durdurulması, barış sürecinin ilerletilmesi siyasetini gündeme getirmektedir. Ortadoğu'da emperyalistlerin dikte ettiği barış süreci açısından, İsrail ile Filistin Kurtuluş Örgütü'nün anlaşması, TC hakim sınıfları açısından da önemli bir gelişmedir.

Bu, TC'yi de emperyalistlerin "siyasi çözüme" zorlaması yönündeki gelişmelerde emsal olabilir. Barış sürecinin ilerletilmesi için Suriye-İsrail görüşmeleri de zorlanmış, bu iki devlet arasındaki görüşmeler şimdilik Golan konusunda tıkanmıştır. İsrail, Golan'daki su kaynaklarını kesinlikle Suriye'nin denetiminden çıkarmak istiyor. Suriye'nin su sorununu Türkiye ile çözmesini istiyor.

Suriye, Irak'la yaptığı ortak açıklamada, Türkiye'yi suyu silah olarak kullanmakla suçluyor ve "adil paylaşım" talep ediyor. TC hakim sınıfları ise, Suriye'yi zor durumda bırakmak amacıyla, PKK'ya karşı Suriye'nin tavrını gündeme getiriyor. TC hükümeti ilk defa Abdullah Öcalan'ı Suriye'den resmen istiyor.

TC'nin, kuzey komşusu Rusya ile de arası iyi değil. Petrol boru hatları konusunda Rusya ile çıkar çatışması var. Türki ve müslüman nüfusun yaşadığı alanlardaki ayaklanmalara TC'nin gayrı resmi desteği, Rusya'yı kızdırıyor. O da Kürt kartını oynama tehditlerini savuruyor.

İran'la, petrol boru hatları konusunda anlaşmazlık ve çöken Sovyetler Birliği'ndeki türki/müslüman nüfus üzerindeki etkime konusunda anlaşmazlıklar var. İran, Türkiye'de de islami bir rejimin propagandasını yaparken, rejim karşıtları Türkiye'yi İran'a karşı üs olarak kullanma durumunda.

Yunanistan'la ise, en son İmia (Kardak/İkizce) kayalıkları yüzünden nerde ise savaş çıkarılmıştır. Ege'de hakimiyet dalaşı bütün hızıyla sürmektedir. Kıbrıs konusunda anlaşmazlık sürmektedir. Kardak konusunda yapılanlara bakınca, hakim sınıfların yığınları milliyetçi temelde kışkırtma konusunda ne kadar büyük potansiyele sahip olduğu açıkça görülmektedir.

Hakim sınıfların içteki zorlukları da gözönüne alındığında, komşu ülkelerde de burjuvazinin benzer zorluklar içinde kendi emekçi yığınlarını benzer biçimde, benzer yöntemlerle kışkırttıkları bilindiğinde, önümüzdeki dönemde, ülkemizde hakim sınıfların yeni "milli hedefler" koyup, yığınları bu hedefler için seferber edeceğini söylemek kahinlik değildir.

Hele hele şimdi yeni kurulacak bir hükümet sözkonusudur. Bu hükümeti dağ gibi sorunlar beklemektedir. Bu hükümetin yığınları etrafında birleştireceği bir başarıya ihtiyacı vardır. Bunlar bu başarıyı dışarda arayabilirler! Bizim buna hazırlıklı olmamız gerekmektedir...

TC hakim sınıflarının dışa karşı girişeceği her askeri hareket, gerici, karşıdevrimci bir saldırganlık olarak mahkum edilmelidir.

Bu harekete katılmaya zorlanan emekçiler, düşmanın ülke içinde olduğunu, hakim sınıfların faşist düzeninin bizim başdüşmanımız olduğunu, silahların bu düşmana çevrilmek zorunda olduğunu bilmeli, kışkırtılan gerici bir savaşta bunu uygun hareket etmelidir.

Burjuvazinin ırkçı-milliyetçi bayrağının karşısına, proletaryanın enternasyonalist kızıl bayrağı ile çıkılmalıdır. Görev budur!

Bütün emekçileri Bolşevizm'in enternasyonalist kızıl bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz!

26 Şubat 1996 ▲

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

İŞÇİ sınıfını hakim sınıflara uygun koşullarla pazarlama bakımından Türkiye-Kuzey Kürdistan sendikal hareketinde önemli bir yere sahip olan üç sendika konfederasyonundan biri de DİSK'tir!

DİSK, Türk hakim sınıflarının işçi sınıfına en yoğun saldırılarda bulunduğu bir dönemde, 26-28 Ocak 1996 tarihlerinde, bir Olağanüstü Genel Kurul gerçekleştirdi.

DİSK OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU

DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın açıklamasına göre, DİSK'in "olağanüstü" toplamak zorunda(!) kaldığı Genel Kurul'da hedeflenenler şunlardır:

"Bu dönem herkesin, her örgütün kendi iç barışını ve dinamizmini sağlama dönemidir. Bu genel kurul bunu sağlayacaktır."

"Önümüzdeki dönemde daha çok örgütlülük, daha adaletli bir Türkiye ve daha bir sosyal devlet için mücadele edilecektir. Bu genel kurulda Türkiye'nin her sorunu ile ilgili vergi veren, emeğin temsilcileri olarak önerilerimizi söyleyeceğiz ve sorunlara çeşitli çözümler üreteceğiz. DİSK, bu genel kuruldan bir bütün olarak çıkacaktır." (Cumhuriyet, 15.01.1996)

Ülkenin ikinci büyük sendika konfederasyonu olan DİSK, olağanüstü bir Genel Kurul toplamaktadır ve fakat toplanma amacı olarak açıklananlarda, işçi sınıfının acil sorunlarından birine dahi rastgelmek mümkün olmamaktadır.

Aynı dönemde, "milli gelin Sarah" olayı ve Kardak krizi tarafından üzerine gölge düşse de, SSK'nın tasfiyesi; özelleştirilmesi ve bunun sonuçlarının bugünkünden de korkunç olabileceği emekçi yığınlarda endişe yaratmaktadır...

Dönem; yüzbinlerce işçinin kitlesel eylemlerine rağmen, toplu sözleşmelerin satılmasıyla belirlenmektedir. Dönem; özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırmanın işçi sınıfına indirdiği ağır darbelerle belirlenmektedir. Dönem; işçilerin kitlesel olarak işten çıkartılmalarıyla belirlenmektedir. Dönem; işçi sınıfının "sosyal güvenlik" haklarına karşı hakim sınıfların açtığı haçlı seferleriyle belirlenmektedir...

Böyle bir dönemde, adı "devrimci" olan bir sendika konfederasyonu, işçi sınıfının bu canalıcı önemdeki sorunlarını gündeminin temel maddeleri yapacağına, *"Daha adaletli bir Türkiye"* ve *"daha bir sosyal devlet"* için mücadele etmeyi görüşmek üzere olağanüstü toplanmaktadır. Kendi örgütsel iç barışını(!) ve dinamizmini(!) sağlamayı önplana almaktadır.

Örgütün iç barışını ve dinamizmini sağlama dediklerinde, bununla anlatmak istedikleri, örgüt içindeki yetki ve iktidar dalaşıdır. Son olarak, 8 Ağustos 1994'ta yapılan DİSK'in 9. Genel Kurulunda seçilen yönetim kurulunda temsil edilmemiş olan Genel-İş'in başını çektiği bir gruplaşma sözkonusudur. Bu grup, –iktidar dalaşının sadece bir görüntüsü olarak– DİSK Genel Merkezi'nin Ankara'ya taşınmasını, DİSK yönetim kurulu üye sayısının yediden beşe indirilmesini savunmaktadır.

DİSK içindeki iktidar kavgası, "olağanüstü" Genel Kurula kadar, şu andaki Başkan Rıdvan Budak'ın karşısına başka bir başkan adayı, ya da başka bir liste çıkaracak olgunluğa ulaşmamıştı. Bu durumda muhaliflere, mutlaka yönetimde temsil edilmelerini sağlamaktan başka yol kalmıyordu. Böylece DİSK Genel Kurulu öncesinde, güç dengelerinden ötürü Genel Kurulun kavgasız(!) geçeceği ortaya çıktı...



Genel Kurul başladıktan sonra, "Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu" (ICFTU), "Özgürlük ve Dayanışma Partisi" (ÖDP), "Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu" (KESK), "Emek Barış Özgürlük Bloku" gibi kuruluş ve partilerin temsilcileri yaptıkları konuşmalarla DİSK Genel Kurulunu selamladılar.

DİSK Olağanüstü Genel Kurulu sırasında, merkezin Ankara'ya taşınması ve yönetim kurulunun yediden beşe indirilmesi gibi öneriler reddedildi.

Genel Kurulda, "Avrupa sosyal sistemi" DİSK'in hedefi olarak kabul edildi. "Avrupa sosyal sistemi" kabul edilirken; bu sistemle çelişen bir yapısı o-



lan SSK'ya sahip çıkmak, genel kurul kararı haline getirildi.

Yapılan seçimlerde, Tekstil İşçileri Sendikası'ndan Rıdvan Budak, yeniden DİSK Başkanı seçildi. Yönetim Kurulu'nun diğer üyeleri ve temsil ettikleri sendikalar şunlardır: Genel Sekreter Kemal Daysal (Birleşik Metal İşçileri Sendikası), Atilla Öngen (Genel-İş Sendikası), Vahdettin Karabay (Lastik-İş), Hulusi Karlı (Bank-Sen), Tayfun Görgün (Dev Maden-Sen), Çetin Uygur (Yeraltı Maden-İş).

AT İZİNİN İT İZİNE KARIŞTIĞI BİR DÖNEM...

27 Ocak 1996 tarihinde, Aydınlık'ın 449. sayısında, DİSK Başkanı ve Olağanüstü Genel Kuruldaki listelerüstü Başkan adayı Rıdvan Budak'la yapılan bir söyleşi yayınlandı. Rıdvan Budak'ın bu söyleşide savunduğu görüşleri ve aynı zamanda DİSK'in örgütlü yapısını bağlayan bu düşünce sistemini açıklamak gerekmektedir. DİSK'in örgütlü yapısı içinde yüzlerce, binlerce iyi niyetli demokrat işçinin, hatta çeşitli kademelerde devrimci olan sendikacıların da varlıkları, bu düşünce sistemini yerlebir etmenin engeli değildir.

Rıdvan Budak'ın görüşlerini ve ardında yatan düşünce sistemini anlaşılır hale getirmek için, savunduklarını orijinal alıntılarla özetliyoruz:

"DİSK'in ilkeleri değişmedi. DİSK sınıf sendikasıyım diyor. Yani sınıf sendikacılığına en yakın olan DİSK'tir; ilkeleriyle DİSK'tir.

Tek başına Türkiye işçi sınıfı bu saldırıya uğruyor da, yalnızca Türkiye sendikal hareketi bu soruna çözüm bulamıyor değil ki. Dünyanın bütün ülkelerinde var. Türkiye'deki sermaye sınıfı da bu saldırganlığı gösteriyor.

15-16 yıldır hiçbir şey yapılmamış, şimdi DİSK'e soruluyor bunlar. Yasal engeller var; örgütlenmeniz çok zayıflamış. Tekstil işkolu 8-10 kat büyümüş, sendikal örgütlenme yarı yarıya erimiş. Olacak şey mi?

Ankara'ya gidip toplu iş sözleşmesi için yürümek yalnız başına bir eylem değil. Bir de insan hakları için yürüsünler. Demokrasi için, Metin Göktepe için yürüsünler...

DİSK yönetimi Gümrük Birliği'ni (GB) hiçbir zaman ticari entegrasyon olarak algılamadı. DİSK üç ekonomik birliği, ekonomik ve sosyal yönleriyle gözlemledi. Amerika'nın bireyci sistemi, Japonya'nın başını çektiği gelenekçi sistem. Öte yanda Avrupa sosyal sistemi. DİSK, insan haklarının, özgürlüklerin, sendikal hak ve özgürlüklerin, insanlarla ilgili en iyi değerlerin bir arada bulunduğu model olarak Avrupa sosyal modelini benimsedi.

Emperyalistler sermayenin Avrupasını yaratmaya çalışıyorlar, biz de emeğin Avrupasını yaratalım diyoruz. GB'yi AB'nin adımı olarak değerlendirmeliyiz. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu mücadele ediyor. Benim Avrupa'daki eşdaşımı yakalamam gerekiyor.

Biz Türkiye'yi coğrafi olarak değerlendirdik. Gördük ki Refah öne geçiyor, felakete sürükleniyor. Tüm aksaklıklarına rağmen Avrupa sosyal modeli en iyisi.

Avrupa'da herkesin işi var. İşsiz işsizlik sigortasından para alıyor. Çocuğunun eğitimi, sağlığı garanti altında. Bunları benim kadar inceleyen sendikacı yok. O sisteme duyduğum ilginin gereği. Bizdeki kadar haksızlık yok.

Ama benim ülkeme demokrasiyi taşımanın bir tek yolu var. Ya Refah'ın karanlığı, ya bu. Türkiye'nin demokratik parlamenter rejimi içinde AB'yi uygun gördük biz.

Ben işçi sınıfının iktidara geleceğini hiç düşünmediğim için. Böyle bir iddiam yok. Sınıf olma özelliğini koruyacaksınız. Sınıfın varlığını mahalle muhtarlığında parlamentoya yansıtacaksınız. Sınıf olarak bu ülkede 5 milyondan ibaretseniz, 55 milyona tahakküm edemezsiniz.

Ben işte sermayenin ekonomik hakimiyetini kırarak hukuk devletini ve sosyal devleti yaratmaya çalışıyorum." (Aydınlık, sayı 449)

Rıdvan Budak, *"daha adaletli bir Türkiye ve daha bir sosyal devlet için mücadele"* etme görevini, sınıf sendikacılığı kağıt üstünde kalan DİSK'e yüklemektedir.

Rıdvan Budak, işçi sınıfının, sermayenin saldırılarından sadece Türkiye coğrafyasında yaralar almadığını, dünyanın diğer ülkelerinde de aynı durumun olduğunu anlatmaktadır. Sermaye dünyasının dünya çapındaki saldırıların karşı, sınıf sendikacılığını hedefleyen DİSK'in Başkanı, kendilerinin bu saldırılar karşısında ne yaptıkları sorusu geldiğinde, söyleşiyi gerginleştirerek, 15-16 yıldır yapılmayan şeylerin DİSK'ten sorulmaması gerektiğini, kendilerinin sorumlu tutulamayacaklarını, bu soruların adresinin Türk-İş ve diğerleri olduğunu söylemekte ve bir "sınıf sendikacısı" olarak açıkça kıvırtmaktadır.

İşçi sınıfı hareketinin kendi sınıfsal sorunlarının dışında, toplumsal tüm sorunlara ilişkin tavır koyması mutlak bir gerekliliktir. Buna atıfta bulunur gibi yapan Rıdvan Budak, KİT işçilerinin 15 Ekim'de Ankara'yı "işgal" eylemlerini küçümsemektedir. Bu eylem, geniş işçi yığınlarının doğru bir önderlik altında kitlesel olarak ayağa kalktıklarında nelere kadir olabileceklerini gösteren türden bir eylemdir. Rıdvan



Budak, rekabet içinde bulunduğu Türk-İş'li sendika ağalarının ideolojik ve örgütsel etkisinde yapılmış olan bu eyleme kıskançlıkla yaklaşmakta, *"demokrasi için, Metin Göktepe için"* yürüyüş yapmayla karşı karşıya koymaktadır!

Evet diyelim ki, Türk-İş, 15-16 yıldır işçi sınıfı hareketi için hiçbir şey yapmamış. DİSK de yasal engellerden ötürü müdahale edememiş. Bu durumda, 1,5 yıl önce 9. Genel Kurulunu yapan ve şimdi de topladığı "olağanüstü"(!) Genel Kurulunda, *"Türkiye'nin sorunlarına çeşitli çözümler üreteceğiz"* diyen DİSK'in çözümlerinin neler olduğu, –hele bu sendika konfederasyonu, önüne sınıf sendikacılığını hedef olarak koymuşsa– çok daha fazla merak konusu oluyor!

Fakat bunu merak etmeye gerek yok! Çünkü Rıdvan Budak'ın az yukarıda özetleyerek aktardığımız görüşleri çok açık bir dil konuşmaktadır: DİSK, dünya üstünde hükmünü sürdürdüğü söylenen üç ekonomik birlikten Amerika'nın bireyci sistemiyle Japonya'nın gelenekçi sistemini reddederek, "Avrupa sosyal sistemi"ni *"daha adaletli bir Türkiye ve daha bir sosyal devlet için mücadele"* nin hedefi olarak seçmiştir.

DİSK adına konuşan Rıdvan Budak; sermayenin Avrupa'sında geniş işçi ve emekçi halk yığınlarının bir asırdan fazla süren, kan ve can bedeli zorlu mücadeleler, devrimler sonucu elde ettikleri sosyal hakları, sanki bunlar gökten zembille inmişlermiş gibi, gayet basitçe "Avrupa sosyal sistemi" olarak adlandırıyor. Türkiye'nin de içinde yeralacağını düşündüğü "emeğin Avrupa'sı"nı yaratmak için "Avrupa sosyal sistemi"ni uygun gördüğünü anlatıyor.

Rıdvan Budak'ın "Avrupa sosyal sistemi" olarak adlandırdığı ve proletaryanın kan ve can bedeli mücadeleler sonucu ortaya çıkardığı sosyal güvenlik koşulları, bugün ülkemizde yürürlükte olanlarla karşılaştırılamayacak derecede ileri durumdadır. Fakat bunun böyle olması, Avrupa'daki emperyalist ülkelerde, işçi ve emekçi yığınlarının bolluk ve sınırsız refah koşullarında yaşadığı anlamına gelmiyor. Ayrıca herkesin de bir işi yok. Sayısı milyonlarla telafuz edilen büyük bir işsizler ordusu var, işsizlik giderek yaygınlaşıyor! Emekçiler açısından burjuva demokrasisi, varılmak istenen "hedef", seçilmesi gereken cennet(!) değildir.

Emperyalist burjuvazi doymak bilmiyor! Emperyalistler, kendi ülkelerindeki sömürüleri ve kendilerine bağımlı ülkelerden elde ettikleri kârlar yetmiyormuş gibi, bir de işçi ve emekçi yığınlarının sosyal güvenlik haklarına sürekli bir şekilde saldırıyor ve "bütçe açığı" ve benzeri harcamalarını, işçilerin sırtına yıkmaya çalışıyorlar. İşçi ve emekçi yığınları da haklarını çeşitli eylemlerle, genel grevlerle, direnişlerle korumak zorunda kalıyorlar! Fransa'da, Almanya'da, Belçika'da, İtalya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde, işçilerin sosyal, ekonomik haklarını savunmak için sık sık eylemliliklerde bulunmaktadırlar. Bu anlamda, "Avrupa ekonomik sistemi" denen şeyin de bir bedeli vardır. O da baskıya, sömürüye, ücretli kölelik sistemine karşı mücadeledir!

Rıdvan Budak'ın teslim ettiği gibi, sermaye sınıfı, Türkiye'de de, dünyanın diğer ülkelerinde de proletaryaya azgınca saldırmaktadır. Ve bu saldırıya karşı direnmekten başka çıkış yolu kalmamaktadır! Fakat bu, geri bir mücadele şeklidir. Mücadelenin, salt hakların korunması mücadelesi olmaktan çıkartılması; sermaye sınıfını alaşağı etmek ve işçi sınıfının iktidarını kurmak hedefi olan bir mücadeleye dönüştürülmesi gerekmektedir. Görevlere hep bu hedef gözönünde bulundurularak yaklaşılmak zorundadır. Peki Rıdvan Budak ne yapıyor?

Sınıf sendikacılığını hedeflediğini söyleyen ve adında "Devrimci" kelimesi de bulunan DİSK'in Başkanı, "Avrupa sosyal sistemi"nin ülkemize nasıl getirileceğini açıklıyor: Önce Gümrük Birliği'ne üye olunacak ve tabii ki bunu takip edecek adım olarak da Avrupa Birliği üyesi olunacak! Böylelikle Türkiye'nin işçileri, köylüleri ve emekçi halk yığınları harika bir sosyal sisteme sahip oluverecekler?!!

DİSK Başkanı, Gümrük Birliği ve Avrupa Birliği'nin Avrupa'daki büyük emperyalistlerin, örneğin Alman, Fransız ya da İngiliz emperyalizminin; sermaye dünyasının ABD, Japonya emperyalizmi gibi diğer büyükleriyle rekabet dalaşlarında gereksinim duydukları yapılanmalar olduğunu bilmiyor mu?!! Bal gibi de biliyor!!! Emperyalistlerin bir bölümünün rekabet dalaşlarını düzenlemek için gereksinim duydukları bir yapılanmaya üye olmakla, ülkemiz işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının sosyal güvencelere sahip olacaklarını düşleyen Rıdvan Budak gibi sendika önderleri, işçi sınıfı hareketinin doğru bir hat üzerinde emin adımlarla ilerlemesinin önündeki en önemli engellerdendirler.

Rıdvan Budak, sermayenin ekonomik hakimiyetini kırarak hukuk devletini ve sosyal devleti yaratmaya çalışıyormuş. Sormak gerekiyor: Çok ilgi duyduğunuz, işçilere "hedef" olarak gösterdiğiniz "Avrupa sosyal sistemi" ve görece burjuva demokrasilerinin hüküm sürdüğü Avrupa ülkelerinde, sermayenin ekonomik hakimiyeti kırılmış mıdır? O, sömürü sisteminin temelini korumakta, sömürü sisteminin devamı konusundaki niyetini gözlerden gizleyememektedir!

Rıdvan Budak, sınıfsal konumuna uygun düşen bir tercihle, gayet bilinçli olarak sermayenin Avrupa'sını seçiyor. Çünkü demokrasiden anladığı, burjuva demokrasisidir ve onun Avrupa modelidir! İşçi sınıfımıza da bu modeli seçme çağrısı yapmaktadır...

DİSK Başkanı, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının sayısal gücünü 5 milyon ilan etmekte, onun gücünü küçümsemekte, işçi sınıfına güvenmediğini açığa vurmaktadır. Oysa Rıdvan Budak'ın işçi sınıfımızın sayısal gücünün ne olduğu konusunda sadece DİSK'in araştırmalarını okuması bile yeterli olacaktır. İşçi sınıfının sayısal gücünün 5 milyon olmadığı bir yana, ülkenin geriye kalan nüfusuna –sözlük anlamıyla; *baskı, hükmetme* demek olan– tahakküm edilemeyeceğini, işçi sınıfının iktidara geleceğini hiç düşünmediğini söylemektedir. DİSK Başkanı, işçi sınıfının sömürücü ve asalak sınıflar üstündeki tahakküm aracı olan proletarya diktatörlüğünü reddetmektedir. Nasıl "devrimci" ise; işçi sınıfının iktidarına bile inanmamaktadır!!!

İşçiler zaten iktidara gelemeyecekse, ayrıca bir tarafta da RefahPartisi'nin karanlığı, her tarafı karartmak için fırsat bekliyorsa; sınıf sendikacısı Başkan Rıdvan Budak için, ülkemize demokrasiyi taşımanın tek yolu kalmaktadır: Türkiye'nin Avrupa Birliği üyesi olması! Böylelikle, hem sermayenin ekonomik hakimiyeti kırılırmış, hem de Türkiye hukuk devleti ve sosyal devleti yaratılırmış. (Ne alâ!!!)

Rıdvan Budak, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki karanlığı sadece Refah Partisi'yla sınırlamakta ve diğer hakim sınıf partilerini, sözünü ettiği karanlığın dışında tutmaktadır. Böylelikle o, ülkemizde hükmünü sürdüren faşizmi akla-

makta ve faşizmin Refah dışındaki bütün diğer görüntüleriyle birlikte yaşayabileceğini anlatmaktadır. Rıdvan Budak, Refah Partisi'nin olmadığı ve "Avrupa sosyal sistemi"nin yerleştirilmiş olduğu bir Türkiye'yi işçilere, emekçilere bir "çözüm", bir "kurtuluş" olarak sunmakta; Avrupa Birliği fırçasıyla rötuşlanmasını beklediği faşist Türk devletini savunmakta ve "daha adil bir Türkiye", "sosyal devlet" adına, ücretli kölelik sistemini, sömürünün devamını öğütlemektedir!

Dönem, Rıdvan Budak gibilere göz göre göre gerçekleri çarpıtma fırsatları tanıyor, çünkü at izinin it izine karıştığı bir dönemden geçiyoruz. Böylesi dönemlerde uyanıklığı elden bırakmamak ve dur-durak tanımadan işçi sınıfına gerçekleri taşımak, en önde gelen görevlerimizdendir!

NE YAPMALI?

Evet, günümüzde herkesin bir işinin olması, işsizlerin işsizlik sigortasından işsizlik paraları, yardımları almaları; sağlık güvencelerinin olması, olabildiğince iyi koşullarda emekliliklerini yaşamaları, tüm aile efradının bu hizmetlerden yararlanması mümkündür. Bu saydıklarımız, "Avrupa sosyal sistemi"ni oluşturan unsurların en önemli olanlarıdır ve bunlar dünyanın bir dizi kapitalist-emperyalist ülkesinde, şu veya bu oranda farklılıklar gösterse de yürürlükte olan haklardandır.

Bu haklar, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları tarafından mücadeleyle ve sadece mücadeleyle elde edilmişlerdi. Bu anlamda; bu ve benzeri hakların, bir sendika başkanının duyduğu ilgi gereği hoşuna gitmesi ve bunları ülkemiz için en uygun bir sistem olarak örgütüne kabul ettirmesiyle geleceklerini beklemek abesle uğraşmaktır. İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınları bu haklara **gerçek anlamda** ancak devrim sonrasında ve proletarya diktatörlüğü şartlarında kavuşur, kavuşacaktır! Fakat bu gerçek, bugün de elde edilebilir olan böylesi haklar için mücadele etmenin engeli değildir, olamaz da!

Çalışabilir durumda olan herkese iş; işsizlere işsizlik sigortası; çalışanlara, eşlerine ve çocuklarına tam teşekküllü sağlık ve kaza sigortası, tüm işçi ve emekçilere emeklilik sigortası; tüm bu sayılan sigortaların bir pakette, Sosyal Sigortalar olarak işçi sınıfına ve geniş emekçi halk yığınlarına sunulması ve finansmanının tamamen devlet ve patronlar tarafından karşılanması için mücadele etmek gereklidir. İşçi sınıfının *"sınıf olma özelliğini korumak"* ve *"sınıf olarak varlığını yansıtmak"*; işte –örneğin– böylesine haklı ve işçi sınıfı hareketi açısından canalıcı önemdeki bu mücadeleye atılmakla, hakim sınıfları anlaşma masasına oturtup haklarını almakla da olabilir.

Bu mücadelenin Türk-İş, DİSK gibi sendika konfederasyonları önderliğinde yürüyeceğini beklemek, işçi sınıfının yapacağı en yanlış iş olacaktır. Onlar, daha dün 650 bin işçiyi, devletle imzalanan toplu iş sözleşmelerinde sattılar. Onlar, kitlesel halde işten atılmalar karşısında hep sessiz kaldılar. KİT'lerin özelleştirilmelerine karşı "mücadele"lerinde, KİT'ler bizimdir deyip devlet kapitalizmini savundular. Hakim sınıfların şimdilerde gündeme soktuğu SSK'nın tasfiyesi ve özelleştirilmesi tasarımlarına karşı yapacak tek bir iş buldular: SSK'ya sahiplenmek ve SSK'yı savunmak!

Bugünkü haliyle SSK, savunulacak bir kurum değildir. İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınları için savunmamız gereken; parasını devletin-patronların ödediği ve işsizlik, sağlık-kaza ve emeklilik sigortalarının paket halinde sunulduğu Sosyal Sigortalardır! Bunun elde edilmesi mümkündür. Bunu elde etmek için işçi sınıfının gücüne güvenmek gerekir. İşçi sınıfının bizzat kendisine güvenmesi gereklidir. Bu güvenin örgütlenmesi gereklidir. Bu örgütleme işi, tabii ki Rıdvan Budak gibi devrim düşmanları ve diğer sendika ağaları tarafından bir dizi palavra ve demagojiyle sekteye uğratılmaktadır. Buna engel olmanın yollarına bakılmalıdır...

►İşçi sınıfı içinde yürüttüğümüz mücadelemizi daha sistemli hale getirmeli; fabrikalarda sınıf bilinçli işçiler arasından en sağlam olanları, esas örgütlenme biçimimiz olan işletme hücrelerinde örgütleyerek, işletme hücrelerini kurma işine ağırlık vermeliyiz.

►Somut gelişmeler karşısında, –örneğin 1996 Mart'ından geçerli olmak üzere 350 bin özel sektör ve KİT işçisini ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri var!!!– somut işletmeler bazında toplu sözleşme görüşmelerini izleyen ve inisiyatifi sendika ağalarına bırakmayan, işçilerin satılmaması için mücadele veren, fabrikadaki tüm işçilerin seçtiği grev ve mücadele komitelerinin kurulması için çaba harcamalıyız.

►Mücadelenin başarıya ulaşması için, geniş işçi yığınları tarafından kolaylıkla anlaşılır taleplerin formüle edilmesine kafa yormalı –ki bizzat bu görev bile okumayı araştırmayı-incelemeyi gerektirmektedir!– bu talepleri bizzat formüle etmeli ve sınıf bilinçli işçilere yardımcı olmalıyız.

►Sınıf bilinçli işçileri saflarımıza kazandıkça ve işçilerle bağlarımızı geliştirdikçe, işçi sınıfı içindeki mücadelede somut olarak çeşitli alanların gereksinimlerine yanıt veren örgütlü çalışmayı ilerletmeliyiz. Bu çalışmaya, DİSK, Türk-İş, Hak-İş gibi sarı, gerici, faşist sendikalar içinde iktidar mücadelesi de dahildir. İşçiler arasında, konfederasyonların yönetimlerinin ele geçirilebileceği hayallerini yaymadan, bu sendikalarda komünist fraksiyon çalışması yürütmeli; bu çalışma için gerekli olan komünist sendikacılar kadrosunu yetiştirmeliyiz.

* * *

DİSK, ya da diğer burjuva sistem savunucularının "hedef" olarak ileri sürdükleri Avrupa tipi burjuva demokrasisi ve benzerleri çözüm değildir, olamaz. İşçi sınıfının hedefi de, burjuva sistemin devamını sağlamaya yönelik önerilere destek vs. olamaz. Bir bütün olarak sömürü sistemi, yani emperyalizm yıkılmadığı sürece, sermayenin hakimiyetini ortadan kaldırmak mümkün değildir...

İşçi ve emekçi yığınlarına şu gerçeği elimizdeki tüm olanaklarla, her koşulda anlatmalıyız: Daha adaletli bir Türkiye'ye, daha sosyal bir devlete; faşist TC devleti, ancak işçi ve emekçi kitlelerinin katıldığı bir devrimle yıkıldığında ulaşılır. Bu devrimle İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'ne giden yolun önü açılacak ve oradan durmaksızın Sosyalizme ilerlenecektir...

Bu devrimin doğru bir hatta ilerlemesinin garantörü, BOLŞEVİK PARTİ'dir! Bolşevik Parti, bütün sınıf bilinçli işçileri, devrim ve Komünizm taraftarlarını saflarında birleşmeye, devrimi birlikte örgütlemeye çağırıyor!

Yapılacak çok iş var!

Haydi görev başına!!!

28 Şubat 1996 ▲



Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

Değişik ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü soykırım, zulüm politikası tüm hızıyla devam ediyor. Kürt yerleşim birimleri bombalanıyor, köyler boşaltılıyor, yakılıyor, yıkılıyor, yüzbinlerce Kürt köylüsü, emekçisi zorla göç ettiriliyor, göç etmek istemeyen insanlar öldürülüyor. Kısacası, Kürt ulusuna karşı haksız, gerici bir savaş sürüyor.

Botan ve Dersim'den sonra, bu sefer de Sivas'da Kürt yerleşim birimleri boşaltılmakta, Kürt ulusundan işçi ve emekçiler üzerinde faşist terör uygulanmaktadır.

Faşist Türk devleti; bir yanda Kuzey Kürdistan'ın her yerinde terör estirirken, diğer yanda ise yüzbinlerce askeri, polisi, özel timi, korucusu vb.'nin yanısıra, Newroz öncesinde Güney Kürdistan sınırına yeni yığınaklar yapmakta ve her 21 Mart öncesinde olduğu gibi 1996 Newroz'unun öncesinde de yeni katliamlara hazırlanmaktadır.

Kuzey Kürdistan'da Newroz, özellikle 1991-92'de geniş yığınları kapsayan bir biçimde militanca kutlandı ve ulusal kurtuluş mücadelesinin simgesi haline geldi. Faşist Türk devleti Kuzey Kürdistan'da Newroz kutlamalarını kanla bastırmaya çalıştı. Bu baskılar sonucunda yüzlerce insan öldürüldü ve binlercesi de yaralandı. Tüm baskılara rağmen Newroz kutlandı, kutlanacak.

Newroz'un kutlanmasını tüm baskı ve katliamlara rağmen önleyemeyen faşist Türk devleti, başka oyunlara başvurdu, başvurmaktadır. Newroz'u ***"Nevruz"***laştırmaya, *"Nevruz'un bir Türk bayramı"* olduğunu söyleyerek Newroz'a sahip çıkarak, kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor.

Türk ulusundan işçiler, emekçiler!

Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız ve gerici savaş, aynı zamanda size karşı da yürütülmektedir.

Hakim sınıfların böl-yönet, ırkçı, şoven politikası devam ediyor. Anayasası *"vatanı ve milleti ile bölünmez bir bütün"* anlayışı temelinde yükselirken "vatan, millet,

sakarya" nutuklarıyla, senin, gerçek düşmanın olan hakim sınıfların ve onların devletinin gerçek yüzünü görmeni engellemeye çalışıyorlar.

"Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz!" Senin düşmanın Kürt ya da diğer uluslar değil, bizzat Türk hakim sınıfları ve onların faşist devletidir. Kürt ulusuna karşı yürütülen haksız, gerici ve kirli savaşa karşı mücadele vermeden, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, koşulsuz savunmadan ve faşist Türk devletini yıkmadan kurtuluşun gerçekleşemeyecektir.

Sınıf kardeşlerin olan Kürt ulusundan işçi ve emekçilerle birleşmeden, faşist Türk devletini yıkman mümkün değildir. Bu birliği ve ortak mücadeleyi sağlamanın en temel önkoşulu ise, Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa, Türk şovenizmine karşı mücadele vermek; Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, koşulsuz savunmaktır. Bunu yapmadığın sürece Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin güvenini kazanamazsın.

Newroz 1996'yı devrim mücadelesini yükseltmek, birbirinden ayrı yürüyen sınıfsal ve ulusal mücadeleyi bir mecrada, yani proletaryanın sınıf mücadelesi mecrasında birleştirmek ve bu anlayış temelinde bir kavga günü olarak kutlamak için sesini yükselt.

Marksizm-Leninizmin, proletarya enternasyonalizminin gerçek temsilcisi olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlen, onu güçlendir!

Kürt ulusu ve diğer milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Size yaşadığınız hayatı cehennem eden, sizi aşağılayan, milli zulüm uygulayan, emperyalizme bağımlı Türk hakim sınıfları ve onların faşist devletidir. Bunlardır Ermeni milletinin kanında elini yıkayarak bu yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştirenler.

Bunlardır Koçgiri'de, Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de... onbinlerce Kürt emekçisini katledip, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını gaspedenler. Kürdistan'ın insanını, dağını, taşını en modern silahlarla yok etmeye çalışanlar. Bunlardır bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen imha savaşının sorumluları, suçluları!...

Ulusal kurtuluş için de mücadelenin esas hedefi, hakim sınıflar ve onların faşist devleti olmak zorundadır.

Ulusal baskıdan kurtulmanın ve gerçek kurtuluşa varmanın tek yolu, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçi-köylü iktidarının kurulmasından geçer.

1984'de PKK önderliğinde başlatılan silahlı mücadele, ulusal kurtuluş için mücadeleye geniş kitlelerin de katılımıyla, 1991-92'de doruğa ulaştı. Newroz kutlamaları o zamana dek görülmemiş biçimde geniş yığınlar tarafından, direniş kutlamaları biçimine dönüştü.

PKK, 1993 Newroz'unda tek taraflı bir "ateşkes" ilan etti. Aradan geçen üç yıllık süre, PKK'nın reformist yüzünü bütünüyle ortaya çıkardı. PKK, gelinen yerde emperyalist güçlerle diplomatik ilişkilerini iyice geliştirmiş ve bir bütün olarak sistem içi bir siyasete hazır olduğunu göstermiştir.

Olağanüstü bir durum ortaya çıkmadığı sürece 1996 Newroz'u –PKK tarafından 15 Aralık 1995'te yeniden ilan edilmiş olan– tek yanlı "ateşkes"in geçerli olduğu şartlarda, "Kürt sorununa siyasi çözüm" talebi temelinde kutlanacaktır.

Kürt ulusundan işçiler, emekçiler!

PKK önderliğinde yürütülen ve tüm milliyetçi, reformist örgütler tarafından da desteklenen "siyasi çözüm", senin gerçek kurtuluşunu sağlayamaz.

Faşist Türk devletiyle anlaşma temelindeki bir "siyasi çözüm" gerçekte çözümsüzlüktür. Senin köleliğinin devamıdır. Faşist Türk devletinin varlığı şartlarında, anayasal düzenlemelerle elde edeceğin haklar, senin köleliğini hafifletse de, köleliğin varlığını koruyacaktır. Ulusal kölelikten gerçekten kurtulmanın tek yolu, sınıfsal köleliği ortadan kaldırmaktan geçer.

Düşman faşist Türk devletidir. Kurtuluşun, düşmanla yapılacak bir "barış"ta değildir. Senin kurtuluşun, Türk ulusundan ve azınlık milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte yürüteceğin ortak mücadele ve faşist Türk devletini yıkmaktan geçer.

Newroz 1996'da "siyasi çözüm" reformist şiarına karşı, faşist Türk devletini yıkmak için mücadeleyi yükselt! Faşist Türk devletiyle yapılmak istenen "barış"ı reddet! HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN FAŞİZME ÖLÜM! TEK YOL DEVRİM! şiarını haykır!

Reformizme karşı devrim, milliyetçiliğe karşı proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseltmek, günün en acil görevlerinden biridir. Bu görevi yerine getirmek için Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm biliminin gerçek savunucusu; gerçek kurtuluşun yolunu gösteren ve bunun için Komünizm bayrağını yükseklere kaldırarak savaşım yürüten BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) saflarında örgütlen, onu güçlendir!

► Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

► Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

► Kurtuluş, faşist Türk devletiyle "barış"ta değil, DEVRİMdedir!

► Bımre devleta faşista Tırk!

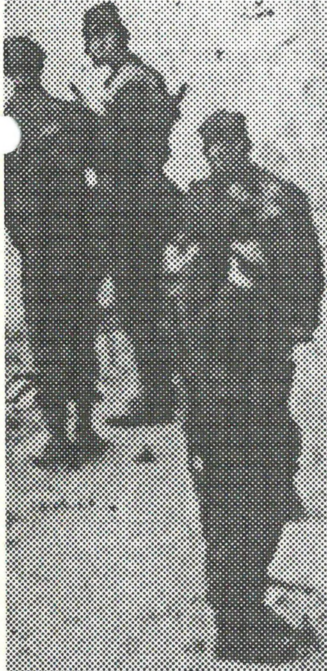
► Bımre koleti, bıji azadi!

24 Şubat 1996 ▲

PARTÎYA BOLŞEWÎK
(Ya Kurdistana Bakur)

BI AGIR E NEWROZE OCAXÎ ŞORÊŞ E KÛRIK BIKA!

Faşist Türk devleti, Botan ve Dersim'den sonra şimdi de Sivas'ta köy boşaltmalara devam ediyor...



FAŞİST Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki zulüm ve baskı politikasının bir yönü de, Kuzey Kürdistan'da 2500'ü aşkın köyün boşaltılması, üç milyon civarında insanın zorla göç ettirilmesidir. Bu rakamlar, artık devlet temsilcilerinin bile inkar edemeyeceği verilerdir.

Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin "merkezi" durumunda olan Botan'daki köy boşaltmalar, sürgünler artık olağan bir hale gelmiştir. Devlet, 1994'den beri de Dersim'de sistemli bir köy boşaltma, bölgeyi insansızlaştırmaya yöneldi.

Sivas'ta ise, faşist devletin öteden beri Kürt ve alevi kesime karşı uyguladığı baskısı vardır. Bunun dozajı dönemin özelliklerine göre artmış ve azal-

mıştır, biçim değiştirmiştir. Ancak devletin baskısı sistemli olarak varlığını sürdürmüştür. 80'li yıllarda, 12 Eylül faşist cuntası döneminde açıkça yoğunlaşan baskıların ardından, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle birlikte, bu kesime yönelik devlet baskısı yeniden gözle görülür hale geldi ve baskılar daha da ağırlaştı. Bu, kendini ilkönce Sünni köylerin silahlandırılması biçiminde gösterdi. Buna paralel olarak Kürt-alevi köylere korucu olmaları için baskılarda bulunulmaya başlandı.

Faşist devlet güçleri son iki yıllık süreçte PKK'yı da bahane ederek bölge halkı üzerindeki terörünü iyice yoğunlaştırdı. "Terörizme karşı mücadele" adı altında insanlar tutuklandı, işkenceden geçirildi, katledildi. "Terörist avlama" maskesiyle ormanlar yakıldı, insanlar göçe zorlandı.

Bütün bunlar, Güney Kürdistan'a sınırötesi harekatlar, Dersim'deki baskılar ve İstanbul-Gazi olayları vb. olayların öne çıkması sonucu da kamuoyunun dikkatini pek fazla çekmedi.

Faşist Türk devletinin 30 Ocak 1996 tarihinde 7 DHKP-C militanını katletmesinin ardından, baskılarını yoğunlaştırıp geniş çaplı askeri harekat başlatmasıyla Sivas'ta köy boşaltmalar, Kürt-alevi halk kesimine karşı baskılar kamuoyunun gündemine girdi.

Hakim sınıflar, Sivas'ın Divriği, Zara, İmranlı, Kangal, Ulaş, Hafik'le Erzincan'ın bazı ilçelerini kapsayan askeri harekatı başlattılar... Bu harekatı *"PKK'ya karşı harekat"* olarak göstermeye çalıştılar. Binlerce askerin katıldığı bu harekat, ilk başlarda 100, daha sonra ise Albay Hayri Kıvrıkoğlu tarafından 25 olarak belirtilen PKK gerillasına karşı yapılıyordu...



Sonuç; 100'ü aşkın köyün boşaltılması, yüzlerce insanın gözaltına alınıp sorgulanması, işkenceden geçirilmesi... Öyle ki, insanlar sadece darp izleri, kırık kemiklerle evlerine dönmüyordu... Şuurunu kaybedenler de vardı... Bunun en açık örneği, 30 Ocak tarihinde tutuklanıp sorgulanan, Zara ilçesinin Büyükköy Muhtarı'nın kardeşi Ali Gürlevik'tir.

Olaylar gizlenemez ölçüde yoğunlaşınca, düzen partileri bile Sivas'a olayları araştırmak için heyet gönderdiler. DSP heyetinde yer alan Hakan Tartan, araştırma yaparken şunları söylemek zorunda kalmıştır: ***"Böylesi bir asimile politikasının gizlenmesi mümkün değildir."*** *(Evrensel, 11 Şubat 1996)*

Bu baylar, asimile politikasına karşı değiller, sadece bu biçimine karşıdırlar. Çünkü, bu biçimiyle asimile politikası gizlenemez... Gizlenebilse, bu biçimine de karşı çıkmazlar. Gizlenemediği için *"böylesi bir asimile"* politikasına karşıdırlar...

Kürt-alevi köylerinin "kendi"(!) oy potansiyeli olması olgusunu da gözönüne alan DSP ve CHP, meclis soruştur-

ması için önerge verdiler.

DSP heyetinin verdiği raporu açıklayan Ecevit faşisti, *"boşaltılan köy yok, boşalan köy var"* diyerek gerçekleri tersyüz etmede ne kadar yetenekli olduğunu bir kez daha gösterdi.

Faşist Türk devletinin tüm temsilcileri, baskıların üstünü örtmeye çalışmasına rağmen gerçekleri gizleyememektedirler.

Sivas Valisi **"1995 yılı Asayiş ve Güvenlik Değerlendirmesi Toplantısı'nda"** yaptığı açıklamada *"69 köyün boşaltıldığını, Zara' da 63, Divriği' de 11 köyün okulunun kapalı olduğunu"* resmen açıklarken, olayların kamuoyunun gündemine gelmesiyle *"herşeyin yolunda"*, *"söylenenlerin yalan ve devleti zayıflatmak için başvurulan oyunlar"* olduğunu söylemeye başlamıştır.

Boşaltılan köylerin sayısı ne kadar olursa olsun, ortada varolan gerçek, insanların tutuklanıp sorgulandığı, işkenceden geçirildiği ve köylerin boşaltıldığıdır. Bu gerçeği hiçbir sahtekarlık ortadan kaldıramaz.

Faşist Türk devleti, Kürt ulusu üzerinde sürdürdüğü baskı, zulüm, sürgün politikasını, Sivas'ta Kürtlerin yoğun olduğu bölgelerde de uygulamaktadır.

TEPKİLER VE TAVIRLAR...

Sivas'taki olaylara tepki gösterip, protesto edenler, alevi örgütlenmeleri, Kürt örgütleri, devrimci, demokrat, Marksist-Leninist olma iddiasındaki oportünist, revizyonist örgütler ve Dersim olaylarında görüldüğü gibi "bölgeci" kesimler vb. vb. geniş bir yelpazede yer alanlar oldu. Böylesi olaylara karşı protesto tavrı takınmak kuşkusuz iyi bir şeydir. Fakat yeterli değildir.

CHP içinde bazı insanların bile, yapılanların yanlış olduğu, Türkiye'nin imzalamış olduğu Paris Şartı'na uyması gerektiğini savunduğu bir ortamda, reformla devrim arasındaki ayrımı kitlelere daha net bir biçimde göstermek, daha da önem kazanmaktadır.

Sözkonusu tepkiler ve tavırlardaki tek tek yanlışlara değinme yerine, bugün öne çıkanları bilince çıkarmak gerekiyor.

Sivas'ın Türkiye ile Kürdistan'ın sınır bölgesinde olmasının da sonucu Türk ve Kürt ulusundan (azınlık milliyetlerden de) insanlar içiçe yaşamaktadırlar. Bölgedeki Kürt ulusundan insanlar, aynı zamanda dini inanç olarak alevi mezhebindendirler. Bu bağlamda, bunlar üzerindeki ulusal baskıyla mezhepsel baskı içiçe geçmiş durumdadır. Ulusal baskıyla mezhep baskısının içiçe geçmesi, Kürt ulusundan ve alevi mezhebinden insanların yaşadığı diğer bölgelerde de aynıdır.



Her iki baskının içiçe geçmesi, olaylara tepki gösteren ve protesto edenlerin bileşiminde değişikliği de beraberinde getirmektedir. Bunun sonucunda da değişik yaklaşımlar, değerlendirmeler ortaya çıkmaktadır. Kimi sadece Kürt olmayı, kimi sadece alevi olmayı öne çıkarıp tavır takınmaktadır.

Sivas'taki olaylar bağlamında iki yanlış yaklaşım öne çıkmaktadır. Birincisi; faşist Türk devletinin baskılarını, alevilere karşı baskı olarak görüp bununla sınırlayan, sonuç itibarıyla Kürt ulusuna karşı ulusal zulmü yok gösteren yaklaşımdır.

Alevi örgütlenmeleri içinde Kürt ulusuna karşı uygulanan baskı ve zulme karşı çıkanlar da var. Fakat bu kesim içinde ağırlığını koyan yan alevicilik-tir. Bunların tavırları, mezhep baskısına karşı geldikleri oranda haklı bir yana sahiptir. Bu haklı yanın varlığı ama, mezhep temelinde örgütlenmenin yanlış ve gericilik olduğu gerçeğini de ortadan kaldırmaz.

İkincisi: PKK'nın *"savaşa son, siyasi çözüm"* politikasını doğru bulan ve destekleyen kesimin takındığı yanlış tavırdır.

Bu yanlış tavır, kendini en açık şekliyle Özgür Politika gazetesinde göstermektedir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunu, tepkilerini kendi reformist siyasetlerine yöneltmek için şu tespit yapılmaktadır:

"Köy boşaltmaların bitmesini istiyorsak, baskıların ve işkencelerin sona ermesini istiyorsak, yeni Dersimlerin, Şırnakların, Sivasların yaşanmasını istemiyorsak; ateşkese destek vermeliyiz. Barışçıl çözüm çabalarını zorlamalıyız. Türk tarafı hazırsa, barış bir hayal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşecektir." *(abç) (Özgür Politika, 15 Şubat)*

Bu tavır, PKK'nın "siyasi çözüm", "ateşkes" siyasetini doğru bulup destekleyenlerin yaklaşımlarını en açık biçimiyle ortaya koymaktadır.

Faşist Türk devletiyle yapılmak istenen "barış"la işkencelerin, baskıların, köy boşaltmaların son bulacağını savunmak, reformizmin alası ve kapitalist düzenin savunuculuğudur.

Köy boşaltmaların, baskıların, işkencelerin, Kürt ulusu üzerindeki tüm ulusal baskıların; alevi mezhebi ve diğer dini inançlara sahip olanlar üzerindeki baskıların son bulması, ancak ve ancak faşist Türk devletinin yıkılması ve yerine işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla gerçekleşebilir.

Ulusal ve mezhepsel baskılardan kurtuluş, sosyal kurtuluşa bağlı ve ancak sosyal kurtuluşla mümkündür.

Faşist Türk devletini yıkmak için de devrim mücadelesini yükseltmek gerekir...

Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Umut isyanda, kurtuluş devrimde, BOLŞEVİZM'de!

24 Şubat 1996 ▲

Rapor sistemi ve önemi üzerine...

Bu sayfalarda örgütsel sorunların çeşitli yönlerine değiniyoruz. Bu sayımızda rapor sistemi ve rapor vermenin illegal komünist parti açısından önemi sorununu ele almak istiyoruz. Bu konuda andaki esas problemimiz, altın üste rapor vermemesinden çok, raporların nitelik olarak henüz arzu edilen seviyede olmamasıdır.

"Bir Yoldaşa Örgütsel Görevlerimiz Üzerine Mektup" başlıklı makalede Lenin, komünist bir örgütün çalışmalarının örgütlenmesinin, örgütsel alanda yapılması zorunlu bir görev olan temel noktaları üzerinde duruyor.

Geçmişte bu makale üzerinde çeşitli bağıntılarda durduk, makalede evrensel geçerliliğe sahip olan derslerden öğrenmeye çalıştık. Bu makalede bugün için önemli bulduğumuz, öne çıkarmak istediğimiz bir yan vardır: RAPOR SİSTEMİ...

Lenin, örgütsel görevlerimizin en temel noktaları üzerinde dururken, bunlar içinde RAPOR sorunu üzerine önemle eğiliyor, bunu komünist bir çalışmanın örgütlenmesinin en önemli unsurlarından sayıyor.

"Merkezin düzgün çalışabilmesi için, yerel komiteler ***kendilerini yeniden örgütlemelidirler****; uzmanlaşmalı, daha «iş bilir» örgütler haline gelmeli ve şu ya da bu pratik alanda gerçek «yetkinliğe» erişmelidirler. Merkezin (şimdiye kadar olduğu gibi) öğüt vermek, ikna etmek ve tartışmakla kalmaması, orkestrayı gerçekten yönetebilmesi için, kimin hangi kemanı nerede ve nasıl çaldığını; her çalgının çalınması için talimatın nerede ve nasıl alındığını ya da alınmakta olduğunu; (müzik kulak tırmalamaya başladığında) kimin nerede ve niçin falso yaptığını; ve falsonun giderilebilmesi için kimin nereye ve nasıl aktarılması gerektiğini kesin olarak bilmesi gerekir. Açıkça söylemek gerekir ki, bugün için, bir komitenin gerçek iç çalışması hakkında bildirileri ve genel yazışmaları dışında ya hiçbir şey bilmiyoruz, ya da arkadaşlarımızın ve yakın dostlarımızın anlattığı kadarını biliyoruz. Ama Rusya işçi sınıfı hareketine önderlik edebilen ve istibdata karşı genel bir saldırıya hazırlanan dev bir Partinin kendisini bu kadarıyla sınırlayabileceğini düşünmek gülünç olur." (Lenin-Stalin, "Örgütlenme Üzerine", "Bir Yoldaşa Örgütsel Görevlerimiz Üzerine Mektup"tan, İnter Yayınları, sayfa 32)*

Merkezin orkestrayı gerçekten doğru yönetebilmesi için her Parti hücresinin, her Parti üyesinin, her aday üyenin ve her örgütlü sempatizanın kendi çalışmaları hakkında Parti'ye düzenli rapor sunmaları gerekir. Bu, komünist bir örgütlenmenin ABC'sidir, olmazsa olmaz koşuludur.

Çalışmalar hakkında Parti'ye sunulan rapor o çalışma hakkında mümkün olduğu kadar, tam ve eksiksiz bilgiyi içermelidir. Verilen bir rapor o çalışmanın resmini çizebilmelidir. Aynı çalışma alanı içinde bulunmayan diğer partililerin verilen bu rapor temelinde, bu çalışmadan öğrenmeleri, çalışmanın geliştirilmesine katkıda bulunabilmeleri için raporun gerekli tüm bilgileri içerecek nitelikte olması gerekir.

Bunlar olmaksızın, bir yerel örgütlenmede yürütülen bir çalışmanın gerçekten denetlenmesi, eksiklerinin görülüp aşılması için öneriler üretilmesi, yeni yol ve yöntemlerin bulunup gösterilmesi oldukça zor olur, o somuta ilişkin yol gösterme işi imkansız hale gelir.

Raporlar zamanında, tam ve eksiksiz Parti'ye ulaştırıldığında, çizgimizin en genel unsurlarını tekrar tekrar hatırlatmak, ana noktaları sunmaktan öte, o somut çalışmaya ilişkin tartışmak, en iyisinin yapılabilmesi için yön vermek, yol göstermek olanaklı hale gelir.

Çizgimizin en temel unsurlarının pratikte verimini alabilmek için, onu yalnızca bilmek yetmez. Önemli olan, her değişik koşulda bu ana unsurlarımızdan dersler çıkararak pratiğe yön vermek, bunu pratikle buluşturmaktır. Değişik koşullarda yürütülen mücadeleler değişik biçimler alabilir. Bir somutta yapılan bir çalışma doğru iken, aynı çalışma bir başka somutta yanlış olabilir.Örneğin normal genel koşullar altında birlikte aynı platforma imza atamayacağımız bir siyasi yapıyla, değişik bir koşul altında, ör neğin aynı alanda doğrudan faşist bir saldırı karşısında birlikte hareket edebiliriz. Bunun ne kadar doğru olup olmadığının bilinebilmesi, bu gelişme hakkında kapsamlı bilgilenmeyle mümkündür.

Değişik koşullarda değişik biçimlere bürünebilen mücadele biçimlerinin, merkez, ya da o bölgede bulunmayan insanlar tarafından da anlaşılabilmesi, ancak o eylem hakkında hazırlanacak detaylı raporlarla mümkündür.

Örneğin PKK'nin bir yürüyüş eyleminde, onların çizgisini acımasızca eleştiren ajitasyon/propaganda araçlarını kitleye ulaştırırken, onlarla mücadele içinde bu araçları kitleye ulaştırmaya çalışırken, onlara yönelik gelen faşist saldırı karşısında, saldırı anında bir PKK'lı gibi hareket ederiz. Şimdi böyle bir durumda "bizim arkadaşlar ajitasyon/propaganda görevini bir kenara koydular, bu görevi savsakladılar, onun yerine PKK'lı gibi hareket ettiler..." şeklinde değerlendirmeler, bilgilendirmeler olabilir. Bunun nasıl olduğu, hangi koşullarda olduğu; olayın resmini tam olarak ortaya çıkaran bilgileri içeren bir rapor sunulmazsa, bu eylem hakkında doğru dersler çıkarmak, o eylemdeki yanlışlarımızı gidermek, doğrularımızdan öğrenmek mümkün olmaz.

Zaman zaman raporların geciktirildiği, eksik olduğu, rapor vermelerde bazı yoldaşların, bölgelerin yeterli duyarlığı göstermediklerine tanık oluyoruz. Bu bir komünist örgüt için taşınabilir bir durum değildir. Raporların nasıl olması gerektiği konusunda eksik bilgiye sahip olunabilir, kapsamlı bir rapor sunma konusunda henüz belli acemiliklerin aşılamaması, belli bir düzeyin yakalanamaması... olabilir ve ama bu, aşılabilir bir şeydir. Ancak çalışma hakkında, çalışmaya katılanların bileşimi hakkında rapor vermemek, geciktirmek vb. anlaşılmaz ve kabul edilemez bir durumdur.

Her yoldaş, anlatabildiği ölçüde (daha iyisini yapabilme, yazabilme adına geciktirme, zamanında bilgilendirmeme yerine, zamanında ve nasıl anlatabiliyorsa o ölçüde) yürüttüğü faaliyet hakkında Parti'yi bilgilendirmekle yükümlüdür.

Her Parti üyesi, çalışmalarında sorumlu olduğu alandaki her grubun,

*"... bileşiminin, çalışmasının ve tüm işleyişinin ve bu çalışmaların içeriğinin MK ... tarafından **mümkün olduğu kadar tam olarak bilinmesi** için **her türlü** tedbiri almakla yükümlüdür. Bu, merkezin bütün bu hareketi **eksiksiz** bir şekilde görebilmesi, çeşitli parti görevlerini üstleneceklerin mümkün olan en geniş çevre içinden seçilebilmesi, ... benzer nitelikte olan bütün grupların (merkez aracılığıyla) birbirlerinin tecrübelerini öğrenebilmeleri ve ajan-provokatörlerin ve şüpheli unsurların sızmalarının önlenebilmesi için gereklidir. Tek kelimeyle, her durumda mutlaka ve hayati derecede gereklidir.*

*Bu nasıl yapılmalıdır? Düzenli ve tam raporlar sunarak... Ancak raporlar sunulduğu ve ilişkiler aktarıldığı zaman, belli bir çevreye mensup Parti üyesinin görevini yaptığı söylenebilir. Ancak o zaman, bir bütün olarak Parti, pratik çalışma yürüten her çevreden öğrenebilir. Ancak o zaman tutuklamalar bizim için korkutucu olmaktan çıkabilir... Sakın, gizlilik koşulları yüzünden raporların ve ilişkilerin aktarılmasının imkansız olduğu söylenmesin. Bir kere istendikten sonra ve komitelerimiz, bir MK'miz ve MO'muz olduğu sürece, raporları ve ilişkileri aktarmak (ya da göndermek) her zaman mümkündür ve **her zaman da mümkün olacaktır**... Parti merkezinin elinde her zaman, sadece bu grupların her birinin faaliyetine ilişkin kesin bilgi değil, aynı zamanda bunların **bileşimine ilişkin mümkün olduğu kadar eksiksiz bilgi** de bulunmalıdır." (age, sayfa 29-30)*

Lenin'in aynı makalesinden alıntıladığımız bu bölümde söylenenler herhangi bir yorum gerektirmeyecek açıklıktadır. Her komünistin görevi, çizilen bu çerçeveye uygun bir pratik sergilemek, burada söylenenleri kendi çalışmalarında hayata geçirmektir.

Bir komünistin kendi çalışmaları hakkında partiye sunacağı her bilgi değerlidir. Hiçbir yoldaş "bu o kadar önemli değil, bunu bildirmeye de ne gerek var..." biçiminde bir hataya düşmemelidir. Parça açısından fazla bir önemi olmadığı sanılan bir bilgi , kollektif yapının elinde işlenip Parti bütünü açısından önemli bir şey haline gelebilir. Bunun örneklerini yaşadık.

Bazı önemli direniş ve grev hareketleri içinde çalışmalar yürüten, bu hareket içinde başı çeken önemli unsurlarla çok ciddi ilişkiler geliştirip, bunlar üzerinden harekete yön verme durumunu yakalayan bazı yoldaşlarımızın zamanında doğru bir temelde Parti'yi bilgilendirmemeleri, kollektif unsurun devreye girerek başlangıcından itibaren gelişmeyi yönlendirememesi sonucu, yakalanan bazı fırsatlar kaçırılmıştır. Bu, yoldaşlarımızın yanlış yaklaşımlarının sonucu oldu. "Devrimci mücadele içinde bunu yapmak, çalışmaya katılmak, yönlendirmek, yol göstermek benim görevim. Olumlu sonuçlarını Parti'ye açarım." vb. Yalnız başına da kalsa, yılgınlığa kapılmadan mücadele yürütme görevinin bulunduğunu doğru kavrayan, ancak, kendisinin bir kolektifin parçası olduğunu, parçası bulunduğu bütünü çalışmalarının her durumunda –yalnızca iyi olanı değil, başarısızlıkları da– haberdar etmesi, faaliyetin her aşamasında kolektif davranmanın önemini kavramayan bir anlayıştır.

Örneğin yazı yazma durumunda olan birinin kırık dökük bir mekanik yazı makinasıyla "Parti'ye yük olmamak gerekçesiyle" durumu idare etmeye çalışması, sorulduğunda "elimde bir tane var, şimdilik idare eder" vs. demesi niyet olarak iyi olabilir, ancak başka olanaklar yaratılma imkanın olduğu ve bunun yaratıldığı koşullarda Parti'nin işlerinin daha iyi yürümesi mümkünken, bu konuda Parti'yi bilgilendirmemek, eldeki yetersiz araçlarla yetinmeye çalışmak, objektif olarak zarar vermektir.

Birey yalnızca kendi çalışma alanını görme olanağına sahiptir. Eğer bulunduğu alanın koşullarından hareketle genel bir sonucu kendi kendine çıkarmaya çalışırsa ve yalnızca bu alandaki kendi bildiği verilere dayanarak hareket ederse, niyet ne olursa olsun Parti'nin gelişmesine mümkün düzeyde katkıda bulunamaz. Yapılması gereken, bulunulan çalışma alanının tüm faaliyetleri hakkında Parti'yi kapsamlı olarak bilgilendirmektir. Zorluklar nelerdir, neler yapılabilirse, daha fazla verim elde edileceği düşünülüyor. Hangi durumda nasıl hareket ettik, ne gibi olumsuzluklarla karşılaştık.Gücümüzü nasıl değerlendiriyoruz, ne gibi takviyeler yapılırsa neler elde edilebilir... vs. Tüm gelişmeleri tam olarak aktarmak gerekir. Bunlar bütün olarak bilindiğinde, Parti'nin genel durumunun bilgisine sahip olan organ vasıtasıyla tüm Parti doğru bir temelde bilgilenir, deneyimlerden dersler çıkarılır ve Parti'nin geliştirilmesi, ilerletilmesi sağlanır.

Parti, Merkez Komitesinden en ücra köşelerde mücadele yürüten sempatizanlara kadar, insanlığın nihai kurtuluşu için mücadele eden bir örgütlenmedir. Bu mücadelenin sağlıklı gelişebilmesi, devrim yolunda emin adımlarla ilerleyebilmek için, en ücra köşelerde yürütülen mücadelelerin bile nabzı Merkez Komitesi'nin elinde olmalıdır. Ancak bu sayede, ortaya çıkan hataların, eksikliklerin, olumsuzlukların zamanında fark edilmesi ve giderilmesi mümkün olabilir. Bu bilinçle yoldaşlar yürüttükleri çalışmalarla ilgili sistemli ve detaylı rapor yazma işine gereken ciddiyeti

göstermelidirler.

Bu bağlamda, raporların subjektivizmden, abartıdan uzak olması, durumu olduğu gibi yansıtması da olağanüstü önemdedir. Bunu sağlayacak yollardan biri, raporların **kolektif** olması, birey adına değil, hücre adına hazırlanması, tartışılması, karara bağlanmasıdır. Fakat, bu da bürokratikleştirilmemeli; tek tek yoldaşların önemli gördükleri konularda birey adına rapor hazırlayıp göndermesini de engellememelidir.

Parti Kim? sorusunun rapor verme ile bağıntısı vardır.

Merkez Yayın Organımız ve çeşitli organlar üzerinden, her yoldaşın kendisine "Parti Kim?" sorusunu sorması ve buna cevap olarak "Parti Benim" yanıtını vermesi gerektiği, kendini bu noktada sorgulayıp geliştirmesi gerektiğini bilince çıkarmaya çalıştık. Burada anlatılmaya, kavratılmaya çalışılan düşünce, gerçekten her yoldaşımız tarafından doğru olarak özümlenir, çalışmalar bu isteme göre biçimlenirse, o zaman birçok mesele kendiliğinden çözüm bulacaktır.

Örneğin Parti benim diyen her yoldaş, çalışmalarına yön vermek, bunları geliştirmek, ilerletmek için çalışma yürüteceği alanın tam bilgisine sahip olmak gerektiğini kendiliğinden görecektir. Bu alanın tam bilgisine sahip olmaksızın, el yordamıyla yürütülecek bir çalışmanın kendisine yeterli gelmediğini anlayacaktır. Parti benim dediğinde, edindiği her bilgiyi pratikte kullanması gerektiğini ve durmadan yeniden bilgilenmeye, yeniden yaratmaya, geliştirmeye ihtiyaç duyduğunu görecektir. Parti benim bilinciyle donanan ve ona uygun hareket edenin, tek başına bile ne kadar yaratıcı olabildiğinin farkına varacaktır. Bunu gördüğünde, bu gücü kendi bütünüyle birleştirmenin veriminin ne olacağını, BİZ PARTİ'yiz demenin ne anlama geldiğini bilecektir.

Parti benim demeyi öğrenirsek, Parti'ye rapor vermenin ne demek olduğunu çoktan öğrenmiş oluruz. Rapor verme işinin tam ve ciddi bir şekilde yapılmamasının abes bir şey olduğunu çok iyi anlarız, Parti benim'i öğrenirsek...

Haydi yoldaşlar PARTİ BENİM'i öğrenmeye, onu pratiğimizle göstermeye!

27 Şubat 1996 ▲

Bazı yönetme sorunları...

PARTİMİZİN örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Bu ilke, açık bir şekilde Parti Tüzüğünde ifade edilmiştir.

"II. Partinin Örgütlenme İlkesi: Demokratik Merkeziyetçilik" başlığı altında, diğer noktaların yanında, *"Bütün parti için tek bir disiplinin geçerli olduğu"* vurgulanır. Buna göre:

"–En yüksek karar verici organ kongredir.

–Kongrenin kararları tüm parti için bağlayıcıdır.

–Birey partiye

–Azınlık çoğunluğa

–Alt kademeler üst kademelere

–Bütün parti –iki kongre arasında, onun kararlarını hayata uygulamaya önderlik etmekle yükümlü– Merkez Komitesine bağlıdır." (Bkz. TKP/ML-B Tüzüğü, Bolşevik Sayı 23, sf. 2)

Tüzük Üzerine Açıklamalarda ise "demokratik merkeziyetçiliğin" ne anlama geldiği açımlanır. Merkeziyetçilik konusunda şunlar da belirtilir:

"Demokratik merkeziyetçiliğin merkeziyetçilik yanı herkesi bağlayan bir parti tüzüğünün varlığı; herkesi bağlayan parti disiplininin varlığı; herkesi bağlayan bir en üst organın (kongrenin) varlığı; iki kongre arasında onun yetkilerini kullanan, onun seçtiği bir merkezin varlığı; bütün parti organlarının Merkez Komitesinin kararlarına uyması; alt kademelerin üst kademelere; azınlığın çoğunluğa uymasını içerir." (Bolşevik, Sayı 23, sf. 16)

Demokratik merkeziyetçilik temelinde örgütlenen partimizde, parti disiplininin temel noktalarından birisi olan alt kademelerin-üst kademelere uyması partinin merkeziyetçi işleyişinin bir yönüdür. Parti çalışmasının düzenli ve disiplinli yürüyebilmesi için bu gereklidir, zorunludur.

Bunun yanında alt-üst ilişkisinin bir de diğer yanı var: Üst kademelerin alt kademelere yaklaşımı... Parti çalışmasında belirli bir uyumluluğun sağlanması için, alt kurumların disiplinli davranarak üst kurumlara uyması kadar üst kurumların da birlikte çalıştığı alt kademelerle ilişkilere dikkat etmesi, yöneticilik görevini en iyi şekilde yerine getirmesi önem taşır. Uyumlu bir çalışma için ast-üst ilişkilerinde sağlıklı ilişkilerin hakim kılınması parti çalışmasını verimli kılacağı gibi, kitleler nezdinde parti otoritesinin gelişmesine de hizmet eder.

* * *

Yukarıdan aşağıya inşa edilen bir partide, partinin çalışmasının düzenlenmesi, organize edilmesi ve emekçi kitleler içinde partinin etkisinin artırılmasında önderliğin yönetimi elbetteki önemli bir rol oynar.

Parti, yönetici kademeleri oluştururken; *"devrimci proletaryanın çabalarının gerçek temsilcileri olacak kadar özverili, ve Leninizmin strateji ve taktiğini uygulayabilecek yeteneğe sahip proleter devrimin gerçek önderleri olabilecek kadar deneyime sahip olan ileri savaşçıların en iyi unsurları..." (Stalin, Eserler, Cilt 7, sf. 42)* kıstaslarına dikkat etmeli, bu koşullara uygun insanları yönetici yapmalıdır. Bu koşulları yerine getirmeyen birisi, yöneticilik görevini başarıyla sürdüremez, kendine bağlı çalışan partililere yeterince önderlik edemez. Bireysel çıkarlarını parti çıkarlarının üzerinde tutan, kitleler içerisinde sayılıp sevilmeyen, çalışmada hantallık, bürokratizm ya da liberalizm gibi olumsuzlukları üzerinde taşıyan, bilgi birikimi sınırlı ve çalışmada tecrübesiz kişilerin partinin yönetici kademelerinde görevlendirilmesi, partiye ağır zararlar verir.

* * *

Yönetici kurum ya da yönetici, önderlik görevini yapabilmek için kitlelerden öğrenme, öğrendiklerini Marksizm-Leninizm bilimi temelinde değer-

lendirme, sonuçlar çıkarabilme, çıkardığı sonuçlar doğrultusunda çalışma hattını belirleme ve bunu kitlelere taşıma konusunda da yeterli duyarlılığa sahip olmalıdır. *"Kitle ile ilişkiler"* konusunda Stalin şu doğru tespitleri yapar:

"Parti, çalışmalarında, ilkelere en fazla bağlılığı (bu sekterlikle karıştırılmasın!), kitlelerle en fazla bağ içinde olmakla (bu kitle kuyrukçuluğuyla karıştırılmasın!) birleştirmeyi başarmak zorundadır. Çünkü bu şart sağlanmadan, yalnızca yığınlara öğretmek değil, aynı zamanda yığınlardan öğrenmek; yalnızca kitlelere önderlik etmek değil, aynı zamanda kitlelerin sesine de kulak vermek ve onların acil ihtiyaçlarını tanımak Parti için olanaksızdır." (age)

Bugün için yığınlarla henüz geniş bir bağa sahip olmayan partimizin kitlelerle bağ kurması önem taşıyor. Böylece partinin görüşleri pratikte daha fazla hayata geçme olanağı bulacağı gibi, kitlelerle bağ içinde Partinin kitlelerin ihtiyaçlarını tanıma ve bu temelde onlara doğru önderlik edebilmenin de yolu açılmış olacaktır. Bu açıdan yaklaşıldığında, partide yönetici konumda bulunan yoldaşlarımız, çalışma tarzlarına, kitleyle olan ilişkilerine dikkat etmek ve önderlik vasıflarına sahip olmak için özel çaba harcamalı, hatalarını görmeye, bunları altetmeye yönelmelidirler. Geniş bir kitle ilişkisine sahip bulunmayan, yeni yeni çevresini genişleten ve kitlelerle yüzyüze gelen bir partide bu çok daha önem taşır; çünkü yöneticiler ve fonksiyonerler şahsında partiyle ilk kez yüzyüze gelen kitleler ilk etapta siyasi görüşler kadar kişisel özellikler üzerinde de dururlar. Bu yüzden, partinin aynaları olan partili yoldaşlar –ve yöneticiler–, bolşevik bir partinin adına uygun davranışlarda bulunmalıdırlar.

* * *

Her sıradan devrimcinin bile sahip olması gereken şu özellikler, yönetici yoldaşlar için daha da geçerlidir: Doğru sözlü olmak, verdiği sözde durmak, çalışkan olmak, görevlerine ve partiye sadık olmak. Ancak, bütün bunlar minumum kurallardır ve yönetici olmak için yetmez. Bir yönetici başka vasıflara da sahip olmalıdır.

Kitlelere önderlik görevine soyunan bir yönetici, kendi çalışma tarzını düzenlemeli, planlı-programlı iş yapabilmeli, özel yaşamında, davranışlarında hem kitlelere; hem de birlikte çalıştığı partililere örnek olabilmelidir. Özel yaşantısında sorunların üstesinden gelemeyen bir komünist ya da yönetici, parti çalışmasında başarılı ve yeterince verimli olamaz. Ailevi ya da kişisel problemlerin parti çalışmasının önüne çıkarılması, teoride kabul edilen bir dizi zararlı alışkanlıkların altedilememesi, hotzotçu davranışlar, liberal eğilimler... tüm bunlar, her komünistin kararlıca mücadele etmesi gereken davranışlardır. Yönetici ise bu tür davranışlara karşı çok daha duyarlı olmalıdır. Çünkü o, salt kendisinin ya da dar bir çevrenin değil, çok daha geniş bir çevrenin önderliğine soyunmuş kişidir.

* * *

Yöneticiler ve yönetim kademeleri, ilkeleri doğru kavrayıp uygulamakla kitlelere kendini kabul ettirebilme yeteneğine sahip olmalıdır.

Her parti üyesi dışarıya karşı partiyi temsil eder. Her sıradan bir partili gibi, bir bütün olarak parti toplamının kazanmış olduğu değerleriyle, teorisi ve pratiğindeki uyum, çelik disiplin vb. ile kendini silahlandıran bir parti yöneticisi, bundan da öte yeteneklere sahip olmalıdır. Özellikle yönetici ya da yönetici kurum örgütsel çalışma içinde, partinin kendisine emanet etmiş olduğu otoriteyi kazanılmış otoriteye çevirmek zorundadır; buna özel çaba harcamalıdır.

Emanet edilmiş otoriteyi kazanılmış otoriteye çevirmek herşeyden önce, yöneticinin ya da yönetim kademesinin, çalışma yaptığı alan başta olmak üzere her ortamda kitlelerin (ve partinin, partililerin) güvenini kazanmak, doğru yöntemlerle üzerlendiği önderlik görevini yerine getirmek demektir. Kitleler içinde güven sağlamayan, ya da önderlik ettiği kitlelere, sempatizanlara ya da partililere doğru yaklaşmayan bir yönetici ya da yönetici kurum, kendi otoritesini sağlayamayacağı gibi, kendi şahsında partiye de zarar verir, parti çalışmasını sekteye uğratır. Kazanılmış otoriteyi sağlayan bir yönetici ya da yönetici kurum ise; varolan parti otoritesinin güçlenmesine hizmet eder; kendisine –dolayısıyla partiye– yönelebilecek saldırılara, eleştirilere vs. karşı silahlanmış olur.

Yönetici ya da yönetici kurum, kitlelerle bağı sağlayan, onlara düşüncelerimizi propaganda eden, örgütleyen insan gücünü doğru değerlendirmek, yönlendirmek zorundadır. Bu yapılmadığı, kitlelere giden, onlarla parti arasında köprü olan partili çevre doğru bir şekilde harekete geçirilmediği sürece, Parti lafta bir kitle partisi olur. Özellikle partili kesim ve parti çalışmasına az ya da çok katkıda bulunanlarla yöneticiler arasındaki ilişkiyle, yönetim sorunlarında bir dizi yan bulunmakla birlikte, biz gerekli gördüğümüz bazı noktalara değinmek istiyoruz.

► Yönetici ya da yönetici kurum; çalışma yaptığı alanın özgül sorunlarını, kitlelerin ve mücadelenin o bölgedeki durumunu bilmeli, partinin genel siyasetini somut koşullarla birleştirmelidir. Sadece üstten gelen direktifleri ya da genel görevleri alta iletmek yöneticilik değil, "postacılık"tır. Yönetici ya da yönetici kademe, üst örgütlerden gelen görevleri, çalışma yaptığı alanın özelliklerini de dikkate alarak süzgeçten geçirmeli, çalışma alanındaki durumu ve insan gücünü dikkate alarak bir çalışma planı yapmalı ve yaptığı plan çerçevesinde hareket etmelidir. Mao'nun deyimiyle "önderlik sanatı" budur. Şöyle der Mao:

"Belli bir yerdeki tarihi şartların ve mevcut durumun ışığında, durumu bir bütün olarak dikkate almak ve buna uygun plan yapmak, her dönem için çalışmaların ağırlık merkezini ve sırasını doğru bir şekilde tespit etmek, sonra da bu tespiti kararlılıkla uygulamak ve kesin sonuçlara ulaşılmasını sağlamak önderlik sanatının bir parçasıdır. Bu, aynı zamanda önderlik yöntemi meselesidir; önderliği kitlelerle, geneli özelle birleştirme ilkelerini uygularken bu meseleyi çözmeye dikkat etmek gerekir." (age, sf. 133)

Daha üstten verilen talimatları salt yerine getirilmesi gereken görevler olarak algılayıp, somut sorunları dikkate almayan, mücadeleyi ve çalışma yöntemlerini çeşitlendirmeyi beceremeyen bir yönetici ya da yönetici kademe, somut gelişmeler karşısında da hantallığa düşebilir, daha yukarıdan gelecek direktifleri beklemeye başlar ki, bu bürokratizmin ta kendisidir. İnsiyatifini kullanamayan, gelişen olaylar karşısında anında tavır takınamayan, genel siyaseti somut pratikle birleştiremeyen bir yönetici ya da yönetici kurum, önderlik görevini hakkıyla yerine getiremez.

► Yönetici ya da yönetici kurum; kendisine verilen sorumluluğu, kariyerist bir tarzda algılamamalı, yöneticilik görevinin kendisine partinin çıkarları ve verimli çalışma için verildiğinin bilincinde olmalı ve buna uygun davranma-

lıdır. Çalışma içerisinde, kendisine bağlı çalışan insanlara karşı ilişkilerde, "Ben, şu yönetici kurumum ya da şu mevkideyim; söyledim, olacak!" gibi bir anlayışla organizasyonu sağlamak yerine, öncelikle görevin önemi kavratılmaya çalışılmalıdır. Yine çalışma içinde, pratik davranışlarda alçakgönüllü tavır, yöneticiyi ya da yönetici kurumu küçültmez, tersine yüceltir. Yaptıklarıyla, başarılarıyla övünmek, konumunu abartmak ya da bulunduğu mevkiyi sık sık vurgulayarak öne çıkmaya çalışmak komünist bir yöneticinin ya da yönetici kurumun yapacağı şeyler değildir, olmamalıdır.

► Yönetici ya da yönetici kurum, her insan ya da her kurum gibi çalışma içinde hatalar yapabilir. Yöneticiler ya da yönetici kurumlar, hatalarına karşı özeleştirici yaklaşmayı, hatalardan öğrenmeyi ve zaaflarını aşmayı bilmelidirler. Yönetici kişi ya da kurumların yapılan hatalar karşısında, kuruma ya da yöneticiye, ya da partiye zarar gelir inancıyla özeleştirisel yaklaşmaması; otoritenin zayıflayacağını düşünerek hatalarda ısrar etmesi yanlıştır; bu tür davranışlar kazandırmaz, kaybettirir.

► Yönetici ya da yönetici kurum disiplinli olmalıdır. Disiplin partinin her kademesi için geçerli bir ön şarttır. Alt ya da üst ile ilişkilerde laçkalık, denetimsizlik, vurdumduymazlık, vb. hastalıklara karşı uyanık olmak, bu tür hastalıkları yoketmeye yönelmek herşeyden önce yöneticilerin ya da yönetici kurumların görevidir. Gerçek anlamda, çelik disiplinli bir bolşevik parti, bu tür hastalıklardan arınmayla yaratılabilir. Çalışmada çelik disiplin eğitimin bir parçası olarak parti içinde, doğru davranışların kavranması, kavratılması, hakim kılınması temelinde gerçekleştirilebilir.

► Yönetici ya da yönetici kurum; kendine bağlı çalışma yürüten kadroyu doğru değerlendirmek zorundadır. Kişileri olduğundan fazla abartmak, kişilerin kapasitelerini, özelliklerini, yeteneklerini, karakterlerini, zaaflarını bilmemek ya da çalışma içinde kararlı, çalışkan ve disiplinli unsurları görmezlikten gelmek, kişileri değerlendirmede subjektif davranmak iyi bir yöneticinin işi değildir. Yönetici, kendisine bağlı çalışma yürüten kişinin siyasi geçmişi, ideolojik özellikleri, inceleme ve olayları tahlil edebilme yeteneği, çalışmadaki güçlü ve zayıf yanları konusunda ayrıntılı bilgi edinmeli, bu kişilere pratik olarak önderlik ederek kişinin zaaflarını aşmasına, olumlu özelliklerini geliştirmesine yardımcı olmalıdır.

Kuşkusuz bunu gerçekleştirmek için yönetici organlarda çalışan kişilerin, önderlik vasıflarını yerine getirebilecek kapasiteye sahip olması gerekir. Durum böyle değilse, yönetici kademelerde bulunan kişiler, önderlik edebilecek kapasiteye ve kendini geliştirebilme yeteneğine sahip değillerse bunları değiştirmek ve faal unsurları yönetim kademelerine getirmek en doğru yöntemdir.

"Önder grup" der Mao, *"çoğu zaman büyük bir mücadelenin başında, ortasında ve sonunda hep aynı kişilerden meydana gelmemelidir ve gelemez de; mücadele sırasında kendini gösteren faal unsurlar, devamlı olarak önder grubun daha yeteneksiz olan ve yozlaşan üyelerinin yerine getirilmelidir." (age. 129-130)*

Mao'nun da dikkat çektiği bu yöntem, geleceğin yöneticilerinin yetiştirilmesinde ve partinin geliştirilmesinde üzerinde önemle durulması gereken doğru bir yöntemdir.

► Yönetici ya da yönetici kurum; sorumluluk ve görev vermesini bilmeli, verdiği görevlerin takipçisi olmalıdır. Bu, ama bürokratik bir tarzda, varolan işleri liste halinde çalışma yürüten kişilere aktarmak, direktif vermek ve sonuç istemek değil; çalışmaya mümkün olduğunca katılarak çalışmanın yöntemlerini göstermek, öğretmek ve çalışma yürütenleri eğitmek şeklinde kavranmalıdır. Herkesten verilen görevi en iyi şekilde, zamanında yapmasını beklemek doğrudur, ancak pratikte ortaya çıkabilecek aksaklıkların ortadan kaldırılması, görevin zamanında ve doğru bir şekilde yerine getirilmesi için denetim gereklidir. Yönetici, kendisine bağlı çalışma yürüten unsurlara görevi verdikten sonra, görevin kapsamını, izlenecek yöntem hakkındaki görüşlerini, direktiflerini vermeli; çalışma sırasında görev verdiği kişinin çalışma biçimini, yaratıcılığını, çabasını, hatalarını vs. kontrol altında tutabilmelidir. Görevi vermek ve kontrol imkanı bunu yapmayıp görevin bitirilmesi gereken gün işin bitmiş olmasını beklemek yöneticilik değildir.

"Bir işin peşinin sürülmesi" de, verilen işi salt sık sık "hatırlatmak" anlamına gelmez. Kontrol ve denetim, çeşitli aralıklarla yapılan çalışma hakkında raporlar almak, çalışmalarda ortaya çıkan sorunları, görev verilen kişiyle birlikte değerlendirmek, çözüm yolları üretmek de demektir. Yönetici ve yönetici kurum yapılan hatalardan görev verdiği kişiyi ya da kişileri sorumlu tutuyor, "Ben görevi verdim, yapmadılar! Ne yapayım?!!" derse; buna karşılık kendi sorumluluğu altında yürüyen çalışmada kazanılan başarıyı görevi yerine getiren kişi ya da kişileri yoksayarak kendi başarısı olarak sahiplenirse bu tutarlı bir davranış olmaz.

► Görevlendirme bağıntısında yönetici ya da yönetici kurum; subjektif davranmamalı; görev verirken kişilerin kapasitelerine dikkat etmelidir. Ne kişileri hantallığa, tembelliğe sevketmek; ne de çok yoğun görevlendirme ile kişilerin işlerin altında ezilmesine yolaçmak... Yönetici, görevlendirme yaparken her iki noktaya da dikkat etmelidir.

► Görevlendirme ve denetleme konusunda dikkat çekilmesi gereken bir diğer nokta; yönetici ya da yönetici kurumların alt kurumlara görev verirken, görevin görevi alan kurumun sorumlusu üzerinden vermeleridir. Bu, görev alan alt kurumun yöneticisinin sorumluluk duygusunu geliştireceği gibi, o kişinin çalışmaya daha aktif katılmasını ve yönetimde kolektivizmi de geliştirir. Böylesi bir davranış doğal olarak görevin denetlenmesi için, görev verilen kurumun sorumlu tutulması da demektir. Bu yüzden, üst kademenin; denetleme ya da kontrol adına alt organın sorumlusunu dışlayarak, onun bilgisi ve sorumluluğu olmadan alt organa ya da onun çalışma yaptığı alanlara müdahale etmesi kargaşaya davetiye çıkarmak demektir. Kaçınılmalıdır.

* * *

Yönetici kademelerde ortaya çıkan ve parti çalışmasını sekteye uğratan en temel iki sapma vardır: Liberalizm ve bürokratizm... Her iki sapmaya karşı mücadele edilmeksizin bolşevik bir partinin yaratılması hayaldir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi olan Bolşevik Parti içinde de çalışma tarzında ortaya çıkan, çıkabilecek olan bu tür zararlı eğilimlere karşı sürekli mücadele yürütülmelidir, yürütülecektir.

Partinin kitlelerle kucaklaşması ve onlara doğru bir şekilde önderlik etmesi için bu gereklidir...

24 Şubat 1996 ▲

Dünyayı istiyoruz... Dünyayı kazanacağız!

KADINLARIN kurtuluşu mücadelesinin simgesi 8 Mart, bu yıl Bolşevik Parti üyesi ve sempatizan kadın yoldaşlar açısından her zamankinden daha anlamlı, daha özel bir gün olma niteliğine sahip. 8 Mart 1996, Partimizin kuruluşunun 15. yıldönümüne rastlıyor!

Kadınların gerçek kurtuluşunu bayrağına yazan, genelde bütün toplumda, özelde de devrimci ve komünist saflarda kadınlar üzerindeki her türlü baskı ve horlanmaya karşı tutarlı mücadele veren Bolşevikler olarak, bu yıl, 8 Mart hazırlıklarına bu bilinçle yaklaşmalıyız.

15 yıllık Parti inşası çalışması içinde yarattığımız ideolojik-siyasi-örgütsel değerlerin büyüklüğünü gözönünde tutarak, büyük bir coşkuyla görevlerimize sarılmalıyız.

Kadın-erkek eşitliğinin boş söz olmaktan çıkması, kitlelerin devrimci eylem ve faaliyetlerinde yaşam bulan bir pratiğe dönüşmesi, emekçi kadınların kurtuluş mücadelesinin genel mücadelenin ayrılmaz bir parçası olması, herşeyden önce sınıf bilinçli kadın yoldaşların mücadelesine bağlıdır.

Bizler, sadece 8 Mart'tan 8 Mart'a değil, her gün ve hayatın her alanında baskı ve sömürüye, horlanmaya, haktan yoksunluğa tahammülü olmayan mücadeleci kişiliğimizle, devrimci, komünist kişiliğimizle sivrilmek zorundayız. İşçi ve emekçi kadınların sınıfsal, cinsel, ulusal ezilmişliklerini, sorunlarını ve çıkarlarını daima gözeten, onların taleplerine büyük bir duyarlılıkla sahip çıkan bir pratik sergilemek zorundayız. Günlük yaşantımızda geleneksel kadın rolüne boyun eğmeyen, bilakis baskılara ve geleneklere isyanla tanınan, kendi gücüne güvenen özgür kadınlar olarak mücadele içinde yer almalıyız. Ancak bu şekilde işçi ve emekçi kadınların güvenini ve sempatisini kazanabiliriz. Ve unutmayalım ki, işçi ve emekçi kadınların Komünizme ve Bolşevik Parti'ye yakınlaştırılmasında, bu kişisel güven ve sempatinin önemi başlangıçta tayin edicidir.

Bunun için, nasıl ki erkek yoldaşlardan kadınları aşağılayan ve horlayan erkek-şovenisti tavır ve anlayışlardan kopmalarını talep ediyorsak; kendimize de, asırlardır kadına aşılanan zaaflardan ve pasiflikten arınmak için mücadele talebini yöneltmek zorundayız.

Özgür bir dünya için mücadele eden bizler, bu mücadelenin öncüleri olarak yerimizi almalıyız. Mücadele içinde geldiğimiz yerle, konumumuzla yetinmeyerek kendimize daima daha büyük talepler yöneltmeliyiz. Bizim bugüne kadar kazandıklarımız yetmez. Bunlar uzun bir yolun henüz başlangıcıdır.

Hedefe varabilmek için Bolşevik kadınların daha çok enerji harcaması, daha fazla mücadele etmesi, daha atak ve cesur olması gereklidir. Sempatizan olanlar bununla yetinmemeli, partili olmayı talep etmeli, partili olmalıdır. Partili olanlar, bununla yetinmemeli, kadro olmayı talep etmeli, kadın kadrolar olmalıdır.

"Aza kanaat", köleliğe boyun eğmektir, köleci toplumlarda kadınlara biçilen roldür. Biz kölelik zincirlerini kırmak istiyoruz. Dünyayı istiyoruz! Öyleyse kendimizden beklentilerimiz de buna uygun olmalıdır! Kadınların kurtuluşu mücadelesine ilişkin çizgimizin, örgütsel kazanımlarla birleştirilmesinin, bugün en acil görevimiz olduğunu söylediğimiz noktada, bu daha da bir önem kazanmaktadır.

Gün, bütün imkanlarımızı sonuna kadar zorlayarak, ideolojik, siyasi alandaki kazanımlarımızı pratiğe dönüştürme ve örgütlenme ağımızı geliştirme günüdür. Gün, elde ettiğimiz başarıları, sistemli sebatlı çalışmayla gözbebeğimiz gibi koruma günüdür. Gün, bütün enerjimizle Komünist Kadın Hareketi'nin inşasına omuz verme günüdür.

Bu, bizim için her şeyden önce komünist ideolojiyi, komünist siyaseti, emekçi kadınların kurtuluşunun programını, pratik mücadele içinde fabrikalara taşımak demektir. İnatçı, yorulmaz bir çalışmayla, öncelikle işletmelerdeki en ileri kadın işçileri partiye, kurtuluş yoluna kazanmaktır görev...

Bu bilinçle, 8 Mart'ta bulunduğumuz her alanda ajitasyon-propaganda faaliyetimizle, çeşitli eylemlerimizle sınıf bilinçli işçi ve emekçi kadınları Partimize yakınlaştırmak, onları örgütlü mücadeleye çekmek için, haydi görev başına!

Yaşasın Komünist Kadın Hareketimiz!

Yaşasın Bolşevik Partimiz!

24 Şubat 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Merkezi Kadın Komisyonu

Yaşasın 8 Mart uluslararası işçi ve emekçi kadınlar günü!

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!

Emekçi kadınların uluslararası mücadele günü olan 8 Mart'ta, biz Bolşevikler olarak tüm ezilen ulus ve milliyetlerden, işçi ve emekçi kadınlara sesleniyoruz...

1996 yılında da işçi ve emekçi kadınların durumunda değişen birşey yok. Değişen sadece, daha fazla baskı, daha fazla sömürü, daha fazla açlık ve ölüm olmuştur.

Emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşı olan savaş, bütün dünyayı savaş ve ırkçılıkla tehdit ediyor. İşte Türkiye, Yunanistan, Çeçenistan!

Savaşın kadınlara getirdiği; açlık, tecavüz, sefalet, çocukların ölümü ve yıkımı...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, PKK'nın tektaraflı "ateşkes" ilan etmesine rağmen, savaş tüm iğrençliğiyle devam etmektedir. Yakılan, yıkılan köyler, göçe zorlanan insanlar, faili meçhul (!) cinayetler, ev baskınları, sokak infazları, gözaltında kaybolanlar, işkence görenler, bütün bunlara muhalefet ettiği için kapatılan sosyalist dergi ve gazeteler ve bütün bunlardan ağır şekilde nasibini alan yine işçi ve emekçi kadınlar olmuştur...

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, devrimciler!

Tüm dünyada olduğu gibi, bu gerici savaşlarda, en çok etkilenenler işçi ve emekçi kadınlardır. Savaşta tecavüze uğrayan kadınlardır. Çıplak cesetleri sergilenen gerilla kadınlar, tutuklamalarda çıplak aranan-tecavüz edilen kadınlar olmuştur...

Bütün bunların sorumlusu, erkek egemenliği de demek olan emperyalizmdir! Onun için diyoruz ki; emperyalizm; barbarlıktır, faşizmdir, ırkçılıktır, gericiliktir, haksız savaşlardır!

İşçi ve emekçi kadınlar, yoldaşlar, devrimciler!

Emperyalizm herşeyden önce erkek egemenliği demektir! Hayatın her alanında erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısının garantisi demektir! Kadınlar için baba, kardeş, koca dayağı demektir! Aile içinde kadınlara yönelen cinsel baskı ve tecavüz demektir! Sokakta cinsel taciz demektir! Kadınlara rağmen kadınlar adına emperyalist nüfus planlanması demektir!

Erkek egemen sistem, fabrikada erkeklerle aynı işi yaptığı halde kadınların daha az ücret almasıdır. Kriz dönemlerinde kadınların en önce işten atılarak eve geri gönderilmesidir. Evin tüm işinin ve çocuk bakımının kadınlarınüzerinde olmasıdır. En sağlıksız işlerde en düşük ücretle kadının çalıştırılması demektir!

Emperyalizm Kürt kadınları ve diğer ezilen milliyetlerin kadınları için cinsel, sınıfsal, ulusal baskı, yani kadınlar üzerinde üçlü baskıdır. Emperyalizm tüm sömürü düzenlerinde olduğu gibi, seni, bir de din afyonu ile köleleştirmektedir.

Kadın arkadaş!

Bu senin için kader değildir!

Daha ne kadar susacaksın? Bütün bunları erkek sınıf kardeşlerinle beraber değiştirip sömürüsüz bir dünya yaratmak senin ellerindedir! Onun için diyoruz ki; zincirlerinizden başka kaybedeceğiniz birşey yok, ama, kazanacağınız koskoca bir dünya var!

Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçi kadın!

Kurtuluş; özel mülkiyetin olmadığı, sömürünün olmadığı, erkek egemenliğinin olmadığı, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırıldığı, eşit işe eşit ücretin olduğu, tüm insanlar gibi senin de insanca yaşama hakkının olduğu sosyalizmdedir!

Tüm milliyetlerden kadınlar ev köleliğini tarih çöplüğüne atmak için size sesleniyoruz!

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler "ev köleliğine" karşıyız. İster erkek egemen sistemin etkisiyle ev kadınlığını kendileri de benimsemiş olsun, isterse işsizlik, çocuk bakımı vb. gibi nedenlerle ev kadınlığını seçmek zorunda bırakılmış olsun, ev kadınlığı ömür boyu mutfak ve çocuk odasına mahkum olan kadınların körelmesi, başka yeteneklerinin geliştirilmemesi anlamına gelmektedir. Biz ev işini ve çocuk bakımının bütünüyle toplumsallaştırılmasını savunuyoruz. Bunun olmadığı yerde ve ölçüde, ev işinin ve çocuk bakımının kadın erkek arasında paylaşılmasını ve ev işinin ücretlendirilip, bunun patronlar ve devlet tarafından ödenmesini istiyoruz. Biz bu amaçlar uğruna ev kadınlarına da örgütlü mücadele çağrısı yapıyoruz.

Sosyalizmi kurmak, komünizme varmak senin ellerindedir. Bunun da yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir...

Sosyalizmin yolunu açacak olan, demokratik devrimi gerçekleştirecek tek güç, BOLŞEVİK PARTİ'dir! Seni de kurtuluşa göterecek olan tek örgütlü güç BOLŞEVİK PARTİ'tir!

Onun için diyoruz ki; işçi ve emekçi kadınlar, kurtuluş; işçilerin, köylülerin demokratik halk devriminde! Sosyalizmde!

Tüm ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar, hepinizi BOLŞEİK PARTİ'te örgütlenmeye, BOLŞEVİK PARTİ'ye güç vermeye çağırıyoruz...

Kaybedeceğiniz, dayaktır, cinsel baskıdır, sömürüdür, ezilmedir, aşağılanmadır! Ama, kazanacağınız; sömürüsüz, baskısız, yepyeni bir dünyadır!

Kahrolsun erkek şovenizmi!
Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türlü gericilik!
Eşit işe eşit ücret, kadın ücretleri derhal artırılsın!
Her kadına iş; 7 saatlik iş günü! 5 günlük iş haftası!
Haydi 8 Mart'ta mücadeleni alanlara taşı!
Ya barbarlık ya Sosyalizm!
Kahrolsun cinsiyet ve ücret köleliği!
Kahrolsun erkek egemenliği!
Kahrolsun erkek şovenizmi!
Kahrolsun emperyalizm!
Kahrolsun faşist Türk devleti!
Yaşasın uluslararası işçi ve emekçi kadınlar günü!
Yaşasın Bolşevik Partimiz!
Yaşasın işçi ve emekçi kadınların mücadelesi!
Bolşevizm yenecektir!

Şubat 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

Kadın sorununda, milliyetçi yaklaşımların "dayanılmaz" hafifliği!

Hiçbir ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketi yoktur ki, kadınların katılımı olmadan gerçekleşsin...

Geçmişten bugüne bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde ve bütün toplumsal hareketlerde, baskı altındaki kadınlar da şu ya da bu şekilde yerlerini almışlardır. Ancak salt bu olgu, yani kadınların da bu hareket ve mücadelelerde yer alması, bir hareketin kadınlara bakış açısını değerlendirmek için yeterli değildir. Bir hareketin kadın sorununa bakış açısını belirleyen şey, son tahlilde, o hareketin genel karakteridir.

Komünistler, kadın sorununu genel toplumsal sorunun bir parçası olarak ele alırlar. Kadınların ezilmişliğinin temelinde, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet sistemi olduğundan yola çıkarak, kadınların kurtuluşunun üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yok edildiği, sınıfsız sömürüsüz toplumda, Sosyalizm/Komünizm'de olduğunu ilan ederler. Bu hedefe varmak için, mücadelelerinin merkezine sınıf mücadelesini koyarlar. Cinsel ve ulusal baskılara karşı mücadeleyi, sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak ele alırlar.

Buna karşılık burjuva milliyetçiler, ulusal kurtuluş mücadelesinin andaki yöneliminden bağımsız olarak, kadın sorununda son tahlilde burjuvazinin bakış açısına sahiptirler. Onlar, kadınların gerçek kurtuluşunun vazgeçilmez önkoşulu olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete dokunmazlar. Burjuva milliyetçilerin önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelelerinin odak noktasında ulusal kurtuluş durur. Kadın sorununa da en iyi durumda bu bakış açısıyla yaklaşırlar.

Bu temel anlayışla Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin andaki öncüsü PKK "önderliğinin", Abdullah Öcalan'ın kadın sorununa ve ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yeralan kadınlara bakış açısını ele almak istiyoruz.

PKK "önderliği" ve Abdullah Öcalan çeşitli yazılarında ve röportajlarında sık sık ve üstüne basa basa kadın sorununa çok önem verdiğini vurguluyor. Son olarak, 01.12.1995 tarihli Özgür Politika'da da **"21. yüzyıl kadın yüzyılı olmalıdır"** başlıklı bir demeci yayınlandı. Bu demecinde Abdullah Öcalan, başından sonuna kadar kendini öve öve bitiremiyor.

Önce, kadın sorunun kendisi için ne kadar büyük öneme sahip olduğunu vurgulayarak başlıyor. Ona göre, kadın sorunu öyle önemli bir sorun ki, *"Bir kadın devrimine ihtiyaç"* var. *"Ve hatta 21. yüzyılın bir kadın devrimi olması"* gerekiyor. Daha sonra da, kendisinin ve "PKK önderliğinin" bu soruna ne kadar doğru yaklaştığını anlatıyor. İspatı da kolay(!):

"Soruyu doğru sormak gerekir. PKK'de gerçekleşen sadece bu kadın ordulaşması ya da genelde bir kadın yığınlaşması değildir. Ayrıca sorunun kaynağı, kendi alanında uzmanlaşma da değildir. Sorun daha kapsamlı.

(...)

"Kadın sorununa doğru yaklaşmasaydık, ortada PKK diye bir gelişme olmazdı." (agy)

Kürt kadınlarının, özelde genç kadınların PKK saflarında çok sayıda yeraldığı bir olgudur. Onları kazanmak ve saflarında örgütlemek için PKK'nın özel çaba harcadığı da doğrudur. Ancak bu olgular, PKK'nın kadın sorununa doğru yaklaştığının ispatı değildir ve olamaz. Bilakis, PKK'nın kadın sorununa ve kadınlara yaklaşımı özde bütün burjuva milliyetçi yaklaşımlarla birdir.

Kuzey Kürdistan'da savaş sürdüğü ölçüde, bu savaşan taraflardan birini oluşturan PKK'nın insan gücüne ihtiyacı vardır. PKK'yı her türlü fedakarlıkla destekleyen geniş bir tabana ihtiyaç vardır. Özelde, savaşabilecek genç nesile ihtiyaç vardır ve bu genç nesilin yarısını oluşturan genç kadınlara ihtiyaç vardır! Öyleyse tabii ki "kadın sorununa" önem verilecektir. Onların bu savaşa katılmasının önündeki engellere, kadınların silah tutmasını, dağda-taşta gezmesini, ailesinin değil, bağlı bulunduğu örgütün kararlarına uymasını engelleyen geleneklere karşı da mücadele verilecektir. Ve PKK'nın yaptığı da budur.

Şurası açık: Kuzey Kürdistan'da, bu mücadele içinde kadınları köleleştiren feodal gelenekler darbe almış bulunmaktadır. Bu mücadele içinde genç kadınlar özgürleşmenin ilk adımını atmıştır. Bütün bunlar reddedilemez olgulardır. Ancak şu da bir olgudur: Kürt kadınlarının, özelde genç kadınların özgürleşme yönündeki bu adımları, ufku burjuva milliyetçiliğiyle sınırlı bir hareketin yörüngesinde kalmaktadır.

Abdullah Öcalan'ın kadın sorununa "önem" vermesinin, onun bu konuda doğru bir yaklaşıma sahip olmasının kanıtı olamayacağını söyledik. Bilakis o tüm burjuva milliyetçiler gibi, su katılmamış bir erkek şovenisti olduğunu bu demecinde de sergiliyor:

"Ben bir sihirbaz değilim. Veya çok ucuzca güdülerini tatmin ediyor da değilim. Örneğin bir kazanova değilim. Ama kadının insan olma değerini, yine toplum içinde erkekle daha seviyeli yaşama imkanlarının ne olması gerektiğini düşüncede ve pratikte cesurca öne sürebiliyorum. Aslında etkileyici olmanın temelinde bu yatıyor.

Şu anda etkileyemeyeceğim bir kadın yok. Neden: Çünkü bunda gerekli olan insani yaklaşım bende ifade edilebiliyor. Yine doğru yaşamanın nasıl geliştirilmesi gerektiğini çok güçlü bir biçimde gösterebilirim. Ve bu çok yüksek bir sürükleme gücüne yol açıyor." (agy)

Bu sözleri kadınların kurtuluşu sorununda doğru yaklaşıma sahip biri değil, ancak ve ancak kendini dev aynasında gören bir erkek şovenisti sarfedebilir. Ancak kendini beğenmiş bir erkek şovenisti, hiçbir kadının kendisine "dayanamayacağı"yla kendini avutur. Abdullah Öcalan'ı burada siyasi etkiden

sözediyor şeklinde yorumlasak da özde değişen bir şey yoktur.

"Eğer ille de benim önderliğimden bahsedilecekse, bunun en önemli bir nedeni de halen kadın çalışmaları üzerine geliştirdiğim çözümlemelerdir demek, daha doğru olacaktır."

Abdullah Öcalan, hep "ben! ben!" diyor, "ben yaptım!" diyor, kimi zaman "biz" dese de, aslında kendini kastediyor. Konuşmasına bakılırsa, kadın sorununda onun öncülü yok!

Marks, Engels, Lenin, Stalin, Klara Zetkin, Krupskaya, Ines Armand, Kollontay ve adlarını saymakla bitiremeyeceğimiz komünist kadın ve erkekler yok! Emekçi kadınlara kurtuluş mücadelesinin canlı pratiğini sunan Sosyalist Sovyetler Birliği'nin deneyimi, milyonlarca kadın ve erkek Sovyet insanının emeği yok!

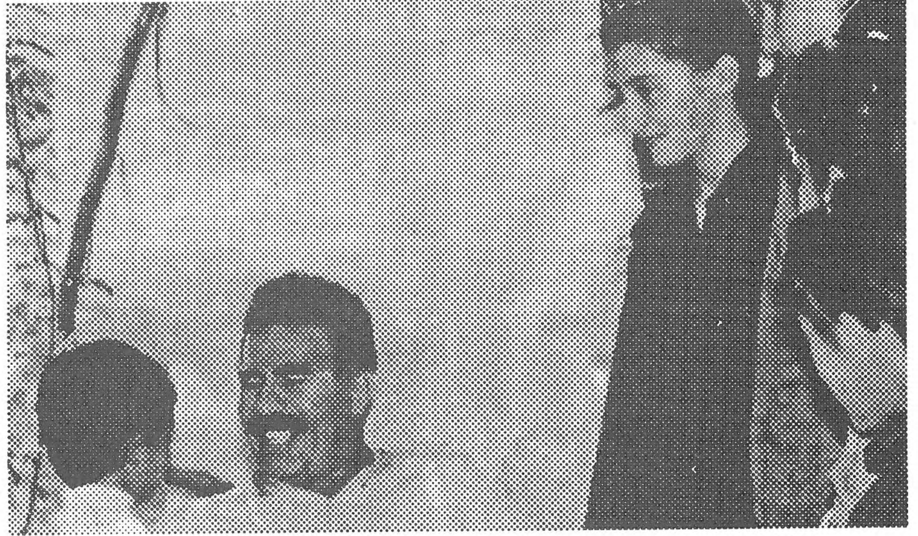
Bu, gerçek kurtuluş hareketlerinin şu ya da bu kişinin değil, kitlelerin eseri olduğunu görmeyen bir yaklaşımın dışa vurumudur. Toplumdaki erkek egemenliğine ve bunun kendilerindeki yansımalarına karşı mücadele eden ve kadın sorununda doğru bir yaklaşıma sahip olan komünistler, kadınların kurtuluşu mücadelesinin, bizzat ezilen ve sömürülen kadın kitlelerinin kendi elleriyle olacağının bilincinde davranırlar. Onlar bütün etkilerini kadın kitlelerini bu yönde aydınlatmak için kullanırlar.

Abdullah Öcalan ve PKK önderliğinin kadın sorunundaki erkek şovenisti yaklaşımı, yansımasını kullanılan dilde de buluyor:

"Her türlü faşist rejim önce aile ve kadına dayanarak sonuç almak ister. Her diktatör, halkları kadınlaştırmaktan sözeder. Özellikle Hitler, «Halklar kadın gibidir» derken bir gerçeği dile getiriyor. Yani kadınlaşma baskıya ve sömürüye en uygun zemini sağlama anlamına geliyor." (agy)

"Kadınlaşma" ve "kadınsılaştırılma" terimleri PKK literatüründe bolca kullanılan ve sevilen bir terimdir. Buna bir başka örneği de Serxwebun'dan vermek istiyoruz:

"(Erkek) ... Askerin, polisin, patronun, bürokratın, hatta küçük bir memurun karşısında gördüğü hakaretten, aşağılanmadan onurunu koruyacak bir tek dayanağı ne maddi, ne manevi olarak bırakılmadığı için sonuna kadar boyun eğer, teslim olur, küçülür. Ama kendisinin egemen olduğu aile ortamına geldiğinde tam bir despot kesilir. Sömürgecilik karşısında ne kadar bir kadınsılığı, yani teslimiyeti, boyun eğmeyi, köleliği yaşıyorsa, evinde de kendi egemen erkekliğini hissetmek için kadını alabildiğine kadınsılaştırmaya çalışır." (Serxwebun, Ekim 1995, sayfa 24)



Kadınların erkek egemen sömürücü sistemler tarafından köleleştirildiği doğrudur, halkların emperyalist sistem tarafından köleleştirildiği de doğrudur. Ancak bu, hiç kimseye kadın olmakla köleliği, kadınsı olmakla köleleştirilmeyi bir ve aynı anlamda kullanma hakkını vermez. Kadınları ve halkları aşağılayan Hitler faşistini doğrulama hakkını vermez!

Kadınların köleliğe karşı mücadelesi, kadınların köleleştirilme tarihi kadar eskidir. Kadında salt köleyi gören, işte tam da bu mücadeleyi inkar etmektedir. Kaldı ki, kölelik durumu salt kadınlara özgü bir şey de değildir. Ezilen sömürülen erkekler ve halklar da mücadele etmedikleri ölçüde köleliğe boyun eğmektedirler. Buna rağmen, kimsenin aklına "halkları erkekleştirmek" diye bir terim kullanmak gelmiyor. Neden? Gayet açık! Çünkü erkek egemenliğinde, özelde de feodalizmde, "erkeklik" güçlülüğü, "kadınlık" ise zayıflığı temsil eder.

Feodal yaklaşımların egemenliğini sürdürdüğü alanlarda bir erkeğe "kadınsılaştırıldığını" söylemek, ona en ağır hakarettir, onun "erkeklik gururu"yla oynamaktır. İşte PKK literatüründe "kadınlaşma"nın, "kadınsılaştırılma"nın bolca kullanılmasının nedeni de budur. Feodalizme karşı mücadele ettiğini açıklayan Abdullah Öcalan ve PKK önemli ölçüde feodalizmin etkisi altında bulunan tabanını canevinden vurmaya çalışıyor.

PKK'nın feodal, burjuva milliyetçi yaklaşımı, "Kürdistan topraklarının kirletilmesi", "Kürt kadınlarının kirletilmesi" ve "namus" üzerine inşa ettiği ajitasyonunda da kendini dışa vuruyor:

"... ya da Türk askerinin «sevdiğine» el atmasına sesini çıkaramaz. Namusu Türk askerindeyken o kadar da uğrunda ölünesi olmaz, sevdiğine «göz konması» sineye çekilir. Ne sevgisidir bu?" (Serxwebun, Ekim 1995, sayfa 26)

Bütün milliyetçilerde olduğu gibi, PKK'da da milliyetçilikle erkek egemen anlayış örtüşmektedir. Tüm milliyetçiler "toprak" ve "bayrak"ın yanısıra, özel mülkiyetleri olarak görmekten bir türlü vazgeçemedikleri kadınları da "namus" ve ulusal gurur meselesi yapmaktadırlar. Düşmanın "kendi mallarına" göz diktiği ajitasyonuyla kitlelerin en geri duygularına hitap etmektedirler. Bu yaklaşım, burjuva ya da feodal, kadınları bağımsız kişiler olarak görmeyen, onları erkeğe tabi olarak ele alan erkek egemenliğinin yaklaşımıdır.

Komünistler bu yaklaşımı kökten reddederler. Bu nedenle biz Bolşevikler, Türk şovenistlerinin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini yok etme savaşında kullandıkları, Kürt kadınlarına tecavüz silahını teşhir ve mahkum ederken, "Kürt kadınları kirletiliyor" gibi ifadeleri kullanmayı da reddediyoruz. Tecavüze uğrayan kadınların "kirlendiği" ifadesiyle, çok net bir şekilde şiddete maruz kalanlar, mağdur olanlar horlanmaktadır...

Biz, kadınların her türden aşağılanmasına karşı mücadele ediyoruz. Burjuva milliyetçiliğiyle örtüşen erkek şovenizmini de teşhir ve mahkum etmeyi görevimiz biliyoruz.

25 Şubat 1996 ▲

1979'dan sonra Taksim alanı ilk defa kısmen fethedildi!



Gün: 4 Şubat 1996, saat: 15.00!

19 Aralık'ta -1995- Yıldız Teknik Üniversitesinde başlatılan açlık grevinin 9 Ocak 1996'da süresiz açlık grevine çevrilmesi mücadelesi, 4 Ocak'ta İstiklal Caddesi'nde başlatılan kısa yü-rüyüşle Taksim Alanının bir köşesinde bir yeni aşamaya ulaştırıldı... Bu mitingden sonra değişik şehirlerden gelip mücadeleyi omuzlayan yüksek öğrenim gençliği Ankara-Kızılay'da mücadeleyi noktalamayı planlamıştı...

Biz BP taraftarları bu eylemin yapılayacağını haber aldığımızda birkaç öğrenci ile eylem yerine gittik.

Eylemin yapılacağı yer polis tarafından abluka altına alınmıştı, aramalar yapılıyordu. Bizler ufak gruplar halinde yan sokaklardan eylemin içine girdik.

"Har(a)çlar kaldırılsın!", ***"Herkese kredi hakkı tanınsın!"***, *"Üniversitelerde polis-jandarma-özel güvenlik birimi işgali son bulsun!"*, ***"Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!"***, *"Paralı, gerici, faşist eğitime hayır!"*, ***"Eğitimde özelleştirme durdurulsun!"***, *"Herkese bilimsel eğitim hakkı tanınsın!"*, ***"Bilimsel eğitim-öğretim Sosyalizm'de!"*** *ve bazılarının "Faşizme karşı omuz omuza!"*, ***"Yaşasın Sivas direnişimiz!"***, *"Sivas şehitleri ölümsüzdür!"*, ***"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"***, vb. sloganlar atıldı. Bu arada eyleme katılan kitleyle polis barikatı aşılmak için harekete geçildi ve ilk kısa çatışma sonucunda polis saldırısı karşısında eylem bloku geri çekildi ve bazı gençler neredeyse ayak altında ezilecekti. Bu arada polise taş vb. şeyler atıldı. Buna karşı çıkanlar da oldu.





Bu durumda ne yapılacak tartışmaları eylemciler arasında sürerken en önde eylem komitesinde yeralan birisi megafonla –iki megafoncudan biri– Taksim'e çıkılmayacağını, İstiklal Caddesi'nden Tünel'e yürüneceğini belirtti. Bu andan itibaren bir bölüm öğrenci Taksim'e çıkmayı dayattı ve eylem komitesinde bir sürtüşmenin yansıması olduğunu düşündüğümüz bazı tartaklamalar gözlemlendi.

Sonuçta Taksim'e yüründü. Taksim'in daracık bir köşesinde de olsa ilk defa bir eylemin yapılması olumlu oldu. Birilerinin bunu sadece kendi hanesine *"Yaşasın Taksim direnişimiz!"* diye yazmaları, değişik siyasi yapılardan insanların ortaklaşa başarısını gölgeleyemedi.

Miting alanında birileri eylemi kendilerine malettiler ve "Özgür Gençlik'e" de dayanışmalarından dolayı konuşma hakkı verdiler.

Bizler yaptığımız ilk değerlendirmede Taksim'e çıkış izninin polis tarafından verilmesinin temel nedeninin, özellikle Evrensel Gazetesi yazarının polisler tarafından katledilmesinden sonra, polisin toplum içinde daha b iyice teşhir olması ve yeni bir çatışma sonrası doğacak benzeri sonuçların

Yapılamayan bir cenaze töreninin ardından...

Faşist TC'nin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik yıldırma ve baskı politikasını protesto etmek için Ümraniye Cezaevi'ndeki tutsakların direnişlerine saldıran faşist TC üç devrimci tutsağı katletti. Katledilen bu tutsakların 8 Ocak'ta yapılacak cenaze törenlerine katılmak için yola çıktık. Cenaze töreninin yapılacağı Alibeyköy'e yaklaştığımızda polisin geniş güvenlik önlemi aldığını gördük. Bütün araçlar durdurulup, üst ve kimlik araması yapıyorlardı, tabii bizi de durdurdular herkesi indirip, geldiğimiz araçları geri gönderdiler. Hepimizin kimliklerini toplayıp, hiçbir şey sormadan, önce ekip otosuna daha sonra çok olduğumuz için, başka bölgeden otobüsle cenazeye gelen insanlarla beraber, Eyüp Merkez Karakolu'na götürüldük. Burada üst araması yapılıp, suç unsuru bulunup bulunmadığına dair zabıt tutuldu.

Bu arada durmadan insan getiriyorlardı. Karakol çoktan dolmuş ve dışarı taşmıştı. Zaman zaman polislerle tartışmalar çıkıyordu. Polislerin tüm müdahalesine rağmen, hep birlikte "BİZE ÖLÜM YOK" adlı marşı söyledik. Bu arada komiserin "provokatörlük yapıyorsunuz" demesi üzerine, alkış tutarak protesto ettik. Bir ara karakoldaki polislerin az olduğunu tespit ettik. Yani tükürsek boğardık. Birden karakolu işgal etmek geldi aklımıza, bir kaç kişiyle konuştuk ama çoğunluğu sağlayamadığımız için yapamadık. Bu arada dikkatimi çeken bir şey de, takvimin sayfasını bir Mayıs'a getirmişlerdi bile polis efendiler.

Saat 12 civarında çevik kuvvete ait bir otobüsle bizi Eyüp Spor Salonu'na taşımaya başladılar. Ben ve arkadaşım ikinci postaya kalmıştık. Otobüsten inen polisler copu kendi ellerine vurarak bize yiyecekmiş gibi bakıyorlardı. Ve nitekim öyle de oldu. Daha otobüse binmeden coplar çalışmaya başladı, bağırarak *"kafanızı eğin, kafasını kaldıranın kafasını ezerim"* deyip, bir taraftan da vuruyorlardı. Bu şekilde spor salonunun önüne getirildik.

Spor salonunun önünde de kafamızı kaldırtmadan coplamaya devam ettiler. Spor salonundan yükselen çığlıkları duyunca burdan hiç kimsenin sağ çıkmayacağını düşündüm. Merdivenleri çıkarken bir ara kafamı az da olsa kaldırabildim, bizi coplayanların içinde daha bıyıkları terlememiş sivillerin de olduğunu gördüm.

Salona girerken bağırarak *"kafanızı kaldırmadan yere yatın ve sürünerek duvara yanaşın"* deyip, bir taraftan da azgınca copluyorlardı. Göremediğim biri için *"bu polisi öldürecekmiş, bir de bize sövdü"* diyerek onu daha çok dövdüler. Bu arada bazı polisler üstümüzde koşuyorlardı, copluyorlardı, küfür ediyorlardı. Ben yediğim dayaktan bacağım şişmiş ve üstüne basamıyordum. Ama hâlâ gelen geçen cop sallıyordu, belimize, ayak bileklerimize vuruyorlardı. Bir kısmı zevk alarak, *"misafirler geliyor karşılama töreni"* deyip, azgınca yeni gelenlere saldırıp, bazılarını ayırarak kimine *"bunlar pankartcı"*, kimine *"bunlar slogancı"*, *"bunlara özel muamele"* diyerek onlara da azgınca, kudurmuşçasına saldırıyorlardı. Tuvalet ihtiyacı olanların, tuvalete gidinceye kadar yolda dayak yemeyi ve dönünce de yeni gelmiş gibi tekrar dayakla karşılanmayı göze alması gerekiyordu.

polis-emniyet sorumluları tarafından göze alınamamasına bağladık.

Çünkü, polis ilk önce Taksim'e yürümemizi saldırıyla cevaplamıştı ve fakat ilk saldırıya rağmen Taksim'e çıkmak için geri adım atılmayacağını öğrendiklerinde, çıkacak çatışmanın siyasi sonuçlarını taşıyamayacaklarını hesaplamış olmalılar.

Bunun yanında, bu eylem öncesinde bazı televizyonlarda öğrencilerin ekonomik istemlerinin haklı olduğunu propaganda ettiklerinden kamuoyunda eyleme destek de vardı. Bu da polisin işini zorlaştırıyordu.

Medyanın, öğrencilerin ekonomik istemlerini öne alarak eylemin siyasi içeriğini boşaltmaya çalışması, bilinçli bir girişim idi. Çünkü, eylem düzen sınırları içine hapsedilmek isteniyordu ve esasta da öyle oldu!

Kısaca çıkarılması gereken dersler:

* Biz Bolşevik Parti'liler Bolşevik Gençlik olarak çalışmalarımızı daha güçlendirmeliyiz ve bu hareketin içine doğru görüşleri taşımalı, doğru önderlik etmeliyiz!

* Neredeyse ülke çapında öğrenciler eyleme çekilmeye çalışıldıysa da katılım düşüktü. Öğrenci gençliğin birliği sağlanmamıştı; bu gelecekte sağlanmak zorundadır. Bu bir görevdir.

* Öne sürülen talepler reformist içeriklidir. Gelecekte bu gibi eylemlerin yönü mutlaka devrimci taleplere bağlanmalıdır!

* En temel sorun, işçi-öğrenci ittifağının esasta olmamasıydı. Bu karşılıklı dayanışma bilincinin halen kavranmaması demekti.

* DİSK Kongresi'nde bu eylemin propagandası yapıldığı halde, işçilerin özellikle de genç işçilerin eylemde hemen hemen olmaması; bazılarının Eğitim-Sen ve Belediye Memurları Sendikası-Bem-Sen'den bazılarının katıldıklarını bildirmeleri de ilginçti; çünkü biz kimseyi görmedik; belki göstermelik olarak "Temsilci"leri katılmıştır!

Bu, bizim işçi gençlik içindeki çalışmamızı güçlerimiz oranında hızlandırmamız gerektiği anlamına gelmektedir. Bu, bugünden yarına başarılamasa da, özel politikaların saptanması ve uygulamaya konması anlamına gelir.

İşçi-gençlik, işçi-öğrenci gençlik, işçi-köylü ittifakının gerçekleşmesi için, işçi sınıfı içinde çalışmak ve çoğunluğunu kazanmak, bir zorunluluk olarak kendisini bir kez daha gösterdi! Bu görevi de ancak Bolşevik Parti yerine getirecektir!

Gençlik gelecektir, gelecek Bolşevizm'de!

5 Şubat 1996

İstanbul'dan
bir BOLŞEVİK PARTİ taraftarı ▲

Kemerlerimizi aldılar, çoğumuz çıkarken geri alamadık. Yerde yüzüstü yattığımız için birçoğumuzun cüzdanını yağmaladılar. Böylece "anlı şanlı" Türk polisi adi birer hırsız da olduğunu bir kez daha gösterme "şerefine" nail oldu.

Bir yandan bazılarına zorla allah dedirtmeye çalışıyorlardı, diğer yandan bazılarına "en büyük kim?" diye soruyorlar, allah cevabı verenlerin, allahına kitabına küfür ederek dövüyorlardı. Soruyorlardı nerelisin diye; Erzincan, Malatya, Sivas, Maraş, Karadenizliyim diyenlere tekrar dövüp *"ulan buralardan böyle insan çıkar mı?"* ama Tunceli'liyim diyenlere böyle bir şey demiyorlardı. *"Alibeyköy'e niye geldiniz"* diye sormaya başladılar, bu soruya şu cevaplar veriliyordu: *"Burada çalışıyorum"*, *"dayım burada oturuyor"*, *"arkadaş ziyaretine"*, *"geziyorum"*. Bunun üzerine polisin biri, sanki yalvarırcasına *"ulan biri çıksın cenazeye geldim desin gözlerinden öpeceğim"* deyip kuduruyordu.



Bu arada biri *"Muhabir getirdiler"* diye bağırdı. Bazıları çantasını yağmalamaya başladı, biri *"Muhabirlere özel muamelemiz var, aşağı getirin"* dedi. Aşağı götürür götürmez, bağırarak *"niye geldin, ne arıyorsun"* diyerek dövüyorlardı. Muhabirin çığlıkları yukarıya geliyordu. Birisi *"götürün kafasını yıkasın"* dedi. Az sonra kim olduğunu söylemediler, ama *"bunun durumu çok ağırlaştı, götürün soran olursa, otobüsten düştü, ya da camdan düştü dersiniz"*; diğeri ise *"getir ya, orası kolay"* deyip, yerde sürükleyerek, ayaklarımıza çarpa çarpa götürdüler. Kim olduğunu bilmediğimiz bu insanın METİN GÖKTEPE olduğunu ancak ertesi gün basından öğrendik.

Polis, METİN GÖKTEPE'nin zabıtlarda ve çekilen filmlerde olmadığını açıklıyor. Evet bu doğru, çünkü METİN götürüldükten iki saat sonra film çekimi yapıldı. Yani bu arada METİN'i katletmişlerdi!

Daha sonra hepimizi spor salonunun içine aldılar ve tek tek hepimizin fotoğrafını çekip, kameraya aldılar. Sahanın içi ve tribünler doluydu. Bir tarafta bayanlar, diğer tarafta erkekler ve 50 kadar polis vardı. Bazı kişiler sanki biraz önce, kafasını kıranlar, öldüresiye dövenler, bacaklarımızı şişirenler, cüzdanlarımızı yağmalayanlar, üstümüzde koşanlar ve küfür edenler polisler değilmiş gibi, polislerle sohbet ediyorlardı. Bu da birçoklarımızı çileden çıkarıyordu. Bayanlar birden marş söylemeye başladı, hepimiz katıldık. Polis müdahale edip *"böyle yaparsanız hiçbirinizi bırakmayız"* şeklinde tehdit etmesine rağmen, saat 23'ten itibaren bizleri bırakmaya başladılar.

Kahrolsun faşizm!
Faşizme ölüm, tek yol devrim!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!

9.1.1996
İstanbul'dan bir
BOLŞEVİK PARTİZAN okuru ▲

Bu filmi biz daha önce de görmüştük!

Senaryo aynı senaryo; aktörler başka!...

Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin öldürülmesinden hemen sonra, faşist Türk devlet yetkililerinin gösterdiği ilk tepki; *"ölü bulundu", "duvardan düşmüş", "kuşkulu ölüm"* açıklamaları vb. idi. Metin'in gözaltına alınmasından ve faşist devletin güvenlik güçleri tarafından stattaki büfenin önüne kadar sürüklenerek götürüldüğünün görgü tanıkları vardı. Bu tanıklar, gördüklerini hem faşist devletin resmi yetkililerine, hem de basın ve kamuoyuna açıkladılar.

Arkasından "önce inkar" geldi, sonra "İnsan Hakları" Bakanlığı'nın müfettişleri tarafından Metin Göztepe'nin gözaltında polisler tarafından öldürüldüğü resmen doğrulandı. Bu resmi açıklama tanık ifadeleriyle de birleşince; Metin Göktepe'nin gözaltında öldürüldüğüne dair, en müşkülperestlerin bile kuşkusu kalmadı. Faşist devletin emniyet yetkilileri de *"gözaltına almadık"* vb. gibi, kimsenin itibar etmediği açıklamalardan vazgeçip, *"katiller bulunmalı"* türünden her anlama gelebilecek açıklamalar yapmaya başladılar. Çünkü biz bu filmi daha önceleri de gördük, senaryo aynı senaryo, aktörler başka!

Gelinen aşamada, herkes Metin Göktepe'nin katillerinin bulunup cezalandırılmasından sözediyor; ama yine faşist devletin resmi yetkililerinin papağan gibi tekrar ettiği bir başka yaklaşım var. İnkarın yerine öne çıkarılan ve yeni bir kampanya başlatılarak; *"Evet, Metin Göktepe'yi polis öldürmüş olabilir; ancak bunu yapan birkaç polistir; bunlar ortaya çıkarılmalı, ama polis teşkilatı suçlanmamalıdır"* deniliyor. Yine her zaman olduğu gibi faşist devletin Cumhur babası, *"faşist devletin baş koruyucusu"* olarak, *"bana polis adam öldürdü dedirtemezsiniz"* demeye gelen açıklamasıyla, faşist devlet polis terörünün savunuculuğuna soyunmuştu ve soyunmaya da devam ediyor... Bu senaryolar daha önce 1,5 milyon Ermeni'ye karşı yapılan soykırımda uygulanmış, daha sonra Kürt soykırımı ve devrimciler üzerinde uygulaması devam etmiştir.

Metin Göktepe'nin faşist devlet güvenlik güçleri tarafından öldürüldüğünün kabul edilmesi, soruşturmanın hukuki seyri bakımından önemlidir ancak; sadece kabul edilme değil, katillerin ortaya çıkarılıp cezalandırılması bundan da önemlidir. Ama, unutmamamız gereken başka bir şey var, o da şu; faşist devlet gerçek yüzünü kitlelerden gizlemek için kendi saflarından üç beş kurban vermekten de çekinmez. Buna rağmen, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olup bitenleri az-çok izleyen ve yaşayan herkes bilmektedir ki; Metin Göktepe'nin öldürülmesi kendini bilmez üç beş polisin işi olarak görülemez. Eğer böyle görülür, bir kaç kişi suçlanarak polisin tüm toplumu sindirmeyi amaçlayan terörü yok sayılırsa, devletin polis terörüyle sindirme politikası aklanmış, en azından görmezden gelinmiş olur. Bu ise, daha çok Metin Göktepe'lerin karakollarda, işkence tezgahlarında, dövme seanslarında öldürüleceği anlamına gelir. Çünkü; yıllardır Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yüzlerce insan, faili polis ya da polisle bağlantılı olan MHP'li faşistler tarafından sokak infazlarına kurban gitmiş, pek çok kişi gözaltında ölmüş, pek çoğu da gözaltına alındıktan sonra kaybedilmiştir.

Hergün, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin her tarafında sayısız insan karakollarda işkenceden geçirilmekte, emekçi işçi ve memurların eylemlerine saldıran polis, göstericilere her türlü şiddeti uygulamakta, gözaltına almakta; işçi ve kamu emekçilerinin en doğal hakları olan gösteri ve grev hakkı çoğu zaman polis coplarıyla karşılanmakta, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi kan ve vahşetle bastırılmakta; büyük kentlerin yoksul semtlerinde tam bir polis terörü uygulanmaktadır vb.

Metin Göktepe'nin öldürülmesi, polisin toplumu sindirmek için yürüttüğü son terör olayı gerçeği yazmak isteyen devrimci gazetecilere ve bütün emekçilere yönelik terörün sadece bir uç noktasıdır. Yoksa, bütün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emperyalizmin uşağı faşist devletin, cehenneme çeviren güvenlik güçleri marifetiyle uygulamaya soktuğu bu azgın ve yaygın terörü, birkaç kendini bilmez polis mi uygulamaktadır? Yoksa bu faşist devletin insan avlama resmi politikası mıdır? Kanımca bu politika faşist devletin gerçek yüzüdür. Onun için diyoruz ki; *"Susma, sustukça sıra sana gelecek!"*

Hiçbir aklı selim kişi buna "evet" diyemez. Onun için diyoruz ki; kimse, sorunu birkaç polisin cezalandırılıp cezalandırılmamasına indirgememeli; bütün toplumu tehdit eden vahşi teröre karşı, toplumda uyanan öfkeyi söndürmek isteyenlere yardımcı olmamalıdır. Tersine; bugün ihtiyaç duyulan, sadece birkaç katilin üstüne gidilmesiyle yetinmek değil, bu terörün kaynağını kurutmaktır. İşte bu nedenle diyoruz ki; gerçek kurtuluş BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde emperyalizmin uzantısı faşist Türk devletini, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü ile yerle bir etmekle kazanılır. Gerçek çözüm devrimde!

Onun için diyoruz ki; gerçek çözüm, öncelikle işçi sınıfının öncü müfrezesi BOLŞEVİK PARTİ saflarında birleşmek, Sosyalizmin yolunu açacak BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde demokratik halk devrimiyle mümkündür. Ve onun için diyoruz ki; faili meçhul(!) cinayetlerin, gözaltında kayıpların, zam, zulüm, işkencenin hesabını sormak; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, tüm azınlık milliyetlere tam hak eşitliğini sağlamak, işçi sınıfı önderliğinde devrimle mümkündür.

Ve bunun için diyoruz ki; faşist devletin katliamlarını, işkencelerini, siyasi cinayetlerini, gözaltında kaybetmelerini bütünüyle durdurmanın yolu BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde faşist devleti yıkmaktan geçer! Emperyalizme, faşizme, zulme, baskıya son verecek güç ise, İşçilerin-Köylülerin Demokratik Devrimi'dir!

Susma, sustukça sıra sana gelecek!
Umut isyanda, kurtuluş devrimde!
Gerçek kurtuluş devrimde!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

16.01.1996

Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin cenaze töreni üzerine...

Evrensel gazetesi muhabirlerinden Metin Göktepe, faşist TC güvenlik birimleri tarafından gözaltına alınmış ve 09.01.1996 tarihinde yapılan işkence sonucu katledilmiştir. Onun katledilişini kınama amacıyla 10.01.1996 tarihinde bir yürüyüş düzenlendi; yürüyüşe yaklaşık 4 ile 5 bin insan katıldı. Yapılan yürüyüş esnasında kitle, *"Katil polis!"*, *"Özgür basın susturulamaz!"* ve benzeri sloganlarla tepkilerini dile getirdi. Cağaloğlu Adliyesi'ne kadar yüründü. Burada yapılan basın açıklamasından sonra kitle dağıldı.

11.01.1996 günü, Metin Göktepe'nin çalışmış olduğu Evrensel gazetesi önünde başlayan cenaze töreninde devrimciler, yazarlar, sanatçılar ve halkın katılımıyla cenaze alınarak gömüleceği yere götürülmek üzere yola çıkıldı. Burada yine *"Susma sustukça sıra sana gelecek!"*, *"Katil polis!"*, *"Özgür basın susturulamaz!"* gibi sloganlarla gösteri devam etti. Cenaze törenine yaklaşık 15 bin insan yürüyüşe katıldı. Beş-altı saat süren eylemle sesini ülkeye duyurdu.

Metin Göktepe ilk değildi! Faşist TC'nin böylesi saldırıları gün geçtikçe artıyor. Buna son vermenin tek yolu devrimdir!

Yapılan gösteri esnasında faşist TC'nin güvenlik birimleri tüm cadde ve sokakları abluka altına almış olmasına rağmen, herhangi bir saldırıya veya engele maruz kalınmamıştır. Bazı radyo istasyonları da yayınlarına bir dakika ara vererek bu katliamı protesto etmiştir. Ayrıca bölgemizde, geniş çaplı bildiri dağıtımı ve **Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan-Türkiye** imzasıyla da şu sloganların yazılaması yapıldı:

–Ya barbarlık! Ya sosyalizm!

–Faşist TC'den cezaevlerindeki katliamların hesabı sorulacak!

–Yaşasın demokratik halk devrimi!

Aydınlık ve TKP/ML beraberce İbrahim'i "andılar"?!!

28.01.1996'da TKP(ML) taraftarlarının koruması altında, önderliklerindeki bir kitle derneğinde, Aydınlık'la birlikte Kemalizm üzerine ortaklaşa bir seminer düzenlediler. Semineri Aydınlıkçı veriyordu, TKP(ML) taraftarları ise toplantıyı yönetiyor, Aydınlık'ı koruyorlardı.

Değerli arkadaşlar, yoldaşlar.

Bilindiği gibi, TKP/ML'den Bolşeviklerin ayrılığından sonra, TKP/ML menşevikleri, İ. Kaypakkaya yoldaşı savunduklarını iddia edip dururlardı. İ.Kaypakkaya'yı savunmak onun ortaya koyduğu Kemalizm, Milli Mesele, Faşizm, Komünist bir Partinin gerekliliği ve kapitalizme bağımlı faşist Türk devletinin şiddete dayalı devrimle yerle bir edilmesi vs. vs. görüşlerini hem savunmak ve hayata geçirmek hem de hata ve eksikliklerini eleştiri-özeleştiriyle aşıp geliştirmekle olur. İbrahim yoldaş, Aydınlık revizyonistlerine karşı yukarıda sıraladığım konularda ML bilimine dayanarak Aydınlık'ın karşı-devrimci yüzünü berrak bir şekilde ortaya çıkarmış, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de tek KOMÜNİST önderdir. TKP(ML)'li oportlar, ya İbrahim yoldaşı, Aydınlık'la yürüttüğü polemiği, mücadeleyi ve Aydınlık hakkındaki değerlendirmeyi yeterli görmüyorsunuz (!?) veya yanlış buluyorsunuz, ki durum bunu gösteriyor. Çünkü, İbrahim yoldaş Aydınlık'ın ipliğini pazara çıkaran, onun karşı-devrimci yüzünü açığa çıkaran, yine İbrahim yoldaştır. Siz TKP(ML)'liler, İbrahim'in bu Marksist-Leninist tespitlerinden gelinen aşamada tamamen vazgeçtiniz!

Aydınlık'ı "ara akım" değerlendirerek yeniden devrimci görülmelerinde köprü görevi görüyorsunuz. Bu ne anlama gelir? Demek ki, İbrahim yoldaş esasında yanlış yapmıştır, Aydınlık karşı-devrimcilerine haksızlık yapmış (!!!??). Fakat bunun daha özeleştirisini de vermediniz! Sessiz sessiz İbrahim'i eleştiriyorsunuz. Hem de son içinde bulunduğunuz siyasi halinizle!

Soruyorum TKP(ML)'lilere: İbrahim'in siyasi çizgisi, Aydınlık'la uzlaşmak mı demektir? Devrimcilerle karşı-devrimciler arasındaki çelişki uzlaşmaz çelişkidir. Onlara karşı verilecek mücadele cepheden olmak zorundadır. Bu, Marksist-Leninist ilkeden sapılmakla birlikte İbrahim yoldaştan da sapılmış demektir.

İbrahim, Kemalizmin ilk çıkışını güdük anti-emperyalist olarak değerlendirir. Aynı zamanda, Kemalist hareketin çok kısa bir dönem sonra emperyalizmle ilişki kurar. Kemalistler, 1920'de TKP'nin önder kadrolarını hunharca katletmiş, bir dizi Kürt ayaklanmasını kanla bastırmıştır. vs. Kemalistlerin kurduğu devlet, emperyalizme bağımlı, faşist, sömürgeci bir devlettir!

Siz, menşeviklere soruyorum: İbrahim'in karşı-devrimci Aydınlık'a karşı Kemalizm değerlendirmesi yanlış mı? Eğer yanlış değilse, neden Aydınlık'la beraber bu semineri verdiniz?!

Karşı-devrimci Aydınlık'ı ve İP'yi "ara güç" konumuna yüceltmek ne anlama gelmektedir? Aydınlık-İP'de karşı-devrimciliğinden geri adım atan tavırlar mı oldu; yoksa siz mi Aydınlık'a doğru

kayıdınız? Bu soruya cevap vermeye kalkışırsanız Aydınlık'la aranızdaki mesafenin azaldığını göreceksiniz. Zaten eski tüfeklerin bir kısmı döndü. Bir kısmı da dönmenin yolunu yapıyor. Siz de herhalde "yüce" birliğin yollarına kırmızı halı seriyorsunuz. Ne de olsa taban ve halkımız birlik istiyor!

* * *

Bütün devrimci ve komünistler!

Aydınlık ve İP'nin karşı-devrimci çizgisini gayet iyi biliyorlar. Burada bunu anlatmayı gereksiz görüyorum. Toplantıda tartışmalar ve tavırlar hakkında devrimci kamuoyunu bilgilendirmek istiyorum. Aydınlık-İP, Kemalizm üzerine seminer düzenlemiş, semineri veren Aydınlık, semineri yöneten TKP(ML) taraftarları. Seminere gittik. Biz vardığımızda, seminer başlamıştı. Seminere katılım 40-50 civarındaydı. Seminerde Aydınlık, TİKB, PKK, TKP(ML) taraftarları ve biz vardık.

Seminerci uzun konuşmasından sonra soru ve tartışma bölümüne geçti. Sorular, genellikle TKP(ML) taraftarları tarafından soruldu. Seminerci de uzun uzun cevaplamaya çalıştı. Bizler tarafından bu duruma müdahale edildi. Sorudan ziyade, görüş belirtmek istediğimizi belirttik. Bu müdahaleden sonra tartışma bölümüne geçildi. Soru bölümünde bir TİKB'li konuşuyordu. Yeniden bir başka TİKB'li söz hakkı aldı. Soru bölümünde olduğu gibi Aydınlık'ın karşı-devrimciliğini sürekli teşhir eden konuşma yaptılar.

Daha sonra bizden bir arkadaş söz hakkını kullandı. Arkadaş, özetle toplantının yapıldığı derneğin, anti-emperyalist, anti-faşist devrim ve demokrasiden yana olduğunu, ama derneği bu konumunu, Aydınlık-İP'ye seminer verdirmekle zedelediğini; İbrahim'in Aydınlık'a karşı verdiği mücadeledeki görüşlerin Marksist-Leninist olduğunu, Aydınlık'ı burada konuşturmanın ve ona seminer verdirmenin esasta İbrahim'e saldırı olduğunu anlattı. İbrahim'in görüşlerini savunmak ve geliştirmek görevinin bir kez daha BOLŞEVİKLERİN omuzlarında olduğunu vurguladı.

İbrahim'in Kemalizm hakkındaki görüşlerinin ilerletildiğini ve bunun önümüzdeki dönemde kapsamlı bir şekilde yayınlanacağını vs. anlattı.

Daha sonra bir PKK'lı söz hakkını kullandı, Aydınlık'ın TC'ci olduğunu, Kemalist uşak olduğunu vs. anlattı.

Daha sonra, bu toplantıda daha fazla kalmanın herhangi bir anlamı olmadığından toplantıyı protesto ederek, dernekten ayrıldık. Tüm devrimcilerin de toplantıyı protesto ederek, çıkmalarını önerdik. Bu tavrımıza TKP(ML)'liler çok bozuldular. Arkamızdan basitçe laflar attılar. Aydınlık'la TKP(ML) taraftarları başbaşa kaldılar.

Kahrolsun oportünizm ve revizyonizm! Yaşasın Marksizm-Leninizm! Bolşevizm yenecektir!!! ▲

Seçim çalışmaları üzerine bilgi

24 Aralık'ta seçim sahtekarlığı sahnelendi. Hakim sınıflar yaşadıkları tıkanıklığı aşmak için, erken seçimin çare olarak görmüşlerdi. Fakat seçim sonrası ortaya çıkan tablo, bu tıkanıklığı aşma şöyle dursun daha da derinleştirecektir. Daha şimdiden erken seçim tartışmaları başlamış durumdadır.

Seçim öncesi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de reformizm rüzgarı esti. Revizyonist, oportünist cephenin büyük bir bölümü, hakim sınıfların oynadığı demokrasicilik oyununa katıldılar. "Emek, Barış, Özgürlük Bloku" adı altında; HADEP, BSP, SİP, DDP adlı Kürt milliyetçileriyle "sosyalist" etiketli, burjuva demokrasisi sınırını aşmayan legalist reformistler ortak adaylarla seçimlere girerek boylarının ölçüsünü aldılar.

Bu blokun Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde aldığı oy, 1.170.699 olup, yüzde olarak %4,17'ye tekabül etmektedir. Dev-Yol'un bir bölümünün kuracağı legalist partinin de bu bloğu desteklediği bilindiğinde sonuç başarı değil, başarısızlıktır. Bu blok burjuva partileri gibi neler vaadetmediki? HADEP'in parlamentoya girmesiyle, barış(!) gelecekti, demokrasi(!) gelecekti, halkların kardeşliği(!) gelecekti vb. Parlamento ahırı sanki bütün bunları yapabilecek güçteymiş gibi gösterildi. Devletin niteliği, MGK'nın rolü gözardı edildi.

İP adlı Kemalist Türk milliyetçileri yüzde bire bile ulaşamadı. 62.640 oyla yüzde 0,23'te kaldı. "Aydın ayaklanması" İP'in oylarını artırmadı. Demek ki "aydın ayaklanması" değil, halkın ayaklanması gerekiyor!

MLKP, TİKB, TDKP adlı oportünistlerde boylarının ölçüsünü aldılar. Bu örgütler daha önceki seçimlerde de boylarının ölçüsünü almalarına rağmen, "güreşte yenilgiye doymayan pehlivanlar" misali, seçim sahtekarlığına katılmaya devam ettiler. 1.128.784 seçmen sandık başına gitmedi, oy kullanmadı. 7 belde ve köyde 44.356 seçmen topluca sandık başına gitmedi. Oportünistlerimize duyurulur! 1 milyon 50 bin oy geçersiz sayıldı. Bu oyların büyük bölümünün bilinçli, geçersiz olarak atıldığı bilinmelidir. Böylece sandık başına gitmeyen ve sandık başına gidip geçersiz oy kullananların oranı yüzde 20'ye yaklaşmaktadır.

Bize gelince; Bolşevikler olarak gücümüz ölçüsünde yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürüttük. Kitleleri seçim sahtekarlığına katılmamaya, seçimleri boykot etmeye çağırdık. Seçim ile ilgili tavrımızı açıklayan bölgesel bildiri ... ve ...'de çeşitli mahallelerde yoğun olarak dağıtıldı. Yine seçimle ilgili yoğun kuşlama yapıldı. Yazılama yapıldı. Bu propaganda faaliyeti ile oy kullanmayı düşünen bir sürü insanı ikna ettik. Kuşkusuz bu faaliyetimiz seçim sahtekarlığını aktif olarak engellemeye yetmedi. Böyle bir iddiamız da olmadı.

Doğru yoldan sapmadan, Marksist-Leninist hatta, emin adımlarla ilerleyenler geleceği kucaklayacaktır. Bu bilinçle, ileri Bolşevizme!

► Yaşasın Bolşevizm!

► Yaşasın Bolşevik Partimiz!

27.12.1995
Çukurova'dan bir grup
BOLŞEVİK PARTİZAN okuru ▲

Seçim sahtekarlığına katılmamanın, seçimlere karşı kayıtsız kalmak anlamına gelmediğini gösterdik!

*"Kötü koşullar altında, baskın seçim"*e gidildiği çok söylendi. Bu, yalnızca seçime katılanlar için değil, seçime katılmayanlar, bu arada, bizim için de geçerliydi. Bir seçim sahtekarlığı daha gelip geçti. Bolşeviklerin seçime ilişkin tespitleri, tutumları, yaptıkları propagandanın seçim sonrası durum için ne kadar gerçeği ifade ettiği de görüldü.

Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde, seçime katılmayan ve katılıp geçersiz oy kullananların belki çok daha fazla sayıda olacağı beklentisinin gerçekleşmemesinin dışında, olan oldu. "Barış-Emek-Özgürlük Bloku"nun seçime katılma oranı konusundaki payı, "bağımsız sosyalist aday" çığırtkanlarının ve kaypak boykotçuların yarı-gönüllülüğünün payı, seçime katılma oranının daha fazla olmasını etkiledi.

Televizyon kanalları, "kararsız seçmen" diye tanımladıkları kesim üzerinde yoğun olarak durdular. Seçime ilişkin gerçekleştirdikleri her programda, haberlerde ve bu programların da dışında alt yazılarla bu kesimin "seçim"e katılması için ellerinden geleni artlarına koymadılar. En olmadık yerlerde dahi *"ama yine de seçime katılıp oy kullanmak gerekir, vatandaşa kötü örnek teşkil etmemek gerekir"* türünden uyarıların haddi hesabı yoktu. RP "öcüsü" de bol bol işlendi. Öyleki; seçime katılmayacak bazı kesimler yaratılan "öcü" nedeniyle seçime katılacak kadar etkilendiler.

Oy kullanmayanlara para cezası kesilmesi ciddiyetini yitirmesine rağmen, az da olsa, belli bir kesim "ne olur ne olmaz" deyip cezadan kurtulmak için sandık başına gitti.

Yine de, bu "büyük" çabalara rağmen, 6 milyonun üzerinde bir seçmen (RP'nin aldığı oylardan daha büyük bir kesim) "seçmedi"! Sol kesim açısından seçime katılmanın, seçimde figuranlık olacağı tespitimiz gün gibi ortaya çıktı.

* * *

Bulunduğumuz alanda da biz Bolşevikler açısından boykot, genel seçim oyununu tersine çevirmeyi gerçekleştirecek beklentiyle yapılmış bir taktik olarak kavranmadı. Seçim öncesinde yaptığımız propaganda faaliyetinde, devrimci demokrat çevrelerden ve özellikle Kürt emekçilerinden gelen, *"boykotun ne işe yarayacağı"*na ilişkin sorulara kapsamlı yanıtlar verdik.

Bu seçimlerde, HADEP bünyesinde oluşturulan bir blokla seçime girilmesi, reformizmin-milliyetçiliğin devrimci geçinen çevreler üzerinde de etkisinin geniş olabileceğini gösterdi. Bu seçimlerde genel havayı devrimci tavrın ne olması gerektiği yerine, reformizmin faydaları temelinde seçime katılmak gerektiği düşüncesi genel havayı oluşturdu. Bulunduğumuz alanda biz bunu kırmaya çalıştık. Katıldığımız geniş katılımlı toplantılardaki tartışmalarda, seçime katılacağını önceden açıklayan birçok insan; tartışmalardan sonra bizimle hemfikir oldu.

Bilindiği üzere, bizim dışımızdaki gruplardan DHKP-C, her iki Partizan kesimi bize en yakın olan boykotçulardı. TİKB "boykot" der gibi bir tavır takınıyor ve ama, bölgelerinin durumuna göre bağımsız adayları da destekleyebileceğini belirtti. Bulunduğumuz alanda, bu grupların kitlelere yönelik faaliyetleri bizimkiyle kıyaslanmayacak düzeyde geriydi, ya da hemen hemen hiç olmadı. ... Biz ise şu çalışmalarda bulunduk:

1. Katılım sayıları ... kişi dolayında olan 4 toplantı yapıldı.
2. 30 yere parti adına yazılama yapıldı.
3. Parti imzalı afiş yapıldı.
4. Bölgesel ve MK'nın bildirileri dağıtıldı.
5. Kuşlama yapıldı.

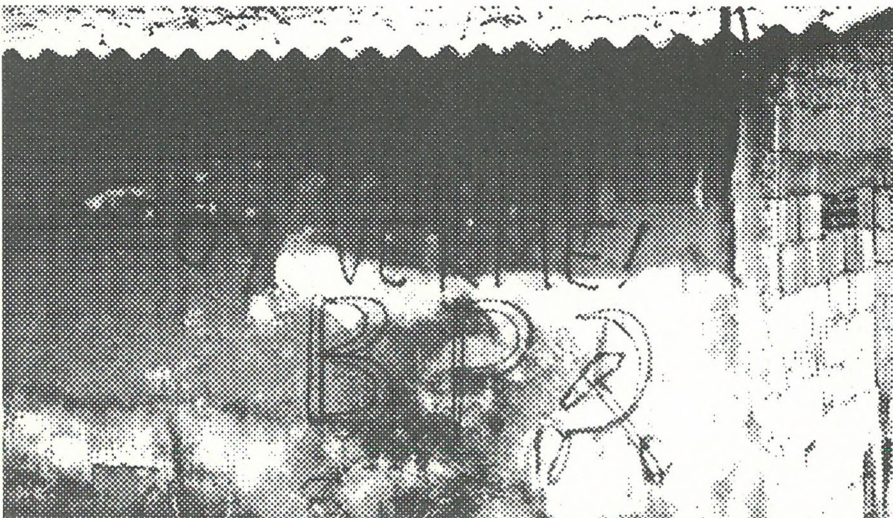
Bu çalışmalar şimdiye kadar yaptığımız çalışmanın en kapsamlı olanıydı. Böylece seçime katılmadan da seçimden devrimci temelde yararlanılabileceğini, "seçimlerden yararlanmak gerekir" deyip, bundan, seçimlere katılındığı zaman yararlanılmış olacağını varsayanlara da bunun başka türlü yapılabileceğini de göstermiş olduk.

Seçime katılım temelindeki reformizm, "taktik" (!) dedikleri halde aslında her seçimde savunacakları bir strateji haline getirilen burjuva parlamentarizmi kuyrukçuluğu, tarafımızdan reddedildi ve ulaşılan kitlelere de bu bilinç verildi. Seçim sonuçları da gözönüne alındığında, bizim yaptığımız propagandanın önemi ve doğruluğu daha iyi görülebilir. Kendi durumlarına ilişkin olarak sadece "ajitasyon" olsun diye değil, esasen beklentilerinin; %10 barajını aşacaklarını, en az 70 milletvekili çıkaracaklarını, şurası "HADEP dedi", burası "Emek Partisi bağımsız adayları dedi", orası "devrimci-sosyalist aday dedi" ajitasyonları ajitasyon değil palavraydı. Propaganda-ajitasyon çalışmalarında, bu hesapların da yanlış olduğunu ortaya koyduk. Bütün bunlar seçimlerden önce edilen laflardı, gazelerde verilen flaş haberlerdi. Bu konuda da biz Bolşevikler, söylenenlerin doğru olmadığı, hayal ürünü olduğunu vurguladık ve seçim sonuçları da bunu kanıtladı.

Seçimlere katılmanın seçimlerde "figuranlık yapmak" demek olduğunu söylüyorduk, öyle de oldu. Böylece "halk seçimini yaptı" dedirtildi hakim sınıflara ve katılanlar boyunun ölçüsünü aldı.

Oportünizm-reformizm yenilgiye, Bolşevizm zafere götürür!

Aralık sonu 1995
İstanbul'dan bir grup
BOLŞEVİK PARTİ taraftarı ▲



Seçimlerde yürüttüğümüz faaliyetler üzerine...

Bolşevikler olarak seçim sahtekarlığı öncesinde, çalışma alanımızda şu faaliyetleri yürüttük.

Seçimle ilgili bölgesel bildiri çıkarıldı. Parti imzalı bölgesel kuşlama çıkarıldı.

Tek tek şehirlerde oldukça yoğun bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Ve bir dizi değişik yöntem de kullanıldı. Bir alanda çevremizdeki yoldaşlarla toplantı yapıldı.

Ayrıca sözlü olarak propaganda yapıldı. Bu faaliyet sırasında dikkat çeken noktaları şöyle sıralayabiliriz:

Çok geri kitlede, sıradan insanlarda Refah korkusu hakimdi. Refah gelmesinde, kim gelirse gelsin anlayışı hakimdi. Refah'ın gelmesini önlemek için mutlaka sandık başına gitmek gerekiyordu. Böyle olmasında hakim sınıfların Refah'ı öcü gösterip, mutlaka sandık başına gitmek gerektiği propagandası önemli rol oynadı. Bu kesim Refah'ı diğer partilerden ayrı görüyor. Bizim bütün partilerin bir olduğu, Refah'ın sadece islami kılıfı daha çok kullandığı yönündeki propagandamız bu kesim açısından inandırıcı olmadı. Genel bir doğru olan pratik deneyim bu kesim için gereklidir.

Geçmişte şu veya bu örgüt çevresinde yeralan, şimdi yorgun olan kesim, CHP'nin kuyruğunda yeraldı. *"CHP tabiiki düzen partisi! Ama yine de diğerlerinden iyidir! MHP gelirse daha mı iyi olur? Hem Deniz bey hiç denenmedi! Liderlerle tartışmalarında «babacan» tavırları ile olumlu puan topladı!"* vb. Bu "yorgun" kesimde, hakim olan ruh hali böyleydi.

Alevi kesim; Demokratik Barış Hareketi seçimlerden çekilmesine rağmen, örneğin ...'daki aday çekilmedi. Bağımsız olarak seçime katıldı. Bu kesimde Alevi kimliğini önplana çıkararak, sonuçta düzen savunuculuğu yaptılar. Bu aday 900 oy aldı.

"Emek, Barış, Özgürlük Bloku" adlı reformist birlik, bol bol reformizm propagandası yaptı. Yanlış bir temelde kitlelere bilinç verdi. Bu da önemli oranda tuttu. Bu kesimden çok az insanı ikna edebildik.

Bir de geçmişte devrimci örgütlerde yeralmış, gelinen yerde bağımsız ufak bir kesim, bloku desteklemeyi düşünüyordu. Bu kesimle yürüttüğümüz tartışmalar sonucu bundan vazgeçtiler.

... bildiri dağıtımı yapıldı. Kuşlama yapıldı. Bildiri sendikalara, legal parti ve dergi bürolarına, derneklere bırakıldı, elden verildi. Tek tek insanlarla tartışmalar yürütüldü.

Sonuç: Gücümüze bağlı olarak, yapılması gerekli olan iş yapılmıştır. Yapılabilir olan bazı işler örneğin afiş yapılmamıştır. Yazılama ancak bir mahallede yapılmıştır. Önümüzdeki dönemde yürüteceğimiz faaliyetlerde, amaç yapılması gereken bütün işlerin yapılması olacaktır.

11.01.1996 ▲

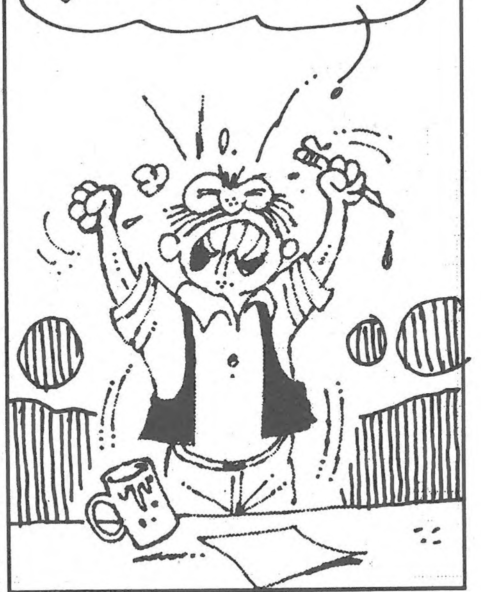
Bir grup BOLŞEVİK PARTİ taraftarı

REV!ZYON!ST









Hoyerswerda, Rostock, Solingen... ve şimdi Lübeck...

Bütün bu katliamların sorumlusu Alman devleti ve politikacılarından hesap soralım!

Nazi faşistlerinin katliamları devam ediyor! 17 Ocak'ı 18 Ocak'a bağlayan gece, saat 3.42'de Nazi çetelerinin kundaklamaları sonucu çoğunlukla Zaire, Angola, Lübnan, Suriye ve Polonya'dan mültecilerin kaldığı yurtta ilk belirlemelere göre 10 kişi yaşamını yitirdi, bunlardan 4'ü çocuk, 7 kişi ağır olmak üzere 50 kişi yaralı. Çatı katından kalan çok çocuklu bir ailenin akibeti belli değil. Katledilenlerin sayısı 10'un çok üzerinde!

Bu saldırı da, Nazi çetelerinin ne ilk ne de son saldırısı olacaktır! Daha dün Rostock'ta Solingen'de, Hoyerswerda'da, 1994-1995'de yine Lübeck'te Yahudi Sinagogu'nu kundaklayanlar onlardır. Onlar saldırılarını sistemli bir biçimde sürdürüyorlar.

Alman emperyalist devletinin sözcüleri bu saldırı karşısında datimsah gözyaşları dökmeye başladılar. Onlar saldırıları "kınayarak"! "Sabırlarının artık tükendiğini", "Almanya'nın itibarının zedelendiğini" söyleyerek gerçek yüzlerini gizlemeye çalışmaktadırlar. Bugün tekrar Alman Anayasasının 1. maddesi olan "İnsan onuru dokunulmazdır" şiarını ortaya atarak, insan onuruna ne kadar değer verdiklerini ispatlamaya çalışıyorlar. Onlar "insan onurundan" yalnızca Almanları anlamaktadırlar. Bunların insan onurundan ne anladığı, dünya ezilen halklarının ezilmesi ve sömürülmesinden en fazla payı alarak, dünyadaki yoksulluğun baş üreticilerinden biri, bu yüzden en zengin ülkelerinden biri olarak, Almanya'daki mültecilere reva gördükleri muameleden bellidir!

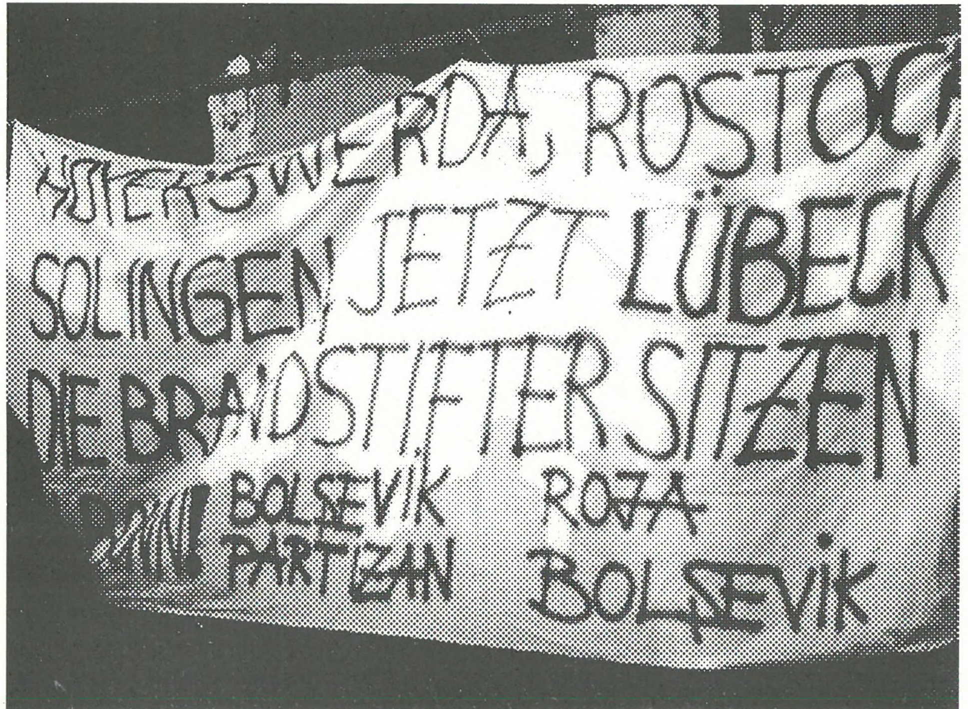
Alman emperalist devletinin sözcülerinin daha dün NPD gibi faşist partiye 4 milyon mark devlet bütçesinden yardım edip, bugün kendilerini "ırkçılığa" karşı göstermeleri onların en büyük sahtekarlığıdır. Bugün Almanya'da ırkçılık, hakim sınıflara rağmen değil, onların eliyle gelişiyor, geliştiriliyor. Mültecilere ve yabancılara karşı yönelen tüm saldırıların gerçek kışkırtıcısı, hazırlayıcısı bunlardır. Bunlardır yıllardan beri yığınlar nezdinde mültecileri ve tüm yabancıları sorun haline getirip ırkçı temelde yığınları kışkırtanlar. Şimdi faşizmin bu kundakçıları bir kez daha çıkan yangını söndüren itfaiyeciler pozuna bürünüyorlar.

Faşist nazi terörü tüm azınlıklara, Alman olsun ya da olmasın, başka türlü yaşayanlara, dış görünüşleri faşistlerin hoşuna gitmeyenlere, sakatlara, özürlülere... karşı yöneliyor. İster Yahudi, solcu, devrimci, komünist, Sinti ve Roma, özürlü, sakat, isterse, siyah derili, kadın ve erkekler, ister homoseksüel erkekler, lezbiyen kadınlar olsun, saf arı Alman ırkına benzemeyen her şey nazi faşistlerin görüşlerince yok edilmelidir. Irkçı politikanın ırkçı düşüncenin son tahlilde vardığı yer burasıdır. Bu saldırılar sonucu timsah gözyaşları dökenlerden, CDU, SPD ve Yeşiller'den, PDS'e kadar hepsi, bu saldırıların ortamını yaratanlardır. Neonazi çetelere ve devletin saldırılarına karşı koyan devrimcilerin haklı mücadelelerini "sol terör" diye adlandırıp tüm güçleriyle saldırırken; faşist nazi terörü karşısında en iyi halde bir-iki göstermelik tutuklamayla olayı örtbas ederek araştıracağını söyledikleri "perde arkasını" unutmaktadırlar! Açık olan, perde arkasında Alman emperyalist devletinin kendisi olduğudur!

Biz Bolşevikler Lübeck'de katledilenlerin acılarını derinden paylaşıyoruz. Bu katliamın da esas sorumlusu olan Alman emperyalist devletine ve onun arkasında pis işlerini yapan neonazi çetelere karşı Sosyalist devrim mücadelesi için örgütlenmek, anti-faşist mücadele komiteleri oluşturup mücadelemizi kendi elimize almak, bugünün en önemli görevleridir. Bu faşist saldırı bir kez daha, faşizmin barbarlık; barbarlığın biricik alternatifinin ise Sosyalizm olduğunu gösterdi.

Yurtdışında yaşayan yabancı kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Alman emperyalizmi ve onun uzantıları faşist neonazi çetelerine ve onların bu saldırılarına karşı Alman emekçileriyle birlikte kendi öz koruma örgütlerimizi kurarak mücadeleyi yükseltmeliyiz. Unutulmamalıdır ki



bu mücadele Alman emekçileriyle birlikte olmak zorundadır. Bugünden duyarlı davranıp tavır takınıp, örgütlü bir mücadeleyle faşizme karşı kararlı bir mücadele yürütülmezse, yarın geç olabilir! Yine unutulmamalıdır ki ırkçılığa karşı ırkçılığın simgesi olan burjuvazinin bayrağı altında mücadele verilemez. Çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin enternasyonalist kızıl bayrağı altında yürütülen mücadele, faşizmi, yaratıcısı emperyalizmi ve onun barbarlığını ortadan kaldırılabilir.

Yurtdışında yaşayan Kuzey Kürdistan ve Türkiye'li kadın ve emekçi işçiler, emekçiler;

Daha dün, Mölln ve Solingen katliamları karşısında soykırım naraları atan faşist Türk devleti ve onun borazan basını, bu katliamı sıradan bir ara haber olarak duyurmanın ötesine gitmedi. Bu devletin ve borazan basının bu saldırıyı kınamaya hiç mi hiç hakkı yoktur. Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten gerillanın ölüsü üzerine basarak, kafasını ve kulağını keserek hatıra resmi çektiren ve en son seçimlerde kendilerini desteklemedikleri için bu olaydan birgün önce Şırnak'ın Güçlükonak ilçesine giden bir minibüste bulunan 11 kişiyi diri diri yakıp daha sonra çağırdığı kendi borazanı basın aracılığı ile PKK yaptı süsü vererek hiç de neonazileri aratmadıklarını göstermişlerdir. Faşist Türk devletinin sahtekarlığını ve iki yüzlülüğünü teşhir ederek kendimizi onlardan ayırmalıyız. Faşizme ve ırkçlığa karşı mücadele, Türk faşistleriyle elele olamaz. Düşmanımız bu ırkçıların sizlere göstermeye çalıştığı gibi içinde yaşadığımız ülkelerin işçi ve emekçileri de değildir! Düşmanımız, başta Alman emperyalist devleti olmak üzere tüm emperyalistler ve onların beslemeleri faşist nazi çeteleridir. Mücadelenizi bulunduğunuz ülkelerdeki emekçileryle birlikte bunlara karşı yönlendirin!

Emekçiler, Devrimciler!

Hakim sınıfların bizleri bölmesine izin vermeyelim! Sınırlar halklar arasında değil, egemenler ile ezilenler arasındadır. Faşist saldırılara karşı mücadele yürütelim! Katliamın sorumlusunun ırkçı Alman devleti olduğunu gösterelim!

Gün MÜCADELE GÜNÜDÜR! kenarda durmak seyirci olmak suça ortak olmak demektir!

Faşist nazi çetelerine karşı örgütlü mücadele edelim! Katledilenlerle dayanışmamızı, katliamın sorumlularına karşı kinimizi gösterelim! Acımızı kine, kinimizi örgütlü mücadeleye dönüştürelim.

Nazi çetelerine ve onların arkasında duran Alman emperyalizmine karşı örgütlenelim, mücadele edelim!

Faşizm barbarlık demektir! Barbarlığın biricik alternatifi sosyalizmdir!

Herkese kalma hakkı yabancılar kanunu kaldırılsı...

Kahrolsun Alman emperyalizmi!

19.01.1996 ▲

ROJA BOLŞEVİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
YURTDIŞI

Faşist Türk devletinin cezaevlerindeki katliamlarına karşı yurtdışında da sessiz kalınmadı!

✔ ROJA BOLŞEVİK/BOLŞEVİK PARTİZAN YURTDIŞI adına bir bildiri çıkarıldı. ✔ Köln'de yapılan bir yürüyüşe bölgesel olarak katılındı. ✔ Stuttgart'ta yapılan bir yürüyüşe katılındı. (Resim) ✔ Infostandlar açıldı. ✔ Yoğun propaganda yapıldı.



"Hapishanelerdeki katliamlara son! Faşist Türk devlet terörüne karşı savaş!"

ÖZÜR

Bolşevik Partizan'ın 100. sayısında *"MLKP'deki ayrılık üzerine: Oportünistler oportünistlerden ayrıldı"* başlıklı yazımızda, bu iki grubun ayrılığı ertesinde birbirlerine karşı şiddet uyguladıklarını belirtmiştik. Ancak sözkonusu yazımızdaki genel yaklaşımımızdan, KP-İÖ'nün de aynı MLKP gibi şiddet uyguladığı sonucu çıkmaktadır. Bu, KP-İÖ'ye yapılan bir haksızlıktır. Somut durum böyle değildir. Anda şiddet uygulayan, saldıran, devrimci insanları kaçıran MLKP'dir. Biz bir kez daha, devrimciler arasındaki sorunların şiddet kullanımıyla çözülebileceği anlayışında olanları ve bunu pratikte uygulayanları protesto ediyor; yapılanlardan devrimcilik adına utanç duyuyoruz...

BOLŞEVİK PARTİZAN

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anma etkinlikleri üzerine

Her yıl olduğu gibi bu yıl da, onbinlerce insan 14 Ocak 1996'da, sabah erkenden kalkıp büyük komünistlerin mezarını ziyaret etmeye gittiler.

Her sene olduğu gibi bu yıl da oportünist-revizyonist-reformist gruplar (MLPD, PDS gibi) Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in mirasına sahip çıkmaya çalıştılar. Her renkten siyasi grubun ve insanın içinde yeraldığı reformist yürüyüşler düzenlediler.

Biz Bolşevikler de birkaç yıldır olduğu gibi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i kendi tarzımızda anmaya, onların gerçek mirasçıları olduğumuzu göstermeye çalıştık.

Daha önce yürüyüşe devrimci bir blok içinde katılmayı savunan RAI'den arkadaşlarla yürüttüğümüz tartışmalarda, kendimizi diğer reformist/revizyonist gruplardan dışa karşı ayıramayacağımızdan ve pratikte onların kuyruğu durumuna düşüleceğinden, bu yürüyüşte devrimci bir blokta yürümeyi de reddetik. RAI'den arkadaşları birlikte yürümenin yanlış olacağı konusunda ikna edemedik.

14 Ocak sabahı önceden planladığımız gibi iki gruba ayrılarak, bir grup yürüyüş yerine bildiri ve gazete dağıtmaya, pankart açmaya ve yayın satmaya gitti, diğer grup da anıt-mezarlığın olduğu miting alanına gitti. Miting alanında yayın masası açtık ve pankart astık. Birçok arkadaş gazete satma ve Almanca broşürlerle bağış toplamayla görevlendirildi. Kuşlama yapıldı.

Antifaschistische Aktion (O) standında yapmak istediğimiz bir konuşma, polis saldırısı nedeniyle engelendi.

Önceki yıllara nazaran bu yıl polis yoğun bir şekilde gelmişti. Sözde gerekçeleri PKK ve Anti-Fa(M) gruplarıydı. İlkönce miting alanına polis yığılmaya başlandı. Birşeylerin olacağı hemen anlaşılıyordu, kitle büyük tepki gösterdi. Daha sonra AA(BO) standında Evrenselciler Metin Göktepe cinayetini kınayan konuşmalar yaptıkları bir sırada, polis ansızın saldırmaya başladı (belki de Evrensencileri PKK taraftarları zannederek). Bu ilk saldırı, esas olarak AA (BO)'cular ve orada bulunan kitle tarafından, anında güçlü bir şekilde geri püskürtüldü, polisler ta miting alanının dışına kadar kovuldular. Daha sonra bütün polis ekipleri oradaki kitleyi coplar, tekmelerle ve tutuklamalarla vahşice dağıttılar...



Rosa ve Karl'ı anmak...

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilişlerinin yıldönümünde çeşitli anti-faşist ve anti-emperyalist gruplar tarafından 6.1.1996 tarihinde Berlin'de bir toplantı yapıldı. Toplantıya Bolşevik Partizan Berlin taraftarları da düzenleyici olarak davet edildi. Toplantıda, İmparatorluk'tan buyana sınıf adaletini gösteren başarılı bir tiyatro sahnelendi. Son dönemde Alman emperyalizminin yoğun baskılarına maruz kalan Anti-Faşist (M) adlı grubun savunma hazırlıkları ve zorlukları üzerine bilgi verildi ve Bolşevik Partizan tarafından da Rosa ve Karl'ın devrimci mirasını sürdürmenin anlamı üzerine bir konuşma yapıldı.

Toplantıya yaklaşık 50 kişi katıldı. Toplantı hem devrimci grupların ortak bir eylemi olması açısından hem de bizim komünist görüşleri tartışmaya açmamız açısından olumlu ve yararlı oldu. Toplantıda yaptığımız konuşmayı aşağıda olduğu gibi yayınlıyoruz.

Rosa ve Karl'ın monarşist ordu güçleri ve Ebert ve Scheidemann türünden sosyal-demokratlar tarafından katledilişini Ocak 1996'da anmak, bizim için onların devrimci, komünist hedeflerini, mücadelelerini ve tecrübelerini bugünkü mücadelemizde yaşatmak demektir.

Görüşleri, teorileri ve politik pratiği bu kadar çarpıtılan ve sahiplenilmeye çalışılan Rosa Luxemburg gibi bir Marksist ender görülmüştür.

Hatta Rosa ve Karl'ın katledilişlerinden sorumlu olan Almanya Sosyal-Demokrat Partisi(ASDP) bile Rosa'yı, "sol sosyal-demokrat" olarak kendine maletmeye çalışmaktadır. Bütün medya aracıyla, proleter savaşcı Rosa Luxemburg "duygusal", "tüm insanları seven" bir romantiğe dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Aynı zamanda politik pratiğinin doğrudan çarpıtılmasından ve teorik görüşlerinin tersyüz edilmesinden çekinilmemektedir.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht; Lenin ve Stalin'in SBKP'siyle birlikte Komünist Enternasyonal'in bir seksiyonu olan Almanya Komünist Par-

tisi'nin kurucularıydılar. Bu komünist gelenek Rosa ve Karl'ın mirasıdır. Hem burjuva ideologların, hem de reformistlerin ve pasifistlerin yok etmeye çalıştıkları miras tam da budur.

Federal Almanya'daki devrimci Marksist-Leninistler için bugün, antikomünist kışkırtmaya ve Rosa ve Karl'ın eserinin pasifist-reformist çarpıtılmasına karşı bu gelenekle bağ kurmak her zamandan daha önemlidir. Mücadelelerin deneyimi, Rosa ve Karl'ın teori ve pratiği eleştirel olarak değerlendirilmeli ve devrimci-komünist temel görüşlerinden bugünkü devrimci savaşım için yararlanılmalıdır.

Bugün bu görüşlerden, en acil, aktüel görevlerimize işaret eden bazılarının altını çizmek istiyoruz:

SÖMÜRÜSÜZ VE BASKISIZ BİR TOPLUMA ULAŞMANIN ÖNŞARTI OLARAK, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ'NÜN SAVUNUSU...

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht sömürüsüz ve baskısız bir toplumun romantik savunucuları değildiler. Başından beri onlar, bu amaca ulaşmak için, hedefi sömürücü sınıf üzerinde işçi sınıfının diktatörlüğünün kurulması olan çetin, tutarlı ve sistematik bir sınıf savaşının gerekli olduğu görüşündeydiler.

Daha 1903'de Rosa Luxemburg şöyle yazıyordu:

"Bilimsel sosyalizmin «İşçi sınıfının kurtuluşu ancak kendi eseri olabilir» ilkesinden hareket eden sosyal-demokrasi, (burjuvaziyi) alaşağı etmeyi, yani sosyalist dönüşüm için devrimi, ancak işçi sınıfının bu biçimde, yani işçilerin gerçek geniş yığınıyla, öncelikle de sanayi proletaryasının kitlesiyle tamamlayacağını kabul eder. Demek ki, sosyalist dönüşümün ilk adımı siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ve geçiş tedbirlerinin gerçekleştirilmesi için mutlak gerekli olan proletarya diktatörlüğünün kurulmasıdır. (Rosa Luxemburg, Toplu Eserler Cilt 1/2, sayfa 317, Almanca)

Başka bir yerde şunu yazıyordu:

"Tarih tarafından gündeme konulan sorun, ya burjuva demokrasisi ya da sosyalist demokrasidir. Zira proletarya diktatörlüğü, sosyalist anlamda proletarya demokrasisidir." (Toplu Eserler Cilt 4, sayfa 409)

Proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü uğruna savaşımın burjuva demokrasisinden proleter demokrasiye yumuşak bir geçiş anlamına gelemeyeceğini, sosyalist demokrasinin yaratılmasının önşartının proleter devlet olduğunu, bunun, parlamento üzerinden "seçim savaşı olayı" olmadığını, Rosa ve Karl ilk defa 1918'de değil, tersine teorik ve pratik politik savaşımlarının başından beri ortaya koydular.

Zorunlu olarak şiddete dayanması gereken devrimin yolu üzerine, daha 1902'de Rosa şunu yazıyordu:

"Fakat hem sınıf savaşımının her bir aşamasında, hem de devlet iktidarının kesin ele geçirilmesinde şiddet kullanımının gerekliliğinin açık kabulü ilk baştan zorunludur; bu, barışçıl, yasal faaliyetimize gerçek enerji ve etki verebilecek olan şeydir."

Proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü sorununun doğru formüle edilmesinin ve ele alınmasının nedeni, öncelikle Rosa'nın sosyal reformlar ve devrim uğruna savaşım arasındaki ilişkiyi doğru kavramasıdır. 1899'da Rosa şöyle yazıyor:

*"Sosyal-demokrasi için sosyal reformlar, çalışan halkın durumunun iyileştirilmesi uğruna günlük pratik savaşım halen var olanın alanı üzerinde yürümektedir, demokratik kurumlar uğruna savaşım ise daha çok biricik yol, proleter sınıf savaşımını yönetmek ve sonal hedefe, siyasi iktidarın ele geçirilmesine ve ücret sisteminin kaldırılması hedefine yönlendirmek içindir. Sosyal-demokrasi için sosyal reform ve sosyal devrim arasında, sosyal reformun **araç** ama sosyal dönüşümün **amaç** olduğu bir kopmaz bağ vardır." (Toplu Eserler Cilt 1/1, sayfa 369)*

ROSA VE KARL'I ANMAK İÇİN ALANLARA! FAKAT REVİZYONİST BÜROKRATLARLA, REFORMİSTLERLE vb. DEĞİL!

Anti-komünist kışkırtmaya, "sosyalizmin iflas ettiği" propaganda bombardımanına rağmen, 1996'da, devrimcilerin, komünistlerin, demokratların, Rosa ve Karl'ın katledilişlerinin bu gününde yürümeleri bir umut ışığıdır. Her devrimci, komünist geleneğin yok edilmeye çalışıldığı zamanımızda, bu türden insanların, Almanya'da komünist işçi hareketini temsil eden bu iki komünisti anmaları bir umut ışığıdır.

Ama diğer yandan, bu türden eylemlerin başına PDS/SED(*) gibi bir partinin geçmesi, Almanya'da bugünkü devrimci ve komünist işçi hareketinin zayıflığının bir işaretidir. Revizyonist SED/SEW'nin halefi olan, hem personel, hem de politik programı açısından eski revizyonist, yozlaşmış, bürokratik -kapitalist Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne bağlı olan PDS, Rosa ve Karl'ın mirasının bir tek kıvılcımına bile sahip değildir. Bu parti, Rosa ve Karl'ın tüm yaşantıları boyunca karşı mücadele ettikleri şeyleri temsil etmektedir: Yani reformizmi, yalnızca birazcık daha "iyileştirilmesi" gereken sınıf ilişkileriyle barışmayı. PDS'in programında şu denmektedir:

"Biz temel nedenin sermayenin egemenliği olduğunu söylüyoruz. O sınırlandırılmalı ve toplumun ve ekonominin demokratikleştirilmesiyle sonuç olarak aşılmalıdır... bu nedenle PDS, FAC (Federal Alman Cumhuriyeti'nin BN) anayasasının demokratik ilkelerinin kararlı olarak gerçekleştirilmesini ve devlet hedefleri ve temel hakların genişletilmesini talep etmektedir." ("PDS' in Yeni Programı: Almanya' da Sosyalist Bir Parti" başlıklı bildiriden.)

Buna karşı daha 1899'da polemik yürüten Rosa Luxemburg ile yanıt verebiliriz:

"Sosyalist sonal hedef tek tayin edici an olduğunda, sosyal-demokrasi hareketi (o zamanki ASDP-İşçi sınıfının temsilcisi) burjuva demokrasisinden ve burjuva radikalizminden farklı olduğunda, tüm işçi sınıfı kapitalist düzenin kurtulması için yararsız yama yapma işinden, bu düzenin ortadan kaldırılma uğruna düzene karşı sınıf savaşımına dünüştürüldüğünde, sosyal reform ya da devrim sorunu doğru ele alınabilir." (Toplu Eserler Cilt 1/1, sayfa 370)

Rosa'nın 1914'te sosyal-demokrasi üzerine yaptığı değerlendirmenin, PDS gibi tüm reformistler için de hiç değişmeden geçerli olduğunu savunuyoruz: Onlar, işçi hareketi içerisindeki canlı olan herşeyi zehirleyen *"kokuşmuş leştir"* ler. PDS gibi politik örgütlerle birlikte Rosa ve Karl'ı anmayı biz reddediyoruz ve tüm devrimcileri bu tür örgütlerden kendilerini ayırmalarını ve kendi bağımsız eylemlerini örgütlemelerini talep ediyoruz.

Bugünkü FAC devleti özü itibariyle 1900'lerin kapitalist, emperyalist Almanya'sından, toplumsal düzeninden farklı değildir. O zaman olduğu gibi bugün de Rosa Luxemburg'un, anayasanın "gerçekten" uygulanmasıyla

---

(*) PDS: Demokratik Sosyalizm Partisi. Almanya'nın birleşmesinden sonra eski Doğu Almanya'da hükümet partisi olan revizyonist, sosyal-faşist SED (Almanya Birlik Partisi) isim değiştirerek ve açık sosyal-demokrat bir programı kabul ederek PDS'e dönüştü.

bu devletin reforme edilebileceğine inandırmaya çalışan reformistlere karşı şu tavrı halen geçerlidir:

"Ayrıca ben bu devletin parçalanmak zorunda olduğunu savunuyorum." (Toplu Eserler Cilt 1/1, sayfa 241)

Rosa ve Karl'ın devrimci anılması demek; Federal Almanya'da bugünkü somut, aktüel, politik, ekonomik gelişme temelinde kapitalizmin, emperyalizmin reforme edilemeyeceğini, tüm önemli aktüel, politik ve ekonomik savaşımların, yalnızca proleter devrimle, yalnızca egemen ilişkilerin şiddete dayanarak yıkılmasıyla gerçekten daha iyi, yaşanabilir bir dünya kurulabileceği ilkesi ile yoğrulması gerektiğini göstermektir.

Bu hedef ama –bugün de– ancak gerçek bir komünist partisiyle elde edilebilir.

KOMÜNİST PARTİSİ OLMAKSIZIN, SÜREKLİ DEVRİMCİ FAALİYET OLAMAZ, DEVRİM ZAFERE ULAŞAMAZ!

Rosa ve Karl için, *"tek tek işçiler... sömürücü kapitalistlerin üstünlüğü nedeniyle ve sınıf olarak burjuvazinin egemenliği nedeniyle tamamen güçsüzdür"* ve bu nedenle *"yalnızca kardeşleriyle birlikte, yalnızca kitle ve örgüt içinde... hem sömürüye karşı savaşım gücünü hem de çıkarlarının bilgisini (bulmaktadırlar). Ancak politik örgütte –sınıf partisinde– son tarihi görevlerini tanımaktadırlar: insanlığın kapitalizm cehenneminden kurtarılması; ancak sınıf partisinde örgütlü işçiler, bu amaç için hareket eden ve gerçekleşmesi için yaşabilen güç olacaktırlar." (Toplu Eserler Cilt 2, sayfa 67)*

Özellikle de Rus Ekim Devrimi'nin tecrübeleriyle Almanya'nın önde gelen komünistleri Luxemburg, Liebknecht, Zetkin, Jogisches, Almanya Komünist Partisi'nin yaratılması gerekliliği tayin edici bilincine vardılar. Almanya'da 1918 Kasım Devrimi sonrasındaki sınıf savaşımlarının ateşinde Komünistler bu görevi acil olarak önlerine koydular. Sokak savaşlarının, **Kızıl Bayrak** için makaleler yazmanın yanısıra, yoğun tartışmalar aracılığıyla, 1918 sonunda başarıya ulaşan Almanya Komünist Partisi'nin kuruluşunu hazırladılar. Bir konuşmasında Karl Liebknecht, komünist partisinin proleter devrim için savaşımda gerekliliğini şöyle gerekçelendiriyordu:

"Birbirimizden ayrılacağımız bugün, yeni bir parti kurulmuş olmalıdır, USP'-nin de içinde olduğu sahte sosyalist partilere karşı duran, yığınları aldatmak için sosyalizm lafını kötüye kullanan ve egemen sınıflar için çalışan partilere karşı yeni bir parti, kararlı ve yılmaksızın proletaryanın çıkarlarını savunan bir parti, manevi ve iradi olarak safları birleşmiş ve ortak bir parti, açık bir programı olan parti, amacı ve aracı hedef için belirlenmiş, açıkça kararlı ve azimli, şaşırtılamayan, sosyalist devrimin çıkarlarına göre, sosyalist dünya devriminin talep ettiği çıkarlara göre araçların seçildiği bir parti." (Karl Liebknecht, AKP'nin Kuruluş Kongresi, Eserler Cilt 11, sayfa 674)

Bizim için bu tecrübeler, eylem kılavuzudurlar! Tam da Rosa ve Karl'ın bu tayin edici politik gelişmesi, AKP'-nin kurulmasına yol açan kapsamlı komünist faaliyet, onların bugünkü tüm sözde "savunucuları" tarafından susarak geçiştirilmekte, ya da politik hata olarak damgalanmaktadır. Bu, en utanmaz bir tarih çarpıtıcılığı ve Karl ve Rosa'nın mücadelesiyle alay etmektir. Almanya'daki sistemin temelden değiştirilmesine çabalayan ve mücadelelerinde Rosa ve Karl'a dayandıklarını söyleyen birçok devrimci, anti-faşist, anti-emperyalistler bile, komünist bir partinin gerekliliğine karşı çıkmaktadırlar.

Rosa ve Karl'ın mirasını devam ettirmek amacında olan biz Bolşevikler şunun altını çiziyoruz: Rosa Luxemburg'u ve Karl Liebknecht'i özellikle, onların diliyle konuşacak olursak *"açık bir programa"* sahip olan, *"safları birleşmiş"*, her üyenin *"partinin kitle iradesine gönüllü boyun eğdiği" (Rosa Luxemburg, Toplu Eserler Cilt 4, sayfa 15)* komünist bir partinin yaratılması ve inşasını bugünkü pratiğimiz için bir görev olarak kavrayanlar gerçekten anabilirler.

Bunları söylerken, Rosa ve Karl'ın –bir dizi başka sorunda olduğu gibi– partinin rolü ve parti inşaası sorununda da yanlış görüşleri olduğunu bilmekteyiz. Örneğin Rosa Luxemburg parti ve kitle ilişkisi konusunda yanlış bir anlayışa sahipti ve o kendiliğinden yığın hareketinin gelişmesine büyük umut bağlıyordu. O, yığınlara bilinç taşıyan sağlam bir bolşevik partinin gerekliliğini çok az vurguluyordu. Oportünistlerden ve revizyonistlerden yalnızca ideolojik olarak değil, örgütsel olarak da kopmanın gerekliliğini göreceli olarak geç kavramıştı. Almanya Komünist Partisi'nin kurulması büyük bir tarihi adımdı ama bu adım çok önceden atılmalıydı.

O gün olduğu gibi, bugün de oportünistler, anarşistler tarafından, Rosa Luxemburg'un Bolşeviklerden farklı bir parti istediğini ispat etmek için kullanılan Lenin ve Rosa arasında parti sorununda farklılıklar da vardı. Bu türden kişiler, hem O'nun Leninizmle ortak olan görüşlerini gizleyerek Rosa Luxemburg'un gerçek pozisyonunu çarpıtmakta, hem de O'nun görüşlerinin 1914 ve 1919 arasındaki gelişmesini susarak geçiştirmektedirler.

Rosa ve Karl'ın hataları, onları her tayin edici tarihi anda devrimci eylemi pratiğe geçirmelerine engel olmadı. Onların hataları, komünist olanların hatalarıydılar.

Lenin, Rosa değerlendirmesinde, Komünistlerin hataları ve kazanımlarıyla birlikte nasıl değerlendirilmesi gerektiğini bizlere göstermektedir:

"Paul Levi, tam da Rosa Luxemburg'un hatalı olduğu eserlerini yeniden yayınlayarak burjuvaziye yaranmaya çalışmaktadır. Buna biz bir Rus atasözü ile yanıt veriyoruz, kartallar tavukların uçtuğu seviyeye inebilirler ama tavuklar kartalların seviyesine asla çıkamazlar.

Rosa Luxemburg Polonya'nın bağımsızlığı sorununda yanıldı; 1903'de menşevizmin değerlendirilmesinde yanıldı; sermayenin birikimi teorisinde yanıldı; Temmuz 1914'te Plehanov, Vandervalde, Kautsky vb. yanısıra Bolşeviklerin menşeviklerle birleşmesi için çabaladığında yanıldı, 1918 hapishane yazılarında (1918 sonu 1919 başında hapishaneden çıktıktan sonra hatalarının büyük bir bölümünü kendisi düzeltmişti) yanıldı.

Ama tüm bu hatalarına rağmen, O bir kartaldı ve öyle kalacaktır. *" (abç) (Lenin, Eserler Cilt 33, sayfa 194-195, Almanca)*

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht –bu iki insan ve yaşamları– tüm dünyada mücadele eden insanların kalbinde yaşayacaklardır.

Bıraktıkları miras –birçokları için ütopya gibi gelse de–, kesinlikle tarihi bir gereklilik olarak mücadelemizde gerçekleştirilecektir:

"Bütün ülkelerin işçileri! Sizlere sesleniyoruz, sosyalist kurtuluşu gerçekleştirin, kirletilen dünyaya yeniden insan çehresi verin ve eski günlerde birbirimizi selamlarken ya da ayrılırken kullandığımız sözleri gerçekleştirin:

Enternasyonal insanlıktır!

Yaşasın proletaryanın dünya devrimi!

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!"
(Rosa Luxemburg, Toplu Eserler Cilt 4, sayfa 418) ▲



BOLŞEVİK PARTİ 15 YAŞINDA!

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!